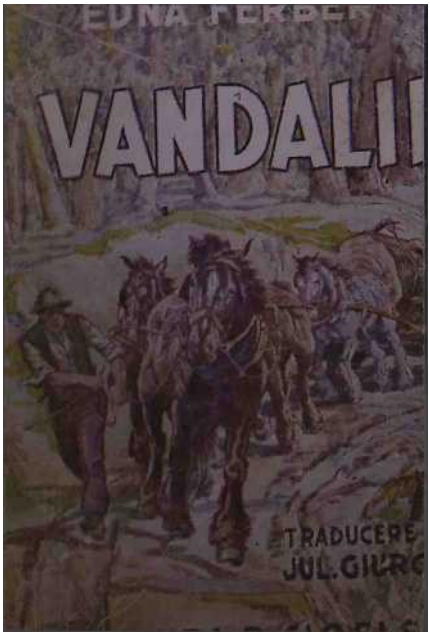
VANDALII
TRADUCERE

VANDALII

EDNA FERBER

V '? •

Traducere de JUL. GIURGEA ***E J***

i (I u „ II.',

^ 2 7 JWt, 1944

Editura REMUS CIOFLEC

: 13 DEC. 1344

iii!»:« üiiifr: V-

ah

Versiunea romanească a acestei cărfl a fest făcută din originalul În limba engleză al volumului COME AND GET IT de Edita Ferber, apărut Irt editura Willlam Ueinemann, London, 1937 şl este singura versiune românească autorizată pentru continentul european care poate fi răspândită În România.

Orice reproducere, compilaţie sau rezumat al acestei opere, fără autorizaţia scrisă a autorului versiunii româneşti, va fi urmărită conform legii.

Copyright*by William Heincm*nn, Limited. London.

Când cei doi bărbaţi se întoarseră, le găsiră aşteptând, dar de astă dată fu Karie care se repezi în calea lui Barney şi-l apucă de braţ.

— Ce a spus? Ce Va spus doctorul? Ar fi zadarnic să întreb pe tata.

Dar Swan luă o atitudine mândră şi începu să se bată cu pumnul uriaş în piept.

— Doctorul a spus că sunt cel mai desăvârşit fiz... haide Gusto, spune tu ce a zis. Spune-le că doctorul a zis că sunt cel mai vrednic tip. Haide, Gusto, spunc-le!

— Aşa este fetelor. Doctorul a spus că, la aceasta

vârstă, Swan este cel mai desăvârşit specimen din punct de vedere fizic, pe care l-a văzut până acum în viaţa lui.

— Ei, poftim, mamă! Şi tu te-ai frământat tot timpul din pricina asta.

— Ce importanţă are, cum arată, de vreme ce el nu se simte bine, ripostă Karie cu violenţă. Pe mine nu mă interesează *chiar dacă nu este specimen.* Ce a spus că are? Vorbesc despre durerea aceea pe care o simte în spate şi în braţ.

~'.'— Tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc şi eu. Doctorul spune că trebue să fie o inflamaţie rămasă de po urma unei răni mai vechi şi din pricina a,sta va fi obligat să se odihnească; a spus că de aci înainte nu trebue să mai lucreze în codru... ,

— N'a spus aşa ceva! protestă Swan.

— În orice caz a spus că o bucată bună de vreme nu treime să mai lucreze. Prin urmare l-am întrebat, dacă ar putea îndeplini o sarcină mai uşoară în fabrica din Butte des Morts unde l-aş supraveghia de aproape; doctorul a răspuns că tocmai de aşa ceva ar avea nevoie şi în cazul acesta Swan va trăi o sută de ani şi ne va îngropa pe toţi. E adevărat Swan?

— Da, asta c adevărat.

— Prin urmare aşa stau lucrurile. I-a dat şi o fricţiune. Aceasta, Ivarie, va fi sarcina care te aşteaptă pe dumneata. Şi acum ce părere ai despre rochiile acelea,,, Lotta?

Plecară toţi patru pe Bulevardul Michigan, un cuartet impunător, dar amănunt ciudat, aproape nimenea nu se uită după ei, decât cel mult din cauza frumuseţii letci; dar această frumuseţe trecea fără să fie băgată în seamă, datorită pălăriei caraghioase, a vălului care o desfigura şi a pardcsiului de postav făcut în casă. Pe străzile oraşului Chicago, metropola legiunii Middlewcst, putcui întâlni chipuri neobişnuite la fiecare pas. Uriaşi tăietori de păduri din Michigan şi Wisconsin; crescători de \itc din Ncbraslca; păstori din Kansas; mineri din Minnesota şi Montana; marinari de pe vasele care circulau pe marile lacuri din interior şi aduceau fier, cereale şi lemne pe litoralul acestui port de apă dulce. Deşi panica se mai simţea încă, totuş oraşul părea prosper. Ce panică ar putea să înspăimânte mai mult decât în mod

trecător pe niște oameni care și-au câștigat _averile, făcând comerț cu porci și cu vite? Cu mulți ani în urmă își clădiseră pc Pairic Aicnuc sau pc Indiana, monstruozitățile de piatră, cu turnulețe și bal-

coane, astăzi înegrite de fum, în care locuiau. Acum începuseră şi aceştia să urmeze exemplul lui Potter Palmer, hotelierul, care-şi clădise un castel fantastic pe litoralul lacului, peste drum de Rush Street Bridge, în marginea de miazănoapte a arterei Michigan Avcnue.

Barney şi Sawn, Karie şi Lotta, trecură aproape neobservaţi prin oraşul acesta plin de oameni impunători, viguroşi şi înăspriţi în luptele cu viaţa. Trebuia să dispui de toate aceste calităţi, pentru a putea suporta mirosul de sânge al abatoarelor, putoarea fabricelor de îngrăşăminte artificială, fumul miilor de coşuri de fabrică, răbufncala vânturilor îngheţate care veneau din largul lacului; extremele căldurii şi gerului din Alid-West care pârguiau lanurile sau îţi îngheţau respiraţia în plămânii chinuiţi.

S%van respiră adânc aerul acesta pigmentat, care i se păru aproape ca pâinea şi apa, atât era de dens, de proaspăt şi de încărcat de mirosuri:

— Hei, Barney, pe Yiminy, as ta-ani place! strigă el.

La amiază mâncară în restaurantul Boston Oyster llousc. După ce terminâ, Barney se uită cu înţelegere la Lotta care se frământa exact ca un copil, după ce a fost bun şi ascultător, iar acuma îşi aşteaptă răsplata făgăduită. Fără să zică nimica, se ridicară toţi în picioare. Apucară spre State şi Madison; vântul le în- vălura hainele şi le biciuia obrazul ca nişte tăişuri de cuţite, dar pentru aceştia patru care erau obişnuiţi cu rigorile climei din miazănoapte, un astfel de vânt nu, însemna nimica. Vitrinele erau pline de mărfurile obişnuite în preajma Crăciunului, de panglici roşii, zăpadă de vată şi acid boric şi de beteală. Lotta scoase un ţipăt de plăcere, obrajii i se îmbujoraseră şi se uita cu oclui mari, întocmai ca ai unui copil în mijlocul unui

magazin de jucării.

— Ce zici, Lotta? Îți place aici mai mult decât la Iron Ridge? întrebă Bamey și glasul îi tremura de înduioșare.

Iar când o auzi exclamând cel puțin pentru a zecea oară: „O, domnule Glasgow!" se simți și el mulțumit.

Unde să meargă acuma; la Carson Piric's sau Ța Marshall Ficld's? Evident Marsliall Field's ar ii fost locul cel mai indicat. Știa foarte bine. Magazinului acestuia nimenea nu-i zicea Field's, pur și simplu, ci pronunța Marshall Ficld's, și cu gura plină. Magazinul făcea parte din însuș orașul Chicago; era unul dintre peisajele lui, exact ca și Inlrepozitcle, lacul, Muzeul de Artă, Terenurile Expoziției Internaționale, Lincoln Park, drumul de pe marginea lacului, Templul Masonic și Batli- Ilousc John.

Cu toate acestea Bamey nu îndrăsnea. Ca și fiică-sa Evvy, doamna Erama Louisa se îmbrăca la Marshall Field's. Toate soțiile milionarilor dela fabricclc de hârtie erau clientele acestui magazin, care îmbrăca de mai bine de un sfert de veac pe toate femeile bogate din micile orașe din interior. Femeile acestea veneau din Butte des Morts, din Neenah, Applcton, Oslikosh, Grccn Bay și Fond du Lac. Vânzătoarele îmbătrânite dela Ficld's le cunoșteau felul de viață, cu micile scandaluri, le cunoșteau gusturile și obiceiurile. Cunoșteau exact averea de care dispuneau soții lor și știau că aceste averi erau învestite nu în hârtii a căror valoare se putea schimba peste noapte, sau într'un singur ceas, ci în realități durabile. Acești baroni ai Statului Wisconsin erau oameni care stăpâneau agricultura, fierul, codrii, pământul și vitele, și pe acestea se întemeia averea lor. funcționarele lui Ficld's spuneau clientelor: ,,Din primi»

clipă când nc-a sosit acest model, doamnă Glasgow, mi-am zis că este făcut anume pentru dumneavoastră, atât în ce privește coloarea cât și aspectul general. Este un model parisian și nu veți putea găsi nicăiri ceva • asemănător, nici chiar la New York. Este ceva specific, dar totuș nu pare țipător".

Barney își dorise toată viața să se poată așeza în- tr'un fotoliu comod, dintr'o sală blând luminată, unde să aleagă și să plătească rochii luxoase pe care să le poarte o femeie frumoasă care să fie femeia lui. Uneori, cu ocazia vizitelor ce le făcuse la New York împreună cu Emma Louisa, avusese ocazie să vadă astfel de spectacole - bărbați cu ghetre, în mână cu mănușile de chamois și cu bastonul, sprijiniți în spătarul câte unui fotoliu comod și examinând cu judicioasă mândrie pe câte o femeie frumoasă, îmbrăcată în catifele, în mătăsuri și blănuri, pentru a fi văzute de ei. Aruncă o privire grăbită spre Lotta, ca și când ar fi încercat să se liniștească. Obrazul îi strălucea. Totuș hainele cu care era îmbrăcată - pe urmă Karie și Swan... —

— Iiuîm, cred c'ar fi bine să mergem la Carson Pirie's.

Văzu că expresia de pe obrazul Lottei se schimbă, dar cu toate acestea fata nu zise nimica. Strălucirea ochilor i se stinse și buzele îi tremurară din pricina desamăgirii:

— O, domnule Glasgow, eu credeam că - nu s'ar putea să trecem pe la Marsliall Field's și să ne uităm numai la vitrine? Gura ci era acum ca a unui copil frumos, dar ochii erau exact ca ai unei femei care știe ce vrea. Dar el nu-i văzu decât buzele puțin țuguiate din pricina desamăgirii.

— Vom merge la Marsliall Field's.

În fața intrării Swan păru că ezită:

— Voi fetelor, dacă vreți, n'aveți decât să intrați aci, dar cred c'ar fi mai bine ca cu să mă întorc la hotel.

— Nu, Swan, nu te vei întoarce la hotel. Cred că nu ai de gând să mă lași singur cu două femei într'un magazin de modă femeiaseă. Trebue să vii- cu noi, căci vei fi obligat să ne dai o mână de ajutor.

Presimțea că prezența lui Swan - omul acesta cu înfățișarea lui

măreață, cu obrazul cinstit -și cu ochii lui albaștri și limpezi – va contribui ca situația 6ă pară plauzibilă și corectă.

Când simțiră atmosfera din interiorul magazinului, femeile ridicară frunțile în sus, întocmai ca niște cai de luptă. Ochii le străluceau și băteau eu mâna pe tăblia tejghelelor pe lângă care treceau, conduse repede de Bamcy, se legănau în mers și vorbeau emoționate: „Ia vezi, Lotta! Ultă-te mamă!"

Swan se simțea zăpăcit, întocmai ca un taur în țarc.

Prevăzător și îndrăsneț, Barney hotărâ să proccdezo întrebuințând metoda cea mai simplă. În timpul cât se urcau cu ascensorul spre secțiunea confecțiujiilor, își limpezi în minte planul de atac. Domnul Glasgow! Aș vrea să vorbesc cu directorul acestei secțiuni – domnișoara care servește de obiceiu pe doamna Bernard Glasgow, din Butte des Morts, Wisconsin. Eu sunt domnul licrnard Glasgow din Butte des Morts.

Așteptară – Swan, Ivolta și Karie – în atitudini de manechine; ochii le fugeau în toate părțile, gesturile lor păreau silite și trupurile li se mișcau greoaie. Barney începuse să se frământe și el puțin, și-și aranjă gulerul și cravata. Ce prostie! S'ar putea să .te faci de râs, imbecilule, și cine știe ce va mai ieși din asta. Mai bine pleacă de aci, până când se mai poate!...

Dor directoarea se apropiase, așa că acum ar fi foșfc

prea târziu. Venea ca pe niște rotile, numai pieptănătură pompadour, cu bustul drept și dinții strălucitori. Gulerul bluzei era atât de înalt, încât balenele acestuia îi dispăreau în părul de după urechii, capul părea așezat în vârful unei prăjini; pieptul bluzei reprezenta un oblong echilateral, iar fusta i se înfoia în păturele care coborau ceva mai*în jos de șolduri. Toată femeia aceasta era^ făcută numai din eleganță, de tonalități'albe și negre, și din ochi cercetători. Se apropiase și acum zâmbetul * ci se adresa exclusiv lui Barney, apoi se uită la Swan, Karic, și Lotta, și păru că nu-i vine să creadă în realitatea prezenței lor la Ficld's.

— Domnul Glasgow! Bună ziua, domnule Glasgow!

Dintr'o singură privire îl cântări în întregime și uită . cu totul pe ceilalți, care acum păreau mai stângaci, mai grosolani, în mijlocul acestui lux de țesături și colori. . În vitrinele închise se vedeau rochii de scară, blănuri, bucăți întregi de brocard, de catifea și de mãta3ã.

— Ce mai faceți domnule Glasgow! iar ochii ei păreau că vor să întrebe: Dar caraghioșii aceștia ce caută aici?

— Bună ziua domnișoară... huim...

— Droop.

— Evident. Droop. Domnișoară Droop. Se plecă spre ea și întrebuința tot farmecul de care dispunea în această clipă. Se uită în ochii ei, cu ochii lui frumoși și îndrăsneți și păru că ar vrea să-i spună ceva confidențial: M'am , gândit, că în absența doamnei Glasgow poate dumneata ' ai putea să mă ajuți într'o chestiune fără prea mare importanță, și făcu semn cu mâna spre cei trei care stăteau ceva mai la o parte. Glasul i se stinsese în șoapte care încercau să fie insinuante.

— Evident, îmi voi da toată silința să vă fiu de folos, i dacă-mi va fi posibil – ochii severi începuseră să i. se îmblânzească.

— Doamna Glasgow și cu am vrea să cumpărăm câteva rochii pentru această mică *protejată* a noastră. Am dori o serie de rochii frumoase pentra ea... și pentru mama ci. Dacă ai fi atât de amabilă să ne arăți ceva...

Domnișoara Droop va fi încântată. Domnișoara Droop își duse

mâinile la şolduri şi încercă să-şi aranjeze fusta (mcntalicește, fizicește şi cu o anumită intenție), apoi declară că se simte chiar mai mult decât încântată. Pe urmă zâmbetul ci se îndreptă, odată cu privirile reci de apreciere, spre cele două femei, începând dela picioare (pe care amândouă şi le retraseră repede sub poala fustelor) şi sfârşind cu pălăriile confecționate de modista din Iron Ridge. Când ochii i se opriră pe obrazul micei protejate, îi spuse:

— Nu te superi, dacă te voi ruga să-ți scoți pălăria, domnişoară...

— Lindbcck, se grăbi Barney să-i spună. Domnişoara Lindbcck, doamna Lindbcck şi domnul Swan Bostrom, Nepoata, mama şi bunicul. Trei generații dintr'odată.

Domnişoara Droop declară că este admirabil, pur şi simplu admirabil, iar Lotta după ce se îmbujoră la obraz, scoase două ace lungi din calota pălăriei şi îndepărtă această podoabă urâtă la vedere:

— O, înțeleg, acum înțeleg! declară domnişoara Droop cu glasul enigmatic. Apoi începu să strige: Domnişoară Wrench! Domnişoară YVrcnch! Swan, Karic şi Lotta (resăriră. Domnişoară Wrcnch, te rog condu doamnele într'o sală de încercare.

— Ia stai, nu te grăbi. N'ar fi mai bine ca să vedem rochiile înainte de a le încerca? întrebă Barney.

— E mult mai bine să le vedeți îmbrăcate, domnule Glasgow. Lăsați totul în grija mea. Le făcu semn să plocc

Cu privirea abătută, ca nişte prizonieri pe care-i cluoe temnicerul, Karie şi Lotta plecară împreună cu domnişoara Wrench. Glasul domnişoarei Droop deveni ceva mai grav decât până acuma: Prin urmare, domnule Glasgow, dacă vreți să fiți amabil, să-mi dați câteva amănunte. Probabil doriți câteva rochii sobre, dar de bună calitate.

Lui Bamcy îi venea să scrâşnească din dinți:

— Nu, cred că nu este exact ceea ce aş dori eu. (Scorpie bătrână, ca şi Emma Louisa şi Josie Sinnott). Acestia sunt prieteni vechi ai familiei mele şi am făcut drumul până la Chicago, anume pentru a le face aceasta surpriză pe care am plănuit-o demult. Din nenorocire în ultimul moment doamna Glasgow n'a

mai putut veni. A fost foarte ocupată cu nunta ficei mele – aşa că acum nu se simte tocmai bine. În aceeaş clipă îşi zise că el este Bemard Glasgow care dispune de milioane. Ar fi putut cumpăra întreg magazinul lui Marshall Field's şi nici nu s'ar fi sinchisit. Glasul îi deveni ceva mai autoritar: Prietenii mei şi eu vom merge astă scară la teatru. Aşa că aş dori ca doamnele să fie îmbrăcate în mod corespunzător pentru o astfel de ocazie. Afară do asta aş mai dori câteva rochii, probabil ceva mai puţin complicate. Tot ce este necesar şi tot ce vor să->şi cumpere.

— Dumneavoastră, domnule Glasgow, ştiţi fireşte că astfel de rochii nu reprezintă nimica, dacă nu au ansamblul corespunzător – amănuntele sunt de mare importanţă – vor avea nevoie nu numai rochii ci şi dc ciorapi şi pantofi şi...

— Centuri, rufărie, sfârşi Barney în locul ci, gândindu-se cu câtă plăcere i-ar spune ceva dela obraz. Fireşte, mai încape vorbă! Ţi-am spus, tot ce este necesar şi *rbot* ce-şi doresc.

— Cu care doamnă să începem?

— Cu cea mai în vârstă, bine înţeles.

— Evident, încuviinţă domnişoara Droop.

Dispăru în direcţia spre care apucase domnişoara 'Wrcnch împreună cu cele două victime ale ci, lăsând pc Bamcy şi pe Swan împreună, ca să poată răsufla în tihnă, doi bărbaţi în mijlocul acestei lumi specific fe- mcninc. Barncy îşi zise că situaţia aceasta începe să devină mai puţin romantică şi mai puţin emoţionantă decât şi-a închipuit el la început. Se uită la Swan şi "Swin_ se uită la el.

— Îţi mai aduci aminte de cazaca de lutru pc care ai cumpărat-o pentru Lotta a mea şi de manşonul acela cât pumnul; îţi aduci aminte cum arăta?

— O, te rog Swan, pentru numele lui Dumnezeu! Sări în picioare şi începu să se plimbe nclipiştit de colo până colo.

Nu voia să audă pe nimeni vorbindu-i despre cealaltă Lotta. Lucrurile acestea s'au întâmplat foarte demult. Se uită la un manechin de ceară dintr'o vitrină cu pereţii de sticlă, şi figurina se uită la el, cu mânilc ridicate într'o mişcare de rigid dispreţ. Pc

tejghele şi pe scaune erau bucăţi întregi de stoic şi mătăsuri nlc căror capete atârnau pc jos. Trase un picior unui maldăr de catifea de coloarea purpurei şi se simţi ceva mai uşurat. Se uită din nou la Swan care rămăsese uitân- du-sc la el, întocmai ca un părinte care se uită mirat la fiul său iubit şi rătăcit. Barnev se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Ciudat loc pentru ca doi tăietori de păduri să - vină să-l vadă, ce zici Swan?

— De, pentru noi codrul e mult inai bun decât sala asta.

Barney se aşează din nou pe un scaun şi amândoi aşteptară în tăcere. Din când în când câte o vânzătoare sau femeie de serviciu trecea pe lângă ei şi-i privea din- tr'o parte. Amândoi păreau sfioşi şi îşi simţeau conştiinţa încărcată. Mi-am închipuit că-mi va face plăcere, gândi* Barney, dar nu-mi face de loc. De, cred că aşa e viaţa. îmi aduc aminte că pe vremea când mă străduiam să câştig primul milion, mă gândeam ce bine mă voi simţi, dar nu m'am simţit.

Se auzi un foşnet de mătăsuri şi Karic apăru în faţa lor. Domnişoara Wrcnch venea pe urma ei, căutând anume să nu atragă atenţia. Domnişoara Droop nu se vedea nicăiri. Pentru Karie alesese o rochie de catifea de coloare verde închisă cu vărgi, foarte frumos lucrată şi cu o guipură de dantelă şi gulerul înalt. În cap avea o pălărie de catifea neagră, cu o pană verde. Se mişca admirabil şi arăta înaltă şi dreaptă în rochia aceasta elegantă. Arăta exact ceea ce era în realitate: o fcineio cumsecade, care toată viaţa a fost obişnuită să munceascâ din greu, iar acum s'a îmbrăcat într'o rochie care nu a fost destinată să fie purtată de ca. Cu toate acestea nu părea câtuş de puţin ridiculă în toaleta aceasta.

— Evident, ciripi domnişoara Wrcnch, ar fi fost cu totul altceva, dacă am fi avut timpul necesar să-i facem ceva anume...

Karie se uită la tatăl ei şi la Barney.

— Ei, haideţi, daţi-i drumul!

— Arăţi foarte bine, Karie, declară Barney cu glasul stins. Foarte bine. (Oare şi Lotta. va arăta tot aşa: ca o

bucătăreasă travestită în rochia stăpânei sale?).

— Ce zici, tată?

Uriaşul suedez se uită la fiică-sa şi obrazul i se lumină, apoi îi spuse în limba suedeză: *Sjricha c.n sn*

till Rom hon är cn so likvär när hon kommer tillbaha.

Obrazul lui Karie se aprinse ca para; părea jignită, dar imediat după aceea începu şi ea să râdă cu liohote. Rădeau acum amândoi din toată inima. Domnişoara Wrench ridică dintx'o sprânceană.

— Ia ascultaţi, asta trebue să fie o glumă; .Karie, explică-mi-o şi mie. . N

Karie îşi şterse ochii şi-şi duse- mâna la inimă.

— 0, Doamne, nici nu se putea ca el să spună alt ceva. Este o zicătoare suedeză.

— Da, dar vreau să ştiu şi cu ce însemnează.

— Ia să vedem: *Shicha cn so till Rom hon är cn so likväl niir hon kommer tillbaha.* Asta, deşi în traducere nu vine tocmai bine... înseamnă: -

Chiar de mergi la Roma, ca să vezi oraşul,
Tot eşti paparudă, când te întorci la naşul.

Ea şi Swan începură din nou să râdă cu hohote. Bamcv râse şi el, dar mai puţin. Domnişoara Wrench nici nu zâmbi.

— îmi pare rău, domnule Glasgow, că rochia aceasta nu vă place. Vom încerca altceva. Domnişoara Droop şi-a închipuit...

— Dimpotrivă, ne place, se grăbi Karie să intervină. Da, domnişoară, ne place foarte mult. Nu-i aşa tăticule? Dumneata ce zici, domnule Glasgow?

— Nici nu se poate ceva mai bine... dacă dumitalc-ţi place.

Auzi din no-u foşnet de mătăsuri şi acum se uita peste umărul lui Karie.

— Eu mă prăpădesc după ca.

Re astă dată domnişoara Droop apăru cca dintâi;
părea o maestră de ceremonii care face loc stăpânei sale,

— Acum, doamnă... Lindbeck, dacă sunteţi amabilă, să treceţi în camera de alături şi să îmbrăcaţi cealaltă rochie, în timpul cât eu voi prezenta pe domnişoara Lin...

Dar Karie nu se mişcă din loc. Pe obrazul pi strălucea mândria şi mulţumirea. Lotta se apropia încet, Bamcy sta în fotoliul mic şi se uita la ea cum se apropie; aceasta era femeia frumoasă şi dorită, îmbrăcată în rochia pe care trebuia s'o vadă el şi pe care trebuia s'o plătească, iar femeia se uita la el recunoscătoare, mândră şi speriată, aşa că sultanul care se ascundea undeva adânc în firea lui, se simţi mulţumit.

Ca şi Karie, avea un mers superb, căci tăvile grele pe care le purtase la Ridge Ilouse, avuseseră grijă s'o obişnuiască cu mersul acesta. În felul ei domnişoara Droop era un fel de artistă, deoarece renunţase la colorile obişnuite şi banale pe care le alegea pentru blonde – albastrul dc ametist, catifeaua neagră sau coloarea verde ca merele. Alesese coloarea ochilor Lottei care erau cafenii. Ca şi la Karie, se ferise de rochiile decoltate. Ştia ce preferă oraşul Chicago. îmbrăcase pe Lotta într'o rochie strânsă pe trup, gen princessc de coloarea şampaniei, foarte distinsă şi suplă, fără nimic ţipător. Rochia aceasta îi mula' trupul ferm, dela sâni până în poale. Pe piept avea două rânduri de nasturi de metal; ceva mai sus era o platcă de dantelă şi pesto aceasta se revărsa ca o cascadă o serie de volane de dantelă fină. Mânecile ca şi restul rochiei, erau strâmte, gulerul strâns pe gât şi înalt, iar de pe umeri îi atârna o blană de vulpe. Pălăria era de catifea, do aceeaş coloare ca şi rochia, dar împodobită cu o panglică neagră. De pe marginea calotei îi atârnau trei pene de struţ de coloarea şampaniei; mânuşile scurte,

pantofii şi ciorapii erau de acecaş coloare.

Venea cu paşi energici de-a-dreplul spre Barncy, apoi se opri în faţa lui şi el ridică ochii spre ea." Barncy îşi zise că aceasta este fata pe caro a visat-o el, fata despre care şi-a închipuit că va arăta în felul acesta şi care acum era aci în faţa lui.

Domnişoara Droop se oprise în apropierea lor. Domnişoara Droop se uita la ei.

— Cum vă place rochia aceasta, domnule Glasgow? Aceasta este rochia la care v'aţi gândit?

îşi drese glasul şi-i răspunse calm şi cumpănit:

— Foarte drăguţă. Este de fapt foarte drăguţă.

Domnişoara Droop se uită la el mirată:

— Avem şi alte rochii, în cazul când aceasta nu vă...

— Dimpotrivă, este o rochie foarte potrivită.

— Pardesiul se potriveşte cu rochia. Domnişoară Wrcnch, adu te rog pardesiul. Şi celelalte rochii.

Barncy se ridică în picioare.

— Trimitc-le pe toate la hotel. Pe acestea le luăm cu noi. (Simţea nevoia să plece numaidecât din casa nceasla).

— Slavă Domnului! oftă Karie. Nu mă mai ţin picioarele. La Ridgc sunt în stare să alerg cât e ziua de lungă, să servesc clienţii, să car tăvile de mâncare şi să discut cu nebunii aceia dela bucătărie, dar încercarea aceasta a rochiilor m'a dat gata. Probabil din pricină că noaptea trecută în tren n'ain dormit tocmai bine, iar la aceasta se mai adaugă şi emoţia şi toate celelalte.

— Este adevărat, declară domnişoara Droop cu o lucire înspăimântătoare în privări.

— Trimitc-le pe toate, porunci Barncy. Trimite tot ce au ales doamnele.

Lotta era acum aproape de el şi pipăia cu mana 32?.-mtela fină de pc pieptul rochiei. Ridică privirea spre el::

— Nu-ţi place felul în care arăt.

— Ştii foarte bine că-mi placi. Cred că ştii.

Ca şi Swan, acum toţi erau nerăbdători să plece, şoarece în magazinul acesta prezenţa lor era silită şi

i se mai simţeau la îndemână. Abia după ce se văzură n nou în camerele dela liotei, putură să se destindă, să.

uite împrejurul lor şi să se simtă mal uşuraţi. Kario- ʟ scoase pantofii din picioare şi încălţă papucii de istav. Toţi se simţeau neobişnuit de obosiţi.

— Aş vrea o cafea, zise Karie şi se .uită în largul ca-crei, ca şi când s'ar' fi aşteptat să vadă ibricul doica clocotind pe plita neagră. Barney se apropie de Lefon şi dete un ordin. Ca la un semn magic, cafeaua

cozonacul apăru numaidecât, iar după ce se simţiră

ii învioraţi, îi întrebă:

— Ei, dragii mei, ce facem astă seară. La Illinois se acă *Foilies of 1907,* iar la teatrul La Salle *Problema- iţelor,* amândouă sunt comedii muzicale. William iversham joacă în piesa *The Sqiuiw Maji.* Cred, fetelor, k vă voi pierde, dacă vă voi duce să vedeţi

psvj**, deoarece actorul acesta este foarte frumos.

— 5ă r,fc-gcra să vedem piesa aceasta, dacă este o ■ŢlifrMniiflfin răspunse Lotta. Vreau să spun dacă H 'iu'« – i în care să fie ceva din viaţa oamenilor,

jdKanraicol cu muzică şi dansuri. Mie nti-mi plac V<4 de spectacole.

- E^ţţfent de acord.

iţi mai aduci aminte de vremea când Lotta |Bj^Kpărut pe scenă într'un spectacol la vechiul.

Alcazar şi tâmpiţii aceia de cornwallezi au început să sbicre şi să fluere, din cauza că Lotta mea avea un picior inai scurt decât celălalt? Şi felul în care Lotta s'a repezit spre pianist? Iar tu şi eu ne-am repezit spre ca şi în drum am dat grămadă cel puţin douăzeci dintre indivizii aceia infecţi...

— Sigur că da, îl întrerupse Barney repede, şi aruncă o privire spre Lotta. Fata aceasta îşi va închipui despre el că este tot atât de bătrân ca şi Matliusalem. Dar obrazul ci arăta liniştit şi fericit, căci nu asculta la cc vorbesc ci. Ar fi vrut să se uite la el, să vorbească cu el şi simţea o copleşitoare dorinţă să pună mâna pe ca. Părea absentă şi preocupată numai de proprille ci gânduri. Se apropie de ea zâmbind şi o atinse uşor cu vârful arătătorului pe obraz.

— Va să zică, fetiţa mea... vom merge la Favcrshain?

— O, da – domnule Glasgow. Va fi admirabil!

Amănunt foarte ciudat, în tot cc voiau să facă, fata aceasta avea ultimul cuvânt, deşi nimenea nu-şi dădea seamă de realitate. În clipa următoare Barney începu o conversaţie telefonică cu o persoană misterioasă care era undeva în liotei.

„— Nu, nu mă interesează locurile pentru niciun alt spectacol... Spune-le că locurile sunt pentru Baiuey Glasgow... Să nu fie mai departe de rândul al şaselea... Nu vreau o lojă... Fugi repede şi plătcşte-lc. Vei avea zece dollari. Ai înţeles? Da, zece dollari pentru dumneata... Va să zică ne-am înţeles..."

Lăsă receptorul din mână şi se depărtă de aparat. „Favcrsliam". Favcrsham, cu toate piedecilc carc-i stăteau în cale. Un triumf minor, dar în orice caz era un nou triumf, pe carc-l obţinuse de faţă cu ea.

- O, domnule Glasgow, mi se parc că toată hi* nea îţi îndeplineşte dorinţele, dacă se întâmplă să ceri ceva.

I se părea straniu că oamenii aceştia trei se simţeau cei mai fericiţi, stând aşa împreună şi bând cafea şi vorbind. Erau mulţumiţi de tot ce vedeau împrejurul lor şi nu deveneau niciodată expansivi. În oraş se simţeau sfioşi şi erau suedeji, în intimitatea sufletului lor cu înclinări romantice, dar totuş uşor materialişti. Bamey constatase că trecerea lor dela veselie la melancolie putea fi tot atât de spontană, ca şi a oamenilor de

rasă latină. El însă era încântat, mai presus de orice îndoială. Prietenii lui erau mulțumiți cu toate, și tot ce spunea el, era bine spus. Pentru ei era un bărbat fenomenal. Nu cereau nimic, păreau încântați, dar nicidecum exagerați; toți trei aveau o demnitate a tăcerii și o simplitate care te odihnea. Numai Lotta, din când în când – dacă se întâmpla să-și aducă aminte – devenea artificială și făcea gesturi elegante, pe care Bamey le găsea drăguțe și ispititoare. încerca să se corijeze, să devină ceva, deoarece era conștientă că este o fată cu totul altfel decât celelalte. Tot așa știuse și el pe vremuri, când era tăietor între ceilalți tăietori din mijlocul codrului. Examinând obrazul fetei, i se părea că tinerețea lui se trezește din nou. Uneori se uita la ca îndemnat de gânduri absolut curate, cum te-ai uita la un răsărit de soare, la un tablou desăvârșit, la o floare frumoasă, ale cărei colori îți încălzesc sufletul, și o urmărești cum se desvoltă, privind-o când dintr'o parte, când din alta, dar de fiecare dată cu ochii mirați. Strălucirea plină de viață a părului carc-i încununa fruntea, nebănuita adâncime și limpezime a ochilor ei, coloarea delicată a obrazului, noutatea dinților ci albi și coloarea gingiilor și a buzelor ei, tinerețea exuberantă ce se ascundea în brațele ei vârtoase și în linia delicată a galului, felul în care sta pe scaun, în care rădea și umbla sau vorbea. Nimic nu părea moleșit, nimic re-semnat sau liniștit, ci totul era nou, adorabil și radia de viață nouă și neintrebuințată încă.

Venise de multe ori la Chicago, împreună cu doamna Emma Louisa și cu Evvy. Emina Lcuisa era o femeie înzestrată cu spirit critic, o puritană care căuta să descopere defecte în toate părțile. Evvy se bucura de ceea ce vedea, dar pentru ea teatrele, restaurantele și cutrce- rarca magazinelor nu reprezenta nimic deosebit. Toată ■viața ei fusese obișnuită cu luxul și cu belșugul.

— Arăți de par'că împrejurul du mi talc ai fi văzut strigoi, se auzi glasul lui Karic. Sunt sigură că și dumneata te simți tot atât de sleit de puteri, ca și mine, cu toate că ești obișnuit cu orașele acestea mari. Ui-te ce zic eu. Ilaidc-ți să ne culcăm cu toții și să-i tragem un puișor de somn, înainte de cină.

— Karic, ești o femeie extraordinară.

— Nu trebuc să fii numaidecât extraordinar, ca să-ţi poţi da scamă când eşti obosit.

— În orice caz, Karic, eşti o femeie cum nu se mai găseşte. Este exact ceea ce ne lipseşte tuturor... un puiu dc somn. Şi după aceea, fetelor, unde aţi vrea să mâncăm astă seară.

— Să mâncăm, Sfinte Doamne! Toată ziua n'am făcut altceva decât am mâncat.

— O, domnule Glasgow, cu credeam ca vom merge- să mâncăm - spuneai ceva despre languste - la restaurantul acela al lui Rcclor's.

— Da, sigur că aşa vom face, Lotta. Dar asta mai târziu, după cc ne vom întoarce dela spectacol.

— În cazul acesta cred că nu va îi nevoie *«A* nun mâncăm înainte dc teatru?

— Langusta şi şampania nu simt mâncare. Afară de asta voi fetelor cu siguranţă v'aţi făcut poftă de mâncare, în timpul cât aţi încercat rochiile acelea noi. Pe la şapte tocmai bine veţi simţi foamea.

— Eu simt întotdeauna flămândă, zise Lotta, exact ca un copil. Apoi adăugă sfioasă: N'ar fi mai plăcut, să mâncăm ceva aci în cameră, înainte de a pleca la teatru? Cred că nu vom mânca prea mult.

— Vezi, asta-i vorba! strigă Barney.

— Lottie Lindbeck!

— Nu va costa prea mult? M'am gândit doar...

— Nu Lotta... draga mea; nu va costa prea mult.

Seara pe care o petrecură împreună fu un succes desăvârşit. Nu făcură nimic ce însuş Barney n'ar fi făcut până acum de nenumărate ori, dar acum tot ce făceau, i sc părea nou, neaşteptat, emoţionant şi din punctul lor de vedere indicat. Cele două femei apărură din dormitorul lor complet îmbrăcate în rochiile de spectacol, şi Barney rămase încântat de felul în care arătau. Obrazul frumos şi neprefăcut al lui Swan, îmbrăcat în hainele negre eu care venise, părea extrem de simpatic. Barney stăruise să-i cumpere un palton ca de oraş, frumos făcut şi din stofă foarte bună. Paltonul acesta sc potrivea bine pentru statura lui măreaţă, aşa că Swan era tot atât de mulţumit ca şi un copil. Mâncară câteva feluri de bucate simple şi bine alese.

— înainte de toate vom lua un cocktail, declară Barney. Trebue să ştiţi că acesta este ca un fel de rachiu. Ceva care să ne stârnească pofta de mâncare.

Gustară din cocktailul Manhattan pe carc-l alese cl şi le plăcu. Le plăcea tot ce era pe masă. Savurau mâncarea cu adâncă plăcere,, stăteau câteva clipe, apoi îşi spuneau părerea. Oamenii aceştia aveau o enormă

capacitate de a se simţi mulţumiţi.

— Costiţa aceasta a fost friptă la grătar. Ce zici Lotlie? la uită-te cât este de prăjită .şi de fragedă pe din afară, iar pe dinăuntru tocmai deajuns de roşie. Ce ochi vor face fetele dela Ridge llouse, când

le voi povesti toate acestea. *

Lotla se uită la ea dintr'o parte:

— Afacerea asta nu le priveşte pe ele.

— Ce stai să vorbeşti!

Lotta este fată deşteaptă, îşi zise Barncy. r – Dintr'un anumit punct de vedere, Lotta arc dreptate. Felele acestea nu vor fi^ în stare să înţeleagă realitatea. Şi câta vreme nu eşti încă în Butte des Morts... ITuïm... nu înţeleg ce rost ar avea să amesteci şi pe alţii în treburile dumitale. înţelegi ce vreau să spun?

De spectacolul pe care-l văzură, rămaseră încântaţi. Când apărură la Rcctor's, împrejurul lor se simţi o plăcută mişcare, dar fără nimic deosebit. Chelnării nu scăpară tăvile din mână şi nici femeile nu-şi frământară şi nu-şi mototoliră batistele în mâni, din pricina invidiei. Cei dela Rcctor's văzuseră.nenumărate frumuseţi celebre. Văzuseră pe Lillian Russell, încărcată de egrete, de diamante .şi de smaragdc, pe Valeska Surratt caro umbla mândră şi cu trupul întins ca o coardă, îmbrăcată într'o rochie de catifea neagră, pe Mary Garden ale cărei purtări îi consternase şi-i încântase în acela.ş timp. Cei care erau acum la Rector's ridicară privirea şi se uitară după aceşti palm oameni care treceau prin apropierea lor. Văzură un bărbat frumos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat puţin cam ţipător pentru vârsta lui; pe un individ pitoresc, om mai în vârstă .şi cu obrazul roşu, care parca grozav de speriat; o femeie voinică şi cu înfăţişare vulgară, iar alături de ca o frumoasă tată blondă, îmbrăcată într'o rochie care părea prea pompoasă şi puţin prea severă pentru vârsta ei. Dintre aceşti patru oameni numai primul părea că se simte la îndemână. Ceilalţi erau probabil nişte parveniţi din partea de apus care reuşiseră să se îmbogăţească.

Barncy avea un fel al lui să se poarte faţă de chelnări; aci era cunoscut şi n'avea motive să se sperie. Masa şi-o reţinuse dinainte. Comandă obişnuitul supeu. Lui însuş nu-i plăcea langusta, iar şampania nu-i făcea de loc bine, căci îi pricinuia dureri de cap şi-i provoca J aciditatea. *W*

— S'o preparaţi cu unt suficient şi s'o pigmentaţi cu suc de legume... De băut, o şampanie Mumm, Extra Dry... Şi câteva cornuri sărate şi bine prăjite.

Văzu două trei persoane pe care le cunoştea şi se . înclină exact atât cât trebuia, pentru ca salutul său să pară cordial. Avu grijă să se ocupe de invitaţii săi, alrăgându-le atenţia asupra cutărui sau cutărui lucru, ca şi când prezenţa lor l-ar fi interesat în cea mai mare măsură. Chemase directorul restaurantului, înainte de a-şi da comanda şi făcuse semn spre invitaţii săi. Totul se desfăşura cu demnitate şi de faţă cu toată lumea.

După ce gustă din paharul de şampanie, Lotta rămase puţin speriată şi desamăgită. I se părea grozav de amară. Barncy se uită la ea şi-i spuse:

— Eaharul al doilea îţi va plăcea mai mult decât primul. M'am gândit că va fi mai bine să începi cu felul acesta, ca să te obişnueşti. Văzând-o că se uită la el, fără să înţeleagă, adăugă: Vreau să spun, că de vreme ce n'ai băut niciodată şampanie, trebue să te

•obişnueşti cu gustul ei adevărat. înţelegi ce vreau să spun?

— Da, dar cu mi-am închipuit că băutura aceasta este dulceagă.

— Şampania dulce nu este bună şi o beau numai subretele; o băutură de proastă calitate. Va trebui să preferi întotdeauna şampania amară.

— Sfinte Atotputernice; în cazul acesta, domnule Glasgow, cu probabil în viaţa mea nu voi mai bea niciodată şampanie.

— În viaţa dumitalc vei avea ocazie să vezi de atâtea ori şampanie, încât îţi vei închipui că oamenii care o beau trebue să fie proşti, zise el şi se întrebă co La determinat să pronunţe vorbele aceste^.

De fapt vizita la Chicago sc dovedi un mare succes. După ce se întoarse acasă, povesti doamnei Emma l.ouisa tot ce s'a întâmplat... sau aproape tot.

— Swan n'a vrut să plece fără ele - cred că era speriat - aşa că au trebuit să-l însoţească şi femeile. Le-a făcut multă plăcere şi sunt mulţumit că le-am putut oferi această ocazie nebănuită, pentru a se simţi fericiţi.

— Nu sunt în stare să înţeleg, ce te determină să-ţi pierzi timpul cu oamenii aceştia atât de vulgari. Cred că este

tocmai timpul să încetezi de a te mai purta ca un tăietor de păduri.

Dar Barney ajunsese *acum* atât de departe, încât știa că va trebui să aibă fata aceasta în apropierea lui. Dacă va rămâne în lion Ridge, însemna că nu mai poate fi sigur de nimic. Cum ar putea să fie sigur? Și de ce anume să fie sigur? Avea optsprezece ani, intrase în al nouăsprezecelea și după ce va împlini nouăsprezece, va intra în douăzeci, își zise el repede. O fată la vârsta de douăzeci de ani este femeie în toată firea. Se spune că o fată la nouăsprezece ani este mai matură și mai înțeleaptă decât un bărbat care ar avea de două ori vârsta ei. Înțelepciunea șerpilor... sau așa ceva. Tinerii din Iron Ridge, flăcăii aceia nu erau proști. Când e vorba de astfel de fete, constați că cine știe ce inspector jegos dela mine sau controlor al cantonamentelor de tăietori, cu o leafă de șaptezeci și cinci de dollari pe lună sau chiar o sută, îi iese în calc și-i făgăduește să-i clădească o casă și să-i cumpere un inel... Nu, el n'ar fi în stare să suporte așa ceva. Va trebui să găsească o soluție, căci nu-și va mai putea vedea liniștit de lucru, dacă se va gândi mereu la ca, și nici nu se poate să alerge mereu la Ridge, ca s'o vadă. Va trebui s'o știe aci. Aci lângă el, în Butle des Morts, unde s'o poată vedea, s'o poată apuca de mână și... huîm... în orice caz s'o poată vedea oricând. Probabil situația se va limpezi dela sine, într'un fol oarecare. Se va feri de încurcături. El este prea deștept pentru a putea face astfel de imprudențe. Nu, Barncy Glasgow nu va face așa ceva. Dar să fie aci. Aci, în apropierea lui. Asta nu înseamnă nimica. Și față de prietenul său Swan are anumite obligații.

— ...tocmai timpul să încetezi de a te mai purta ca un tăietor de păduri.

— Eu! Nici să nu te gândești, Emma Louisa. Eu toată viața mea nu voi fi altceva decât un tăietor de păduri care s'a travestit.

În luna Aprilie erau cu. toții instalați în casa cu sase camere pe care Barncy o clădise pentru ei, la capătul cel mai extrem al peninsulei din Buttc des Morls. La început se mutaseră într'o căsuță închiriată pe Sceond Street, unde se simțiseră destul de mulțumiți. În luna lanuarie lx>tta se înscrisese la Liceul Comercial din localitate și provocase adevărată sensație printre ceilalți studenți și printre profesori. Purtarea Lottci față <lc intendentul şcoalei era exact ca și cea față de directorul ci. Vorbea foarte puțin, asculta cursurile cu toată atenția, și avea marele dar să sugere/.c tuturor celor care stăteau de vorbă cu ca, că în sfârșit au întâlnit pe cineva cu care le-ar face plăcere și poată sta de vorbă. Chiar fără să fio atât de frumoasă, cu această singură calitate ar fi reușit să-și facă loc în lume. O, domnule Glasgow! O, domnule Simpșom! O, domnule Schmartz!

1 5.

Swan lucra acum în sala unde erau mașinile de tocat buștenii și avea o ocupație ușoară. Barncy spusese oamenilor să nu-l lase să ridice greutăți, să nu se osteneasc㠹i stăruise cu toată puterea lui de convingere, iinpresionându-i cu povestea vieții acestui om.

— încercați să-l determinați să-și troacă vremea cât mai ușor, băieți. Trel>uc să știți că .¡>e vremea când

JI!

eram tânăr şi trăiam în codru, mi-a făcut multe servicii, deşi el era şeful cantonamentelor. Faceţi-i toate înlesnirile, dar aşa ca el să nu bage de seamă. Nu voi uita serviciul pe care mi-l veţi face. Cred că înţelegeţi ce- vrcau să vă spun?

Lucrătorii ar fi înţeles în orice caz. Toţi îi ziceau *şefule.* „Ei, Swan, ce mai face şeful?" Pe urmă într'o Sâmbătă după amiază, când Lotta nu avea cursuri Ja şcoală, şi împreună cu Karic venise să viziteze fabrica: „Cum adecă, bătrânul Swan este bunicul acestei fete? Pe cinstea mea... nici n'aş fi bănuit! Iiei, Swan; spune şefule, când mă vei invita odată la dumneata acasă? Unde ascunzi pe fata aceasta a dumitale? Ascultă, ce ai zice de un ginere ca mine? Sunt un flăcău cumsecade care-şi vede de treburile lui şi se mai spune că sunt şi băiat frumos".

Kario lucra şi ca la fabrică, dar numai dela orele nouă până la cinci după amiază. Era şefă a sălii unde erau făţuitoarele, o slujbă inutilă pe care Barney o crease anume pentru ca. Ceva mai târziu Barney ;rămase mirat, când constată că această Karie ajută din când în când şi lui Bcmie, în departamentul produselor auxiliare. Bernic venea mereu în biroul său, de fiecare dată cu câte o idee nouă şi năstruşnică. Ar fi vrut anume să întrebuinţeze pasta bună şi utilă pentru cutare şi cutare fabricat, la care nimenea nu s'a gândit înainte de asta. Acum de curând îi trecuse prin minte să fabrice pahare de hârtie pentru a fi întrebuinţate în localuri publice, în gări, în teatre şi la havuzurile din parcuri. Puteai bea din aceste pahare şi pe urmă să le striveşti. Era o măsură igienică.

— Igienică, pe naiba! se răsti Barney la cl. Oamenii, iu băut din pahare şi din oale de mii de ani, dar np
s'a întâmplat niciodată să se îmbolnăvească.

—• Ba da, s'au îmbolnăvit. Tocmai aci este toată taina. Afară de asta cu acest fabricat se pot câştiga bani, dacă va reuşi să prindă.

— Oamenii nu vor £i de acord să bea din pahare de hârtie. Din-contactul cu hârtia, băutura prinde gust prost.

Mai avea şi pe chimistul acela german, cu numele Ilartz, care lucra în laborator la o invenţie care urmărea ca în spitale să se folosească hârtia în loc de tampoane de vată şi ca prosoape

pentru șters mânile. Procedau în mod foarte misterios la aceste cercetări și aveau stive întregi do hârtie foarte subțire și creponată, cu marc capacitate de absorbire, pentru a le putea folosi ca și pânza de bumbac.

Bemie și Ilartz născociseră împreună o mașină care să taie, să fățuiască și să preseze această hârtie, dar mașina lor avea un defect tehnic și nu funcționa cum ar fi trebuit, așa că ar fi avut nevoie de un expert care s'o perfecționeze. Dar afară de asta, ceea ce știau și ei, după ce mașina ar fi fost perfecționată, ar fi costat cam cinsprezccc mii de dollari. Imediat după aceea, dacă mașina s'ar fi dovedit utilă, ar fi trebuit să mai instaleze una, poate două sau trei sau chiar șase, una după alta.

— Dai' dacă reușim, și eu sunt convins că vom reuși, îți \ci putea recupera' banii în câteva săptămâni, spunea Bemie. S'ar putea ca din afacerea asta să câștigi milioane. De unde știi ce se va mai întâmpla.

— Știu foarte bine, căci dacă s'ar fi putut câștiga milioane cu așa ceva, s'ar fi gândit altcineva înaintea ta ca să înceapă.

— Pentru Dumnezeu, nil se poate să judeci în felu .acosta. Gândeștc-to la telefon, la linotype și la auto

mobile. Cineva trebue să înceapă.

— Mi se pare că tu ai idei exagerate despre priceperea ta, nu-i aşa? Ascultă ce-ţi spun cu. Fabrioele mele sunt destinate pentru fabricarea hârtiei de tipar, de cea mai bună calitate şi niciodată n'au făcut altceva. În ziua când voi fi obligat să fac sdrcnţe din sdrcnţe, să ştii că voi lichida afacerea pe care o am.

— Ascultă, îmi spune Hârtz că un prieten al lui a inventat o maşină de absorbit, care poate scoate scama şi praful din sdrcnţe şi le poate sorta în mod automat. Asta însemnează că nu vei mai avea nevoie de oameni care să le aleagă şi nici de supraveghetori.

Barney îşi scoase ţigara din gură şi se ridică în picioare, căci ajunsese la capătul răbdării:

— Nu mai spune; serios! Şi cu asta ar trebui să dai afară toate fetele dela fabricele din Fox Valey care prelucrează sdrenţe. Ar fi un procedeu uman, mai ales în împrejurările de acuma. Crezi că panica nu este destul de gravă, când toţ a doua bancă trage obloanele şi jumătate dintre lucrătorii ce se găsesc în ţară,' a- leargă fără lucru, de colo până colo.

— Maşina de presat pe care Hartz şi eu am vroa s'o instalăm, probabil va crea de lucru pentru o parte dintre aceştia, nu-i aşa? Prin urmare ar fi un fel de compensaţie. Dar chiar dacă nu o vom instala, dumneata nu poţi să opreşti invenţiile şi nici progresul, numai de dragul câtorva fete care lucrează în sala de selecţionare a sdrenţelor. Acum câteva sute de ani la Philadelphia hârtia se fabrica cu mâna. Când s'a inventat prima maşină de fabricat hârtia, cred că lucrătorii au început să protesteze, exact cum protestezi dumneata acuma. Iar când a apărut maşina de vălţuit, cred că s'au găsit câţiva mucegăiţi care...

— Ieşi afară din biroul meu! Aceasta este fabrica înea şi tu lucrezi pentru mine; te poftesc să nu uiţi amănuntul acesta. „Ce înseamnă să fii Conducător", ai? Îţi voi arăta cu ce înseamnă, dacă se va mai întâmpla să mai vii în biroul meu, ca să mă înveţi cum să-mi conduc întreprinderea. Să ştii că te voi mucegăii...

Cu toată înfăţişarea lui delicată, cu părul lui roşu, cu ochelarii

care-l făceau în clipa aceea să pară un amestec straniu de Ilannah şi Jed Ilcwitt şi de Emma Louisa Glasgow luaţi toţi împreună, deschise uşa cu violenţă şi era gata să calce în picioare pe domnişoara Josie Sinnott, care -se oprise bănuitoare tocmai acolo, probabil fără niciun rost anume. Trecu pe lângă ea, cu ochii scăpărând. Fosilă bătrână, murmură el, făcând probabil aluzie la Josie, sau poate la Barney. Bătrân caraghios! Stai să vezi ce se va întâmpla, după ce voi fi cu stăpânul acestei fabrici!

Numai rareori se întâmpla ca Barney să-şi piardă cumpătul în felul acesta, chiar de faţă cu fiul său Bernic. Dar acum nu era dispus să asculte propunerile venite dela alţii. Se gândea la Inspectorii Fabricaţiei. Statul Wiseonsin avea intenţia să-i trimită inspectori de fabricaţie care să-şi bage nasul în ceea ce face el şi să-i dicteze cum trebue să procedeze. Tuburi absorbante pentru scamele ce se desprind din sdrenţe, şi măşti de sârmă; fetele din sala de selecţionare să nu-şi mai acopere obrazul cu bucăţi de pânză, iar la urmă să-i vorbească despre cazurile de îmbolnăvire în timpul lucrului. Şi acum, colac peste pupăză, vine şi Bcmie. Mucegăit! Auzi, afurisitul!

Se va duce în sala de pisat buştenii, ca să stea de vorbă cu Swan. El, Bernard Glasgow, milionarul şi stăpânul Fabricelor de Celuloză şi Hârtie din ftutic

Morts nici nu-şi dădea seamă, cât de mult ţine la devotamentul acestui bătrân suedez, la ospitalitatea caldă şi generoasă a lui Karie, la admiraţia mută şi măgulitoare a Lottei. Se temuse grozav, că imediat ce se va anunţa primăvara, bătrânul Swan nu va putea rezista dorinţei de a se întoarce în codruJi-ţ>e care-l cunoştea atât de bine şi care-i era drag. La sfârşitul iernii acesteia, când pământul era încă tare ca piatra, poruncise lucrătorilor să înceapă săpăturile pentru fundaţiile casei celei noi. întrebuinţase echipe duble de teslari, de ipso- sari şi de zidari, ca în Aprilie căsuţa lui Bostrom să fie gata pentru a fi locuită.

— Pe mine nu mă veţi putea duce înapoi la Iron Ridge, declarase Lotta. Mie-mi place aici. E foarte frumos.

— Este ca în paradis, declarase Karie, umblând de colo până colo prin casa cea nouă. Cercetase toate camerele şi pe obrazul ei tremura o expresie, ca şi când nu i-ar fi venit să

creadă. Este o adevărată Valhalla pe care noi suedejii o visăm toată viața.

În toată viața ci Karie nu fusese încă niciodată atât de fericită. Acum îi venea și ei să râdă de spaima pricinuită de vorbele ce i le spusese Lotta, în ziua aceea la Iron Ridge, în timpul cât își călcase rochia. Este o fată cum nu se poate mai bună. Lotta își dase seamă imediat că el este dispus să-i ajute pe toți. La urma armelor cinc ar putea avea ceva împotrivă? Este o fată cuminte, liniștită, are purtări frumoase – dacă în ealitatc de mamă îmi pot permite să fac această afirmație – și aproape ¡nici nu se uită după băieți.

Swan avea .o ocupație ușoară și era bine plătit. Lui \arie îi plăcea sala mare și luminoasă în care era ma- jazia de materiale, era încântată de faptul că în sfârșit

Lotta s'a putut înscrie la Liceul Comercial care mai târziu îi va da posibilitate să-şi găsească o ocupaţie demnă de o doamnă. Nu mai era nevoie să care tăvile încărcate, nici să adune vasele murdare, nici să asculte cuvintele grosolane ale bucătarilor care asudă din gros în faţa plitei. Karic sta de vorbă cu toată lumea, căci aceasta era firea ci. Se simţea cuprinsă de o imensă, sinceră şi vulgară curiozitate în faţa tuturor celor pe care-i întâlnea în drumul ci. În tramwaielc publice, la biserică, la fabrică, la băcănie, la măcelar, în toate părţile: „Dumneata locucşli demult în oraşul acesta?... Va să zică aşa!.. Aci în apropiere?... Eşti căsătorită?... Ai copii?... A slujbă bine plătită?"

Dar amănuntul cel mai ciudat era, că lumea nu s< supăra din pricina curiozităţii ci. Avea un obraz pric tenos şi din obrazul acesta radia sinceritatea. Imcdia ce se pornea, le făcea plăcere să vorbească despre ^ înşişi. Această situaţie se dovedi reală, în ceea co pri veşte lucrătoarele din fabrică, şi mai târziu avu ocazi să constate că este reală şi în ceea ce priveşte ducesele., chiar ducesele din Anglia.

Familia Bostrom nu avea niciun vecin mai apropia de casa lor. Din trei părţi erau încunjuraţi de apă. Swa putea vedea această apă aproape dela toate ferestl! casei sale. Spectacolul acesta îl făcea să se simtă mu ţumit, căci îi aducea aminte de copilăria lui petrecută î Suedia. Ln Aprilie, după ce casa fu terminată, Barney predete actele de proprietate, ale acestei case şi ale uni teren de două hectare. Peste douăzeci de ani aceste don hectare se ridicară la un preţ tot atât de mare ca ; terenurile în Aleea Milionarilor din oraşul Buttc dt Morts. Swan sc pomeni că mica lui grădiniţă de legun şi de flori este încunjurată din toate părţile de moderi viile italiene, de castele franţuzeşti şi de clădiri cu peristi'.ul sprijinit pe coloane greceşti, în faţa cărora erau grădiniţe minuscule, eu flori şi alei împrejmuite de rac- rişori, iar în faţa acestor clădiri se opreau automobile aproape tot atât de mari, cât întreagă căsuţa lui. De nenumărate ori i se oferise preţul înzecit cât valora terenul, de către cei care ar fi vrut să-l cumpere.

— Nu se poate, răspundea el întotdeauna şi se uita cu ochii albaştri şi blânzi la cel care venia să-i facă oferta. Mic-mi

place foarte.mult aici. Nu vând terenul.

— Spune-ini cât să-ţi plătesc. Care este preţul dumitale? Spune-mi-1!

— Nu se poate; când Gusto mi-a dat terenul acesta, mi-a spus: „Ascultă Swan, suedez bătrân, acum stăpânesti cel mai frumos teren din Bcwdamore". Şi pe cinstea mea a avut dreptate. Gusto avea întotdeauna dreptate, când se întâmpla să spună ceva.

Dintre toate casele oraşului Butte des Morts, în care prezenţa lui era bine venită, Bamey prefera casa aceasta. Cu toate acestea nu se putea duce la Swan de atâtea ori de câte ori ar fi vrut. El era Bemard Glasgow. Swan era lucrător în fabrică şi fiică-sa lucra şi ea tot acolo. Trebuia să fie prevăzător. îşi zisese de nenumărate ori: „Ştiu foarte bine că Swan Bostrom nu este numai un bătrân suedez care lucrează în fabrica mea din cauză că lucrul din codru i-a măcinat puterile. Nu este numai atât. Bătrânul acesta este pentru mine ca şi un tată. Mi-a fost tată şi mamă şi frate mai mare, toate dintr'odată, pe vremea când eu eram tăietor în pădurile din miazănoapte; un fel de copil cum sunt toţi copiii. îmi place «ă stau de vorbă cu bătrânul Swan. Mă duc pe la el· din două în două zile. şi stăm de vorbă despre ceca ce a fost altădată. Lui îi face plăcere şi nici mie nu poate- ■să-mi strice. Nu există nimic ce n'aş fi gata să fac, pentru ca bătrânul Swan să se simtă mulţumit".

Aproape lui însuş îi venea să creadă ceea ce spune.

Cei din oraş spuneau: ,,S'o fi săturat şi Barney Glasgow! A luat-o ,eu milioane, dar este urâtă ca o gheată liăbucilă".

În luna Mai, 'când Swan era mutat în casa nouă dc o lună şi la toate ferestile atârnau perdele albe, agresive şi scrobite, iar grădiniţa lui începuse să înverzească, Barney îşi luă inima în dinţi şi spuse soţiei sale:

— Ascultă, Emma Louisa, vrei să-mi faci o favoare? Să mergem cu trăsura şi să vizităm casa cea nouă V lui Swan Bostrom. Stai, ai răbdare! Ştii foarte bine că a lucrat pentru tatăl tău şi pentru mine, mai bine de jumătate secol. El face parte diu familia noastră, exact ca şi ùlmii dela întrarea acestei casc. Fă-mi mie această favoare; te rog!

Într'o scară, după cc terminară cu cina, plecară împreună, dar nu cu cabrioleta şi cei doi cai negri ai lui Barney, ci cu landoul şi cu Seotty pe capră. Barney încercă să prezinte situaţia în mod cât mai firesc şi se opri în drum, pentru o scurtă- vizită la familia Bremuver şi la Van Alstin cărora lc spuse:

— Nu mai putem întârzia, deoarece doamna Glasgow şi cu am vrea să faocm o surpriză bătrânului Swan Bostrom. Probabil il cunoaşteţi – este bătrânul Swan care a lucrat în pădurile din miazănoapte, la început pentru Papa Ilewitt şi după aceea pentru mine. Tocmai ii spuneam doamnei Emma Louisa că omul acesta face parte din familia noastră, ca şi ulmii pe care-i aven' 111 curtea casei.

Karic încinsă într'un şorţ larg, începuse să spele vasele ridicate dela masa de seară, lx)tta i le ştergea, iwr

Swan lucra în grădină. Bamey încercă să pară exuberant şi amabil şi neobişnuit de vesel.

— Ilci,- Karie, credeam că ai renunţat să mai ciobeşti vasele... Ce ai acolo, Swan, răsad de rachiu?... Lotta, dumneata ce faci acasă la această oră – o fată frumoasă •ca dumneata ar trebui să fie acum plecată la plimbare cu un curtezan. Ce s'a întâmplat cu tinerii din oraşul acesta? Nu sunt în stare să vadă când o fată este frumoasă?

Doamna Emma Louisa se uită împrejurul ei, cu ochii treji şi ostili. Dar încetul cu încetul antagonismul ei violent începu să se domolească. Karie părea o femeie atât de sănătoasă, atât de voinică şi atât de neprefăcută în bunăvoinţă pe care lc-o arăta. Casa era curată şi aerisită. Le oferi caTca şi prăjituri suedeze. Barney bău şi mâncă. Pentru el în această casă mâncarea avea întotdeauna un gust special şi-i făcea plăcere. Emma Louisa refuză şi cafeaua şi prăjiturile, dar cu multă graţie.

— Arată foarte bine, dar eu am stomacul delicat, apoi se. uită împrejurul ei. Constat doamnă Lindbeck că eşti o gospodină vrednică.

— Nici nu se poate altfel, aşa eă trebue să fiu. Toată viaţa mea n'am făcut altceva, dela vârsta de unsprezece ani, decât am gătit la bucătărie, am frecat scândurile şi am servit la masă.

— Toată treaba aceasta o faci singură, după ce te întorci dela lucrul din fabrică, doamnă Lindbeck?

— Sfinte Doamne, sigur că da. Lucrul din fabrică este jucărie, în comparaţie cu ceea ce am fost obişnuită eu până acuma. La Ridge Ilouse, când înpepea să se facă seară, îmi simţeam picioarele de par'că aş fi jucat pe o vatră dc jăratic. Evident, Lottie îmi ajută şi ca foarte «mit, căci vine dela şcoală devreme. Iar tatăl meu se

pricepe la gospodărie şi la bucătărie ca şi mine, poate chiar mai bine. Ui-tc ce, doamnă Glasgow, să nu-mi mai zici doamnă Lindbeck, căci nimenea nu-mi zice în felul acesta. Spune-mi simplu Karie.

Nimenea n'ar fi fost în stare să reziste temperamentului volubil al acestei femei. Atitudinea lui Swan faţă de, formidabila doamnă Emrna Louisa avea ceva din respectul lumei de altădată, aşa că Emma Louisa se simţi măgulită, deoarece suedezul acesta o făcea să se simtă ca o doamnă din înalta societate.

Lotta la rândul ci, zâmbea fermecătoare şi sfioasă şi tăcea, ca o fată cuminte, iar în cele din urmă zise:

— Vă rog să mă iertaţi... dar cu trebuc să-mi fac lecţiile pentru mâine.

îşi luă carnetul, creioanele şi cărţile şi trecu în bucătărie. înainte de plecare Barncy deschise uşa bucătăriei ca să-i spună noapte bună. Nu era în stare să plece, fără s'o mai vadă odată. O văzură că s'a aşezat în faţa mesei dela bucătărie, cu fruntea plecată asupra cărţilor. Se întoarseră acasă, aşezaţi alături în trăsură:

— Mi se par oameni destul de cumsecade. Dar-să-ţi spun drept, Swan acesta mie nu mi s'a părut atât de extraordinar. Tu şi tata aţi făcut atâta caz de el. Stintc Doamne, hai să zicem că el a lucrat nu ştiu câţi ani la această întreprindere... cu cred că pentru lucrul acesta o fost plătit, nu-i aşa?

— Dragă Em, tu nu eşti de loc sentimentală. Nici tu, nici Bcrnic.

— Sunt foarte mulţumită că nu sunt. În orice caz mi înţeleg ce găseşti tu la oamenii aceştia.

— Cum se ţmate! apoi cu glasul ceva mai domolit - stând de vorbă cu bătrânul Swan, mă simt şi din nou tânăr; atât c totul. Cred că procedând în felul acesta

nu fac nicio greşeală, nu-i aşa?

Ridică nasul în vânt, dar se vedea cât de colo că se simte mulţumită. Va să zică aşa; în cazul acesta e foarte bine. Respiră adânc. Bamey se simţea aproape înduioşat de atitudinea aceasta a ei.

Mai, Iunie. începu să facă vizite din ce în ce mai dese celor din căsuţa dela capătul peninsulei. Uşa îl aştepta deschisă şi era întotdeauna bine venit. Se bucurau de apariţia lui, dar în felul lor liniştit, fără nimic ostentativ şi-i ascultau vorbele cu pietate. Îi pregăteau mâncările suedeze care-i plăceau. Se simţea mulţumit în mijlocul liniştei şi a simplităţii din casa lor. Ştia că Swan nu-i va cere niciodată nimic. Îi serveau legume din grădiniţa lui Swan şi nu ştiu de ce, dar acestea i se păreau mai gustoase decât aceleaş feluri de legume, aduse dela ferma lui caro era la mică depărtare pe şoseaua naţională. Mazăre, fasole, cartofi, pătlăgele şi ridichi care erau atât de iuţi, încât după ce muşcai din ele, îţi dădeau lacrimelc.

Uneori Barney şi Swan începeau să cânte vechile cântece ale tăietorilor, şi cele două femei cântau refrenul. Cei care treceau cu trăsurile prin apropierea casei, începură să vorbească în toate chipurile şi spuneau că la Bostrom se petrece în fiecare seară, deoarece bărbaţii chiue şi cântă, ea şi când ar fi beţi sau cine ştie ce.

Cât era ziua de lungă, Bamey se gândea mereu la l-otta. Totuş când era în căsuţa lor, se simţea mulţumit numai de faptul că poate fi aproape de ci, că se poate uita la ea şi-i poate urmări fiecare expresie, cum apare şi dispare de pe obrazul ei adorat. Nici nu întindea mâna după ca. Părea că aşteaptă ceva de a cărui rezultat este pe deplin sigur, dar cu toate acestea trebue să procedeze cu băgare de scamă. Se mulţumea să fie în apropierea lor. Să vadă bucătăria curată şi să audă tictacul ceasornicului do pe poliţă, să simtă mirosul unei mâncări delicioase care sfârâie în sosul ci. Karie apărea în uşă:

— La masă întinsă! Zor la mâncare, căci altfel o arunc!

Se simţea ca şi când anii s'ar fi întors înapoi. Mâncarea simplă şi grosolană, căsuţa mică şi curată, femeile acestea robuste care

ţineau la el, bătrânul Swan, omul acesta fiziceşte uriaş şi cu mintea unui copil de şaisprezece ani - Barney se simţea din nou ca pe vremea când se găsea în micul bordciu din codrul Mainc; cele două femei din apropierea lui erau amândouă Ncllic Glasgow, eare-l îngrijeau, îl iubeau, iar bătrânul de lângă el era uriaşul bun şi blând care fusese Andrcw Glasgow. Barney era din nou băiatul de altădată. începu să vorbească şi el mii puţin îngrijit, deoarece felul acesta de a vorbi îl făcea să se simtă mai aproape de ci. „Ai fost pe acolo?" sau „Eu a'am nimic de a face cu aşa ceva", spunea el. Pe urmă băgă de scamă că Lotta a început să vorbească gramatical şi că întrebuinţează expresii alese, iar uneori corectează pe Karie din cauza felului ci neglijent în expresii.

— Mamă, nu mai spune *uhim,* în loc de *da,* căci un astfel de cuvânt nu există.

— Uliu im, cum se poate să nu existe uhîum! se miră Knrie inocentă. Când îi văzu pe toţi trei ca încep să râdă, se uită la ei mirată.

încetul cu încetul oamenii din oraş începură să-şi dea şi ei seamă de ceea oe se întâmplă în casa aceasta. Remarcară fata, pcntrucă era o frumuseţe autentica. .Jumătate dintre tinerii din oraş alergau după ea, dar Lvlfca aproape nici nu se uita la ei, şi seara sta aca.su împreunai cu bunicul, cu mama ci - şi cu Barney Glasgow. JSiiie* des Morts era ,un oraş niic şi locuitorii ieşeau seara şi se aşezau în pridvoarele caselor, sau se plimbau pe Butto până la capătul peninsulei, în trăsurile, cabrioletele, docarele şi brecurile pe care le aveau; dar plimbările a- cestea le făceau mai ales tinerii din oraş. Aceştia aveau cabriolete cu roţile înalte de coloare roşie şi galbenă şi cu cauciucuri pline. Se luau la întrecere şi le făcea plăcere să vadă cum aleargă caii de rasă înhămaţi la ajeeste vehicule uşoare. După ce se lăsa înserarea, îi vedeai că apar cu caii supţi în pântece care purtau capul sus şi ridicau picioarele ca nişte acrobaţi. În regiunea undo erau fabricele, drumul din Butte era pavat cu piatră; acolo unde erau casele aristocraţiei din industria hârtiei, pavajul era de cărămizi, iar doi trei kilometri, cât mai rămâneau până la capătul peninsulei, era drum bătut de argilă. Când era vreme bună,

drumul acesta era foarte bun. Butte era locul favorit pentru alergările de curse. De cum scăpau din regiunea fabricelor, tinerii dădeau drumul cailor și vehiculele ușoare sburau, sfârâind până aproape în marginea apei. Aci strângeau hățurile, întorceau caii în loc, îi lăsau câțiva metri să meargă elegant la pas, apoi le dădeau din nou drumul pe distanța de întoarcere. De pe terasa casei lui Bostrom, cum sta ascunsă în mijlocul grădinii de două hectare, îi puteau vedea. Lotta și Karie stăteau sprijinite efe stâlpii terasei și se uitau după ei. La venire tinerii își îndemnau caii să galopeze din toate puterile, dar la întoarcere nu le mai dădeau drumul cu toată viteza, până când treceau dc casa lui Swan. Stăteau foarte drepți cu hățurile în mâni și caii băteau din picioare cu eleganță, ca în arena unui circ; toți aceștia se uitau îndelung și atenți spre casa lui Bostrom, iar unii dintre ei ridicau mâna la pălărie și și-o scoteau, chiar dacă n'avuscseră niciodată ocazie să fie prezentați Lottei.

În două sau trei seri pe săptămână, cât fu vara de lungă, cei doi cai negri ai lui Barney erau proțăpiți de stâlpul dela intrarea casei lui Bostrom. Celelalte seri și le petrecea plimbându-se împreună cu Emrna Louisa, cu membrii familiei sau cu prietenii lor. O întreagă colonie de oameni bogați din Buttc des Morts, din Neon ah și Appleton aveau ferme foarte comode în Charlevoix, Michigan, pe marginea lacului și aci făceau excursii: *cri famille* în fiecare vară. Dar de rândul acesta Barney declară:

— Anul acesta cu nu voi putea merge prea des po la fermă. Afacerile merg prost și mi se pare se pregătește ceva. Voi fi obligat să stau nemișcat aci în. oraș și să fiu cu ochii treji.

— Dacă tu nu mergi, atunci nu voi merge nici cu, răspunse doamna Emma Lcuisa. Eu nu am ce căuta acolo. Evvy mi-a spus că nici ca nu dorește să meargă, câtă vreme nu va putea înota, nici juca tcnnis și nici vâsli.

— Când spuneai că va naște?

— În orice caz nu înainte de Octombrie. Dar nu știu ce-i cu ca, căci arată prost și nu se simte'bine. Sfinte Doamne, pe vremea când cu eram însărcinată cu Bcmie, eram vioaie și veselă ca un greere. Nu știu ce este; cu fetele din ziua de astăzi. De obicciu Evvy era foarte vioaie, dar acum s'a fleșcăit ca o cârpă de

spălat vasele.

— Asta se întâmplă din cauză că pe vremea aceea tu m'ai avut pe mine, ca să-ți fac curte, iar ca a avut parte de upul ca Orvie.

*■

— Nu fi vulgar, domnule Glasgow.

— Dragostea nu este vulgară, Emma Louisa. Este; un bun extrem dc rai*.

În vara aceasta iu văzut adeseori în timpul după amiezilor sau înainte de a se lăsa întuncrceul, după cină, plim- Lându-se cu trăsura, împreună cu Emma Louisa. Uneori venea după el și-l lua dela birou, cu Scotty care ținea loc de vizitiu. Trăsura Victoria era un vehicul de lux, hamurile cailor erau încărcate de argint, Emma Louisa era întotdeauna îmbrăcată în câte o rochie elegantă de după amiază și în cap cu pălăria înaltă, cocoțată peste pieptănătura care era o operă de artă a domnișoarei Lou Sliifty. Barney nu se plimbase încă niciodată atât de mult cu Emma Louisa, ca în vara aceasta. Nu putuse suferi niciodată plimbările acestea spectaculoase cu trăsura uriașă pe care o aveau. Emma Louisa se simțea fericită în măsura în care îi permitea firea ei de femeie înăcrită. Gusta plăcerile verii în Butte des Morts, căci ei nu-i plăcuse niciodată ferma dela Charlevoix' și nu era o femeie care să se prăpădească după peisajele rurale. Acum Evvy, care era însărcinată și nu părea câtuș de puțin fata vioaie și vorbăreață de altădată, îi da și ea de gândit. Bemie la rândul său, nici el nu se ocupa mai de aproape de fetele care erau mereu pe urmele lui. Iar Barney care părea atent, deși nu vorbea prea mult, sta lot timpul îngândurat. Probabil se gândea la afacerile lui, la panica din industrie și la atâtea altele. Astfel sta cu trupul drept în trăsura luxoasă,[1] alături de Barney, cere reprezenta dovada vizibilă a succesului ei în calitate de femeie. Soțul ci era cel mai frumos bărbat din Butte des Morts, și cel mai bogat, cel mai elegant și cel mai priceput. Ea însaș era un fel de regină. înclina capul cu grație spre stânga și dreapta, ca să salute câte o trăsură în care era câte o personalitate regală do mai puțină impbrlanță, ieșită Să beneficieze de aerul curat al serii. Domnul și doamna Brcmmer. Bună seara Carrie. Ce faci

Augie. Frumoasă scară, cc zici? Soţii şi soţiile aşezata alături în trăsurile scumpe, semănau straniu umil cu altul, cum seamănă orice bărbat şi femeie, după o convieţuire de un sfert de veac – datorită faptului că sunt preocupaţi de acelcaş gânduri, mănâncă acelcaş bucate, dorm în acclaş pat şi beneficiază de acelcaş mijloace chimice, spirituale şi au acelcaş emoţii – dar Barney şi Emma Louisa Glasgow nu semănau de loc unul cu altul. El nu încetase niciodată să rămână sufletește departe de ea şi astăzi semănau tot atât dc puţin unul cu altul, ca şi în prima zi după căsătoria lor.

— întoarce, Scotty!

— Bernard, de ce nu vrei să mergem până la capătul drumului. îmi place atât de mult drumul acesta pe marginea apei.

— E praf, .şi în partea aceasta drumul e prost. Nu face să stricăm dc pomană arcurile trăsurii. Prin urmare se întorceau înainte de a ajunge în drumul bătut care era în partea cealaltă pe Butte.

Dacă ar fi putut cunoaşte gândurile cc-i treceau lui acum prin minte, ar fi sărit din trăsură şi ar fi fugit înspăimântată. În mintea lui se încolăceau şi se sbăteau gânduri ucigaşe, întocmai ca nişte şerpi veninoşi. Gândurile lui în legătură cu Emina Louisa erau înspăimântătoare. Gândurile acestea îi înveninau fiecare clipă. Avea momente de iraseibilitatc penibilă, după care urmau pornirile lui de un farmec irezistibil. Obsedat de convingerea că este vinovat, devenea inexplicabil dc atent.

— Emma Louisa, nU ai nevoie de un şal ca să ţid pui împrejurul umerilor?

Când pleca de acasă la Milwaukce sau Chicago, pentru câte o afacere, la întoarcere îi aducea câte.un dar aşteptai şi scump. Emma Louisa nu era o femeie cu tact. Se uita la bijuteria sau la rochia de mătasă pe care i-a adus-o şi pe urmă le arunca cu desgust. Ştia foarte bine că nu va putea dărui Lottei aceste obiecte delicate şi fragile, de aceea le alegea preocupat de imaginea ei şi simţea o mulţumire perversă, să se gândească la ca în timpul cât le alege şi le plătește. Se adresa câto unui bijutier sau unei vânzătoare dintr'un magazin de lux, spunându-i:

— Aș vrea ceva pentru o doamnă – huîmhu – de vreo nouăsprezece sau douăzeci de ani; este înaltă și blondă, dar, nu o blondă cu părul galben ci mai mult auriu-roșcat.

— Probabil fiica dumneavoastră?

— Nu.

— înțeleg. Vânzătorul renunța să-i mai arate obiectul la care se gândise, și-i arăta altceva mult mai frumos și mai scump.

Lui Barney îi plăcea să țină în mână obiectele acestea, căci uitându-se la ele, simțea o mulțumire senzuală. Nu știa ce să facă cu ele, așa că le adutca acasă, și le da doamnei Emma Louisa.

Cunoștea anumite expresii adus'e din New England pe care le auzise dela mama ci, doamna Ilannah Ilcwitt, așa că pe acestea le întrebuința și ea adeseori: „Doamne, fii cu noi și nu ne scrie osândă; bine domnule Glasgow, cum îți închipui că eu voi putea îmbrăca bluza aceasta de mătasă albastră, și la ce voi putea întrebuința dantela aceastn.eare este bună pentru copii!" Altădată îi aducea câte o diademă lucrată în formă de fluture, ca să și-o pună în păr, plină de pietre scumpe, sau un inel cu diamante. Se uita deznădăjduit la femeia aceasta lipsită de orice grație care trecuse demult de cinzcci de ani, cu părul cărunt și ca o țesală, cum ține în mâna plină de

petele cirozei, obiectul preţios pe caro ca îl dispreţuia.

— Dacă nu-ţi place, dă-l lui Ewy.

— În starea în care se găseşte, ea nu poate purta acum astfel de lucruri, şi tu ştii foarte bine că nu le poale purta. Aproape n'a pus niciodată nici cel puţin darurile pe care lc-a primit de nuntă.

— În cazul acesta aruncă-l şi lasă-mă în pace!

Cu o mişcare lipsită de graţie doamna Emma Louisa punea darurile acestea într'un sertar sau în câto o comodă. Dar uneori înainte de a renunţa la ele, le arăta prietenelor ci care veneau s'o vadă şi ai căror bărbaţi erau mai puţin atenţi.

— Mi l-a adus Bcmard dela Chicago. Crede-mă, bărbaţii aceştia sunt toţi nişte găgăuţe. L-a costat cel puţin cinci sute de dollari, dar cu n'am nevoie de el şi nici nu-l voi purta niciodată de astăzi înainte.

Uneori vizitatoarea dădea Emmei Louisa să înţeleagă, că ar fi dispusă s'o ajute ca să scape de darul pe care ca nu-l aprecia:

— Intru cât mă plivește pc mine, ţi l-aş da bucuroasă, căci nu mă interesează. Dar mi-ar fi imposibil să jignesc sentimentele domnului Glasgow. Nu m'ar mai ierta niciodată, dacă ar afla că ţi l-am dat.

Doamna Emma Louisa, femeia de fier, începuse să prindă ruginã. Era un fel de pionier, dar unul căruia îi lipsea frontiera pe care ar fi trebuit s'o treacă în această calitate. Dacă s'ar fi născut cu un secol în urmă, ar fi fost una dintre femeile acelea deşirate, cu dinţii încleştaţi, arsă de soare, neîmblânzită, în cap cu pălăria marii şi încălţată în cismc, care mânau carul cu boi în largul pracriei neräscolite de pluguri şi îndrcptându-sc spre apusul soarelui. Ar fi lucrat din greu, s'ar fi închinat şi ar fi îndurat toate greutăţile primei colonizări, iar

un indian, care ar fi întâlnit-o în drumul lui, ar fi avut • multă bătaie de cap cu ea.

bl casa frumoasă din Butte des Morts, totul era calm şi luxos. Aci nu erau dificultăţi de înlăturat, prin urmare trebuia să le - inventeze ea însaş. Făcea adevărată tragedie din risipa slugilor, o problemă din policandrul de cristal, din tapetele fine, din draperiile dela fercştilo dormitorului şi din scuturatul de fiecare

săptămână. Dimineața când pleca în piață, se oprea pe la Ewy și întârzia tocmai deajuns, pentru a face pe această tânără matroană să tremure la gândul încercării ce o așteaptă,

„— După masă trebue să te odihnești întotdeauna puțin. Nu te surmena. Nu uita că acum trebue să mănânci pentru doi. Dă-te imediat jos de pe scaunul acela; trebue să fii nebună! Nu se poate să alergi cu automobilul acela, așa cum te-am văzut gonind ieri, căci altfel riști să ai un accident. Părul tău arată prea gras; îți voi trimite pe Lou Shifty, imediat ce va termina cu mine, ca să ți-l spele. Ingrijește-ți dinții, căci altfel ai să rămâi știrbă".

Împrăștiind spaima împrejurul ei, se ridica și pleca la băcănia lui Dingler unde se găseau articolele destinate celor din Aleea Milionarilor. Dingler's fusese primul în Buttc des Morts care adusese grapc-fruit, fructul acela astringent și răcoritor pe care gospodinele de pe vremea aceea îl refuzau, spunând că este un fel de portocală amară. Dingler's avea și andive franțuzești. Legumele acestea palide și cu aspect străin erau într'un coș do nuiele-și se spunea că vin de-a-dreptul din Belgia. Nimic nu putea fi prea bun și prea scump pentru cci din Butte.

Trecură lunile Mai, Iunie, Iulie și acum era August. Emma Louisa sâcâia pe cci din apropierea ei, făcea cum- paraturi, sc plimba cu trăsura și se frământa fără odihnă. Evvy își pierduse silueta și se îngreunase, inr uneori începea să sbierc la Orvie, într'un fel care îl făcea să - tresară, căci îi aducea aminte de mama ei. Dar își zicea ! că toate aceste se datorcsc stării în caro se găsește acuma. Bernard Glasgow făcea planuri și aștepta, se plimba cu Emma Louisa, făcea vizite în casa lui Bostrom p și aștepta, se uita la fată și aștepta.

În mintea lui începea să sc formuleze soluția defini' L tivă. Voi aștepta până ce se va naște copilul lui Evvy, i își zicea el, și pe urmă se va termina și cu asta. Trebuc P să sc termine, căci nu mai pot continua în felul acesta." I Mi-am închipuit că-mi va fi deajuns s'o știu că este , aproape de mine, ca s'o pot vedea. Dar nu este deajuns... ¡1

Orașele Milwaukce și Chicago cran la depărtare de câteva ceasuri; îi va procura o slujbă la una dintre sucursalele

întreprinderilor Glasgow, după ce-şi va termina cursurile la Liceul Comercial de aci. Va închiria un apartament cochet şi se va duce la ca tot din zece în zccc zile. Drumul, până acolo nu dura o noapte întreagă, ca col dela Ridgc. Milwaukce şi Chicago sunt oraşe mari, aşa că poţi veni şi poţi pleca, fără să te ştie nimenea.

— Ce ai zice să-ţi găseşti o slujbă la Chicago? o întrebă cl într'o scară. Swan era în grădină şi Karie la * bucătărie. Rămăseseră singuri în micul salon.

— Cine – cu? Bunicului nu-i va plăcea oraşul Chicago; i sc va părea nesuferit, şi cred că mama va fi de agocuş părere.

— Eu nu m'nm gândit la ci. M'am gândit numai la dumneata.

— Singură! M'aş simţi izolată şi mi-ar fi frk'â să stau singură la Chicago.

— Eu voi fi lângă, dumneata! apoi văzând-o că se uită speriată la el, adăugă: Vreau să spun că eu merg foarte des la Chicago, pentru afaceri. Voi avea grijă de dumneata şi de fiecare dată vom mânca împreună şi ne vom duce la teatru. Cred că asta ţi-ar face plăceno, nu-i aşa?

— Da, mi-ar face; dar dumneata eşti om însurat şi - cu îndrăsneală - oamenilor li se va părea straniu, dacă ne-ar vedea împreună.

— Asta nu este treaba lor. În orice caz nu vor putea afla.

Se uită la el cu privirile pline de reproşuri şi mâhnire. Ochii frumoşi i se umplură de lacrimi:

— Cred că dumneata nu ai o idee tocmai frumoasă despre mine, dacă-ţi închipui că eu aş putea îi o astfel de fată. Obrazul i se înroşi şi tresări puţin, întocmai ca o petală de trandafir.

— Lotta! Drăguţa mea! Lotta! îşi uită de toate, de prudenţă, de planurile pe care le făcuse, de îndoielile lui, şi se pomeni alături de ca, sărulându-i obrazul ud de lacrimi, ocliii, gura şi acum o ţinea strâns în braţe, aşa cum visase şi dorise de luni de zile. Fata părea supusă, pe urmă începu să se sbată. Il îndepărtă de ea şi începu să respire şuerător.

~ - Nu se poate să faci astfel de gesturi faţă de mine, nimenea nu poate să se poarte în felul acesta faţă de mine, afară de eel care se va căsători cu mine.

— Mă voi căsători cu dumneata.

— Cum te vei putea căsători? Dumneata eşti însurat. [1] - Dacă vei avea răbdare, voi aranja şi chestiunea aceasta...

— Îţi baţi joc de mine. Numai din cauză că eu sunt o fată săracă şi părinţii mei sunt oameni care muncesc, de aceea crezi că poţi să-ţi baţi joc de mine. Eu sunt lată cumsecade. Poţi să întrebi, dacă vrei, pe toată lumea.

— Ştiu că eşti fată cumsecade. Tocmai acesta este motivul că eu... pentrucă te ştiu fată cumsecade. Ascntltă, draga mea. Sunt nebun după dumneata. Cred că ştii. Un glas lăuntric - probabil prudenţa moştenită dela străbunii lui scoţieni se auzi

spunându-i în șoaptă: Ce tot îndrugi, Augusto! Tacă-ți gura, prostule!

Probabil reflexul acestei prudențe i se oglindi po obraz, căci fata îi răspunse:

— Cred că nu te-ai gândit în mod serios, când mi-ai spus vorbele acestea. Probabil îți închipui că fiind tânără, îți poți...

— Spune, Lolta, despre mine îți închipui că sunt bătrân? Spune-mi adevărul, te gândești la mine cum te-ai gândi la un om bătrân? Te întreb, pentrucă cu nu sunt bătrân. Nici vorbă de așa ceva. Evident, Ewy și Hernie sunt mai în vârstă decât dumneata, dar uneori îmi vine și mie să cred că Bemic este mai bătrân chiar decât mine. începu să rădă și o apucă de mână.

— Da, el este mult mai calm și vorbește ca un om în vârstă.

Îi lăsă mâna din mâna lui și se uită la ca mirat.

— Cunoști pe Bernic? Unde l-ai întâlnit?

— O, firește, a fost la noi, ca să stea de vorbă cu bunicul. Dc cc mă întrebi?

— Da, evident. Sigur, îmi aduc aminte. Karic ieșise din bucătărie și acum era în grădină, alături de Svvan. Din locul unde erau așezați în salon, o văzu că vino spre ci. Ascultă, Lotta, să nu pomenești nimănui despre ceea ce ți-am vorbit. Ceea ce ți-am spus, este foarte serios. Dai[1] s'ar putea ca până în ziua când – când voi putea aranja această chestiune, o indiscreție să zădărnicească totul.

— Nu voi spune nimănui, se învoi ea numaidecât. Par'că prea s'a grăbit să se învoiască, își zise el, deși rămăsese năucit de propria sa impetuozitate.

Scena de dragoste desfășurată între ei fusese destul do proastă și nu fusese nici satisfăcătoare. În orice caz nu semăna de loc cu ceea ce plănuise el în visurile lui treze.

: Se simțea înspăimântat, dar în acelaș timp și mulțumit. Părea straniu, dar cu toate acestea când venea acum la ei, Lotta par'că se ferea de el. A început să devină prevăzătoare, își zicea el. Drăguța de ea; cât este de cuminte. Sta de vorbă eu Karie. În timpul din urmă stase foarte mult de vorbă cu Karie. Pentru el

devenise un fel de refugiu. Femeia aceasta avea ceva care îți dădea impresia că te găsești la adăpost și ferit de orice primejdie. Părea că ar căuta anume să-l ferească din calea unei primejdii care-l amenință. Într'un rând îi spuse:

— Domnule Glasgow, cred că avem nenumărate motive pentru a-ți fi recunoscători. Tata încasează bani pentru slujba aceea ușoară pe care o are în fabrică și despre care ai putea spune că nu însemnează nimica. Tot așa și eu, dacă vinei vorba de asta. Pe urmă Lottie care reușește atât de bine la Liceul Comercial.

— Nu vorbi copilării, Karie. Sunt foarte mulțumit c'am putut face ceva pentru voi. S'ar putea – huim – ea mai târziu să întrebuințăm și pe Lotta la fabrică. Stenografa pe care o am – bătrâna Josie Sinnott – a început să se moleșească. Aș putea s'o trec lui Bernie, sau lui Van der Boogaart și să ofer această slujbă Lotlei...

— Dacă aș fi în locul dumitale,- cu nu m'aș gândi la

Lottie, îl întrerupse Karie. Pe urmă se uită la el, puțin înspăimântată de vorbele pe care le pronunțase.

— Ce înseamnă asta? Ce vrei să spui?'

— 0, nimica!., dar Lottie este o fată stranie. Uneori îmi vine și mie să cred că nu mai sunt în stare s'o înțeleg, deși sunt mama ei. Altădată pare atât de indiferentă, încât lini face impresia că este de piatră. De vorbit nu prea vorbește mult) dar planurile ci sunt demult făcute și limpezite. Oamenii aceștia liniștiți, știu întotdeauna ce urmăresc și unde vor să ajungă. Eu, cu sunt ca și tata, fire credincioasă care duce jugul înainte." Despre Lottie însă cu cred că moștenirea finlandeză și portugheză, care vine dela mama, sau topit împreună undeva în sufletul ci și au determinat-o să fie așa cum efete. Nu vreau să spun că este o fată meschină, căci nu este. Nu este câtuș de puțin. Este o fire, nu știu cuini Să-ți spun – care plănuește totul dinainte și planurile, acestea nimic nu i le mai poate schimba. Cred că treime[1] să albă firea despre care se spune că este ambiție. De fapt acesta este adevărul – Lottie este o fată extrem de ambițioasă. Nu este ca mine, molâie și incapabilă să maltrateze chiar un câine.

— Lotta este o fată adorabilă! O fată fără pereche'

— Domnule Glasgow, de ce nu-ți acorzi un scurt concediu? Nu le-ai mișcat din oraș cât a fost vara de lungă,, și arăți foarte obosit. La vârsta dumitale n'ar mai treimi să lucrezi atât de mult.

— Ce vrei să spui cu vorbele acestea... vârsta mea?' Când tc aude omul vorbind, îi vine să creadă că eu sunt om bătrân.

— De, niciunul dintre noi nu va mai întineri. Numai tata, care spune că iarna viitoare va pleca din nou în codru, indiferent dc umărul carc-l doare. Spune Că nui
mai poate sta departe de Ridge.

— Bine, dar dumneata nu. pleci; dumneata și Lotta nu veți pleca, zise el speriat.

— De, nu mi-ar conveni să știu pe tata singur acolo. Abia ieri îi spuneam lui Bcrnie...

Bernie! Zilele următoare supraveghie deaproape po Bernie.

Dar Bernie îşi vedea de treabă la birou, iar acasă vorbea despre un teren de golf pe care avea de gând să-l pregătească şi să-l instaleze pe terenul de fâneaţă de dincolo de colina care da cu faţa spre fluviu. Seara îi plăcea să se plimbe cu trăsura, vreme de un ceas. Avea o trăpaşă murgă, foarte frumoasă şi-şi purta capul întocmai ca o fată cochetă. Bernie se plimba până la capătul drumului şi înapoi, iar de aci. apuca în lungul şoselei naţionale, ca şi ceilalţi tineri din oraş.

Într'o seară caldă de Iulie, când Barney şi Emma Louisa tocmai ieşiseră să se plimbe cu trăsura lor pe Buttc, în lungul pavajului de cărămidă, auziră pe urma lor un clincăt de alămuri, foşnet de hamuri care se apropie şi trec înainte. Era Bernie cu cabrioleta lui înaltă care trecea în trap întins.

— Ia te uită! Cine este în trăsură, alături de Bernie? Cine este fata aceea?

Sângele îi năvăli spre creer şi-l simţi bătându-i violent în tâmple. înainte de a putea răspunde ceva, Emma Louisa. continuă:

— E fata aceea! E fata lui Swan Rostrom. Frumoasă purtare! Când are atâtea fete distinse şi drăguţe aci în Butte des Morts, ce nevoie are să-şi piardă vremea cu o astfel de fată? Ascultă, Bernard, va trebui să vorbeşti cu el.Asta este o treabă care te priveşte pe tine.

Ziua următoare Barney vorbi cu fiul său:

— Te-am văsuţ aseară plimbându-te cu fata aceea a

m **—ETTrmmr**

lui Lindbcck.

Erau împreună în biroul lui Barney, la fabrică.

— Da!... Van dcr Boogaart îmi spune că cei dela Kaukcauna au intenţia să înfiinţeze o sucursală la Chicago, sau că vor înfiinţa una, imediat ce panica se va linişti şi afacerile vor prinde să sc mai înviioreze; ci sunt de părere că aşa se va întâmpla. Rooscvelt spune...

— Cum sc poate să faci aşa ceva?

— Ce anume?

— Să iei pe Lotta... pe domnişoara Lindbcck la plim-

bare?

— Âm trecut prin fața casei; ci erau în grădină, și m'am oprit ca să stau de vorbă cu ei – cu Swan ,și cu ele – și L... domnișoara Lindbcck a admirat mănza mea – ci îi plac foarte mult caii și spune că ar prefera...

— Ascultă tinere, sbicră Barney pierzându-și răbdarea. Cred că ai avea și altceva mai bun de făcut, decât să ieși scara la plimbare cu trăsura, împreună cu fetele lucrătorilor din fabrică, să treci pe lângă trăsura în care este maică-ta și tot orașul să sc uite cu gura căscată după tine. Să te lași de astfel de treburi – mai înțeles!

Obrazul rumen al lui Bernie se rumeni și mai adânc; ochii albaștri îi scăpărară în dosul ochelarilor.

— Cum sc poate; am băgat dc scamă că și tu te duci în casa lor, te duci chiar foarte des și majoritatea timpului ți-l petreci împreună cu ci.

— Asta este cu totul altceva. Eu mă duc la ci, ea să stau d,e vorbă cu bătrânul Swan. Cai prietenul meiu.

— Vorbă să fie, ripostă Bernie. Dar imediat după acee-u părui speriat, ca și când i-ar fi părut rău dc cuvintele pe care lc-a pronunțat.

Mâna lui Bamey se încleşta pe bucata grea de silex ;e pe biroul său. În primul moment Bernic îşi zise că -o va arunca în cap. Obrazul lui Barney era acum ca o lacără roşic-vineţie. Mâna încleştată pe silex se destinse, ealaltă mână îi fugi pe marginea tăbliei dela birou; găsi >utonul soneriei şi în birou apăru numaidecât statura mpunătoare a domnişoarei Josie Sinnott.

— Vreau să-ţi dictez o scrisoare. Stai un moment, lernie. Probabil te va interesa conţinutul acestei scrisori.

Josie. Sinnott îşi deschise carnetul de dictat, şi zâmbi naliţioasă lui Bernie care se oprise în loc; îl cunoştea lela vârsta de zece ani, dar totuş faptul acesta nu putea ă scuze neruşinarea observaţiei pe care o făcu în cali- ale de funcţionară, fiului patronului ci, şi nici nu putea >xplica lumina ironică a privirilor ci, care desminţea ■âmbetul cc-i juca pe buze:

— Aseară am văzut pe cineva care se plimba cu o âlă foarte drăguţă.

Se uita la Barney, nu la Bernic. Amândoi se uitară nirați la ea. Se făcu tăcere. Barney îşi drese glasul:

„Russcll A. Eubank... Glasgow Pulp& Paper Company... dihvaukcc... Wiseonsin... Dragă Russ... După cum pro- >abil îţi vei aduce aminte din precedentele comunicări pe are ţi le-am făcut şi din conversaţiile ce le-am avut mpreună, mă gândesc de multă vreme să înfiinţez .o ucursală la Chicago, cu scopul dc a accelera distribuirea uoduselor de hârtie, dar în acelaş timp şi pentru înche- erca afacerilor privitoare la achiziţionarea unor valori de exploatărilor miniere; vreau să cumpăr dreptul de "xploatarc al minereului de fier, mai ales că acum pre- nrilc sunt scăzute şi sunt convins că mai târziu preţurile ninereului acestuia se vor urca foarte mult... După vo- area Legii Căilor Ferate, viitorul şinelor de oţel... şi

vreau să-ţi dau sub ordinele dumitale, deocamdată în. calitate de asistent, pe fiul meu Bernard Glasgoiv, junior" care cunoaşte...".

— Eu nu voi pleca! ţipă Bcrnie, apoi ieşi din birou# şi trânti uşa pe urina lui.

Prima săptămână din juna August veni şi trecu; începţ™ a doua săptămână. Bcrnie trecea prin faţa casei BoslromS dar calul lui nu aştepta niciodată legat de stâlpul dij apropierea porţii. Cei doi cai negri însă erau merem

spranccana.

,,— Bătrânul Swan? Mofturi! Ascultă-mă pe mine, ho dorogul acesta a început să alerge după fata aceea fru moaşă a lui Lindbeck. Ţine minte cc-ţi spun. Ln fiecan zi este în casa lor".

,,— Ei haide, lasă vorba asta; nu te gândeşti că osbi destul de bătrân pentru a fi tatăl ci".

„,,— De, n'ani auzit încă pe nimenea spunând, că aşn ceva ar putea fi o piedecă".

Localnicii se culcau foarte devreme, dar suedezii accit din casa lui Bostrom stăteau seara până târziu. Căldă înşa de cafea forfotea pe plită şi la fercştilc căsuţei de pe marginea apei se putea vedea lumina vreme indeţj hrngată, după ce toate celelalte case de pe Butte ernij adormite. Uneori după ce se întorcea din plimbarea făcuta împreună cu Emnui Louisa, soţia sa ¡1 auzea spunând csj glasul liniştit:

— Cred că ar fi bine să fac o plimbare pe jos, înainl de a mă culca. În timpul din urmă nu mai pot dormi binej 'Emilia Louisa ştia că are dreptate. El care ani dc-a rândul dormise adânc şi liniştit, alături de ca în acela] pat, acum sc svârcolca în aşternut, murmura şi tiiti toată noaptea.

— Ce s'a întâmplat, Bernard? Nu poți să dormi? Nu 2 simți bine?

— Lasă-mă în pace.

În luna August nopțile de vară sunt calde; bătătoarele abricci de dincolo de fluviu se auzeau gemând stins. Jncori cobora din pat în timpul nopții; îl vedea umblând e colo până colo prin dormitor, în cămașa lui lungă de ormit, apoi îmbrăca un halat ușor și-și punea papucii; u cămașa desfăcută pe pieptul păros, cobora încet scara i se oprea în fața ușii deschise, ca să se uite în fundul nluncrecului, unde clipeau luminile fabricei de dincolo le fluviu. În mintea lui chinuită planul începea să sc impczească.

Adecă de ce nu? Am cinzeci și patru de ani; am Ireptul să-mi trăesc viața așa cum vreau; de ce să nu mofit de ceea ce mi-a mai rămas dintr'ânsa? Lui Emma Louisa îi voi da orice sumă de bani va dori. Evvy este -.cum la casa ei; Bemie va conduce fabricele, căci în orice caz cu sunt sătul de ele. În fața mea se așterne universul întreg și așteaptă ca să-l vizitez; cu simt încă bărbat tânăr, dar ce-am văzut până acum din lumea aceasta – vreau să văd Italia și Spania, China și India și toate celelalte țări. N'ai decât să te gândești la Jim Fisk, la Corey, la Ilyde sau la Stanford White – probabil toți aceștia și-au făcut de cap, dar cel puțin au trăit. Și s'au și distrat cu banii pe care i-au adunat. Ce altceva am făcut cu în ultimii douăzeci și cinci de ani, în afară de faptul că am lucrat, am dormit, am mâncat și m'am uitat la obrazul de mort'al soției mele? Trebue să-mi trăesc viața și. voi lua câteva milioane în buzunarele largi ale vechilor mei pantaloni, și pe cinstea mea o voi trăi, alături de cea mai frumoasă femeie ' .din lume.

Cam la această epocă privirile lui deveniră furișe și înfățișarea neglijentă. Nu neglijentă din punct de vedere fizic sau material, ci din punct de vedere spiritual, căci el era predestinat să fie întotdeauna un dandy. Ochii lui îndrăsneți, cu firișoare subțiri de sânge, ochii aceia nebănuit de albaștri și senini, acum se fereau să întâlnească privirile altora. Dar nu din pricină că ar fi avut mustrări de conștiință. Simțea o indispoziție fizică dela stomac, când se gândea la Emma Louisa, în calitate de soție a lui. Era îndrăgostit de fata aceasta. Dar era bărbat destul de inteligent, care știe ce se cuvine și arc bun simț dcajuns. Știa că el, Barney Glasgow, la vârsta de cinzeci și patru de ani se face de râs, alergând după o fată de nouăsprezece ani. Dar deși știa, totuș. nu so putea împotrivi nebuniei ce pusese stăpânire pe el. N'avca încă niciun plan. Se lăsa în voia sorții, ceea ce până acuma nu făcuse niciodată în viața lui.

În fiecare dimineață la masă era întâmpinat de doamna Emma Louisa și de Bemie; uneori venea și Evvy care era trasă la față și părea stranie cu vinișoarele acelea albastre ce i se vedeau de sub pielea transparentă a tâmplelor.

— Evvy, tu nu arăți bine.

— De, Gusto, cred că trebuc să-ți spună cineva, dacă nu ți-a spus încă: domnule Glasgow, căsătoria fiicei dumitalc este pe cale să fie binecuvântată de ceea ce duinitalc îți va fi nepot sau nepoată - așa că te rog să ții seamă de faptul acesta.

Părea atât de abătută, încât ar fi fost în stare să-i plângă de milă. O ciupi ușor de obraz:

— - În cazul acesta grăbește-tc și termină cât mai repede cu afacerea asta. Mie mi-a plăcut și felul în care arătai înainte de a te căsători.

Emma Louisa se simţea consternată şi jignită de felul acesta de conversaţie dintre părinte şi fiică. Pe urmă Evvy luă o atitudine languroasă şi începu să fredoneze un cântec popular: *Ţi-e gândul la alta pe care-o iubeşti, dar totuş pe mine mă urmăreşti.*

Bamey se aprinse la obraz şii se uită la ca cu ochii mari. Dar alungă gândul ce-i trecuse prin minte. Evident, ea nu ştia nimica, nu bănuia nimic şi nici nu avusese intenţia să facă vreo aluzie. Era nervos şi mereu gata de harţă.

Nu luase totuş nicio măsură pentru a duce până la capăt ameninţarea de a transfera pe Bcmie la Chicago. De altfel nici el nu dorea să-l transfere. Se cutrehrura la gândul că va fi condamnat să stea singur la masă, faţă în faţă cu Emma Louisa, dimineaţa, la amiază şi seara, în casa aceasta mare. Era destul de rău chiar cu Bemie, care era obligat să le ţină tovărăşie. Fără el, viaţa va fi insuportabilă. În sfârşit, netrebnicul acesta îşi primise în orice caz lecţia.

Prin urmare fu adevărată lovitură pentru el, când într'o seară de August văzu cabrioleta fiului său în faţa casei lui Bostrom şi mânza proţăpită de stâlpul dela intrare, iar pe el îl auzi vorbind în salon. Lui Bernie îi plăcea să vorbească şi avea un glas profund şi plin de rezonanţe; întrebuinţa cuvinte pompoase şi avea un important stoc de întâmplări stranii pe care le debita. Barney spunea despre el că vorbeşte ca un predicator negru. Se opri în faţa uşii, ca să-l audă ce vorbeşte.

,,— Arta de a fabrica hârtie, spunea Bernie cu glasul solemn, a fost practicată la început de vechii cliineji. În general descoperirea artei de a fabrica hârtie din materii fibroase, prefăcute în pastă, se atribue poporului chinez. Este un proverb chinezesc care spune: „Timpul
şi răbdarea este în stare să prefacă în mătasă o frunză de dud". Tot chinejii au descoperit şi faptul că frunza de dud poate fi întrebuinţată şi pentru altceva, nu numai pentru mătasă".

Cuvintele acestea i se păreau cunoscute. Barncy îşi i aduse numaidecât aminte, că în luna Martie Bcrnie vorbise la adunarea ţinută în Milwaukce de către Membrii | Asociaţiei Industriaşilor de hârtie. Cuvântarea lui fusese publicată în ziarele din Milwaukce şi

Butte des Morts. I Prin urmare acesta este motivul că şi-a adus aminte de cuvintele de adineaori. Ce dobitoc!

— Sfinte Doamne! se auzi glasul lui Karie.

— Îţi dai seamă acum – se adresă Bernie lui Swan, I dar fără să mai aştepte răspunsul, deoarece majoritatea întrebărilor lui erau mai mult formule ictorice – îţi , dai seamă, Swan, că în cei cinzeci de ani cât ai lucrat în calitate de tăietor de păduri şi aci în fabrică, partea dumilalc de contribuţie pentru promovarea cotitului şi a educaţiei, este mult mai importantă decât a lui Franklin [1] sau a lui Mcrgenthalcr?

— Nu-mi dau de loc! răspunse Swan năucit. El nu ştia cine a fost Franklin şi nici Mcrgenthalcr.

Admirabil, îşi zise Barncy >şi începu să râdă pe înfundate. Sunt convins că va vorbi până când oamenii aceştia se vor sătura să-l mai vadă în casa lor. Stând în faţa uşii, în mijlocul în tune recului, şi ascultând cu capul plecat înainte, cu zâmbetul pe buze, Barncy era în stare să vadă chipul mirat al bătrânului Swan, credulitatea blândă a lui Karie şi politicoasa, dar prefăcuta atenţie a Lotlci. Bcrnie continuă cu glasul mieros:

,,— Adepţii creştinismului care 111 cea mai mare part* au fost oameni ignoranţi şi sui>erstiţiaşi, s'au îndreptat spre răsărit, ca să i acreşti ne ze prin cuceriri locuitorii acestor ţări antice şi să ia din mâna necredincioşilor mormântul Mântuitorului; dar aci spre mirarea lor au constatat existenţa multor arte şi rafinamente pe caro ci nu le cunoşteau. Când arabii au cucerit splendidul oraş Samarkand din mâna cliinejilor, în anul 704 A. C, au găsit ceva mai preţios decât prăzile materiale, deoarece în oraşul acesta înflorea industria fabricării hârtiei, al cărei secret la plecare l-au dus în oraşele şi cetăţile lor. La rândul lor europenii din apus au învăţat fabricarea hârtiei dela arabi, datorită cruciaţilor care au v izitat Bizanţul, Palestina şi Syria. Dela ei ştiinţa aceasta u trecut la noi".

„—O, domnule Glasgow!" Acesta era glasul Lottei, Zâmbetul de dispreţ dispăru de pe obrazul lui Bamey şi se grăbi să intre în

casă.

1 – De ce nu închiriezi o sală, Bcrnie, zise el, apoi adăugă: Va să zică „frunza de dud poate deveni mă ta să", ci? Se îndreptă spre Lotta şi o ciupi uşor de obraz: Ce zici de mătasa asta! apoi se întoarse spre ceilalţi: Ce faceţi oameni buni! Văd că Bernie v'a legat cu curele pe scaune, ca să vă poată ţine o conferinţă, huiîn?

•ă – l'ot ce spune pare atât de minunat – atât de minunat, protestă Karie. Gândeşte-tc chiar numai la tălicuj dacă n'ar fi fost el şi ceilalţi de o seamă cu el, «stăzi multă luine nu ar şti să scrie şi să ceteaască.

mven se scărpină în creştetul capului şi începu să zâmbească sfios.

i— Adevărul este că nici eu nu prea ştiu să cetesc.

W~ Du-mi voie, Swan, să te învăţ eu, , zise Bcrnie cu enhi siasm.

.Bavţicy simţi că un şuvoi-u de sânge fierbinte, repezit de fufie .şi gelozie, i se urcă la cap, aşa cum se întâmpla foarte des în timpul din urmă.

— Ia spune, ce iaci iu aici în realitate? Operă misionară? Fetelor, nu c nevoie să ascultați la ccca ce spune el, numai pcntrucă este fiul stăpânului. Tot timpul nu face altceva decât îndrugă prostii. Toată lumea ii zico Bcrnie, caraghiosul.

— Eu sunt de părere că ceea ce spune este foarte interesant, răspunse Lolta pe un ton politicos. Afară de asta întrebuințează întotdeauna cuvinte alese.

Bamey încercă să se stăpânească și-și dete scamă că singurul mijloc folositor este, să ia situația în glumă:

— Da, tot așa își închipue și el, nu-i așa Bcrnie. Sfinte Atotputernice, auzi, să învețe pe bătrânul Swan să cetească. El este mai deștept decât vei putea tu să fii toată viața ta, fie că știe, fie că nu știe să cetească. Nu-i așa fetelor?

— Eu nu știu ce să zic, răspunse Kavic cu toată sinceritatea. Nici cu nu prea știu să cetesc bine, deoarece la vârsta de unsprezece ani a trebuit să părăsesc școala. Astăzi insă mi-ar face plăcere să pot ceti.

Barncy stărui în atitudinea dela început. Se uită la fiul său și ochii îi scăpărau de revoltă:

— Va să zică ai venit aici cu scopul să-i înveți să cetească, ei?

Bcrnie, se ridică în picioare și zâmbi:

— Am venit să invit pe oamenii aceștia cumsecade la serbarea câmpenească anuală care se va ține mâine seară. Fiind proaspăt veniți în oraș, probabil s'au gândit că nu treime să vină, dar Swan este șeful sălii cazonelor și Karie este în slujba fabrieci, așa că vor treimi să vină. Ivc-am spus să aducă și pe Imita, în calitate de invitată specială. Cred că ești de acord cu felul meu de a proceda?

— De - huim - (Fire-ai afurisit de țăngău).

— Nu știu dacă n'ar fi mai bine, începu Lotta cg sfială. În orice caz vă mulțumesc. Nu pentrucă domnul Glasgow și doamna Glasgow n'ar fi dc acord...

— Da nici vorbă, Lotta, sigur că va trebui să vii. N„ mi-am închipuit că te-ar putea interesa această serbare la care vor veni o mulțime de lucrători împreună cu soțiile lor. Am rămas cu obiceiul ca în fiecare an să organizăm pentru ei o serbare câmpenească; obiceiul acesta l-a inaugurat bătrânul domn Hewitt și soția sa, părinții soției mele, așa că ne-am gândit să păstrăm acest obiceiu. Mi-am închipuit că pe voi nu vă interesează...

— Dimpotrivă, mi-ar face multă plăcere să merg la această serbare și vă mulțumesc din nou și foarte mult.

Peste umărul lui se uita la Bernie. Și Bernie zâmbi și strânse mâna lui Swan, apoi strânse mâna lui Karie, dar nu se apropie de Lotta, ci se îndreptă spre prispa casei. Karie și Swan îl însoțiră. Lotta făcu un pas ca să-i urmeze, dar Barney o opri.

— Bernie vorbește prea mult. Îți împuiază capul, dacă nu te gândești să-l oprești la vreme.

Fata se mulțumi să zâmbească sfioasă. Ochii ei erau îndreptați dincolo de el. De pe prispă se auzea glasul sonor al lui Bernie. Cu capul frumos, prăvălit pe spate și cu ochelarii scăpărând, arăta ceva cu degetul într'un colț al streașinii dela prispă:

— Un admirabil exemplu dc adaptabilitate a naturei la necesități, este fabricarea hârtiei dc către viespi. Domnule Bostrom, te-ai gândit vreodată că omul, cu toată ingeniozitatea lui n'a reușit să facă o hârtie care să fie dc calitate mai bună decât cea făcută de aceste minuscule insecte.

Lotta făcu o mișcare impulsivă,' pe buze mereu cu

zâmbetul adorabil de adineaori.

— Ilaide să ieşim în curte, să vedem cuibarul de viespi. Ţi-l voi arăta şi dumitale.

Se plecă spre ca, obrazul începuse să i se întuneco; îi puse manile pc umeri şi o strânse din toată puterea, iar respiraţia îi deveni şuerătoare, ca şi când ar fi alergat:

— Lotta! Fata întoarse privirea dela cei trei care stăteau în faţa casei, şi se uită la cl, rece şi încântătoare. Lotta!

începuse să tremure. Probabil în această clipă îşi pierduse stăpânirea de sine, şi nu se gândea că Bemia ar Îi putut să se întoarcă şi să-l vadă. Karie sc întoarse, întoarse capul şi-i văzu; văzu obrazul Lotlei şi pe Barnev plecat spre ca.

— Lottie, Lottie! Vino încoace şi ascultă ce spune domnul Bernie, despre viespii care fac şi ci hârtie. Aşa ceva n'am mal auzit în viaţa mea.

— Ilai să ieşim. Lotta zâmbea şi acuma, tot atât de drăgălaşă.

— Lotta, vreau să vorbesc cu dumneata. Lotta, scumpa mea, ascultă-iuă.

— Lottie! sc auzi din nou glasul ascuţit al lui Karie.

Sc desprinse de lângă cl, dar îşi dete seamă că ar fi cruzime din partea ei, dacă nu se va strădui să pară liniştită.

— Da, mămică, vin numaidecât.

În fiecare an po la sfârşitul verii domnul şi doamna Bcmard Glasgow organizau câte o serbare câmpenească în grădina casei lor din Buttc. În fiecare an doamna Emma Louisa protesta împotriva acestei corvezi, dar serbarea era o tradiţie familiară

pe care o aştepta toată lumea, şi trebuia să se resemneze. Pe vremea lui Jod şi a îiannei Hcwitt invitau pe toţi lucrătorii din fabrică şi se oferea un supeu generos, după c irc urmau jocuri şi premii, dar pe vremea aceea fabrica nu era nici jumătate din ceea ce era acum. întreprinderea prosperase şi luase proporţii. Acum se organiza în fiecare an o kermesă în zăvoiul din cealaltă parte a oraşului, pe un teren care aparţinea lui Bamey, şi la aceasta erau invitaţi lucrătorii dela fabrică şi lucrătorii veniţi de curând. La serbarea câmpenească nu veneau decât cei care lucrau în birouri, şefii secţiunilor împreună cu soţiile lor şi lucrătorii care aveau cel puţin zece ani vechime sau chiar mai mult. Dar şi în felul acesta numărul participanţilor se urca la trei patru sute de oameni, aşa că pregătirea serbării cerea muncă şi pricepere. Cu zile întregi înainte de serbare, doamna Emma Louisa începea să se frământe, dmaijtce în caz de ploaie, toţi oamenii aceştia trebuiau ■■■■în casă, unde îi vor călca în picioare covoarele HMmIsc, vor păta mobila de brocard şi vor pipăi cu manile murdare draperiile dela ferești şi perdelele de dantelă fină. Un nor cât de mic, rătăcit pe cer în ziua serbării, era dcajuns ca doamna Emma Louisa să aibă un atac de isterie.

— Aş prefera să vină o cireadă de bizoni şi să-mi calce covoarele 111 picioare, să mănânce şi să bea până nu mai încape în ei, decât să văd oamenii aceştia că-mi intră în casă. Aş vrea să ştiu şi cu ce caută la mine!

Ea împreună cu Bamey, cu Bernie, cu Evvy şi Orvic (care venise să le dea o mână de ajutor, pentru primirea acestei oarde), mâncară ceva frugal la orele şase, înainte de sosirea invitaţilor la serbarea care trebuia să înceapă la orele opt.

— Nici cu nu văd justificarea acestei recepţii, declară Bernie. A fost foarte bună şi la locul ci, pe vremuri. Dar de atunci situaţia s'a schimbat. Lucrătorii fabricci trebue să stea în fabrică. De ce să mi-i laşi acolo xinde este locul lor.

— Ui-te ce, Emma Louisa, dacă n'ar fi fost lucrătorii aceştia, astăzi nu ai avea covoare pe care lumea să ţi le calce în picioare şi nici mâncare pe care s'o risipeşti.

— Cu alte cuvinte aceasta este un fel de obligaţie! răspunse Bcrnie în bătaie de joc. El şi tatăl său nu mai

schimbaseră nicio vorbă împreună, începând de seara trecută.

— O, va să zică aceasta este părerea La despre ser-barea de azi? Probabil tot din cauza asta tc-ai dus şi la Boslrom şi ai invitat toată familia.

— Nu se poate ca el să facă aşa ceva! protestă doamna Emma Louisa.

Bcrnie îşi feri scaunul şi se ridică în picioare:

— Adecă de ce nu! Au aeelaş drept ca toţi ceilalţi să vină la această serbare.

Evvy aruncă tatălui ei o privire furişă:

— Am văzut-o şi cu. Este cea mai frumoasă fată din tot oraşul. Dacă va avea o rochie cumsecade, va fi cea mai desăvârşită frumuseţe la această serbare. Am aflat că toţi băieţii se dau în vânt după ea, dar se uită la-ei, ca şi când nici n'ar exista.

Bernie ieşi din cameră murmurând:

— Trebue să văd de felinarele din grădină.

— Domnule Glasgow, cred că Bernie nu s'a mai dus în vizită la fata aceea vulgară, după ce ai stat de vorbă cu cl. Sau poate mă înşel?

Bamey ridică din umeri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu începem acum să vorbim despre chestiunea aceasta. Cel puţin astă seară să nu vorbim.

Prin grădină erau felinare japoneze, spânzurate în crengile fiecărui pom şi ale fiecărui copac. Pe vremuri pentru aceste felinare întrebuinţau lumânări, dar acum întrebuinţau becuri electrice. Castroane întregi de punch uşor, de oranjadă şi limonată stăteau la îndemâna invitaţilor până târziu; aduseseră o muzică de dans şi instalaseră o platformă de scânduri pentru tineretul care ar fi. vrut să danseze. La orele zece se servea un supCu, pe mesele improvizate din scânduri sprijinite pe capre şi acoperite cu al treilea rând de feţe de mese ce le avea doamna Emma Louisa. Supeul era întotdeauna bogat şi gustos: friptură de puiu, salată, cornuri, cafea, prăjituri şi îngheţată. Evvy se oferise să taie torturile şi să supravegheze bunul mers în care se va desfăşura serbarea. „Dar aşezată pc un scaun", adăugase ea.

La orele opt fără cinci încă nu' se arătase nimenea şi doamna Emma Louisa începuse să se emoţioneze, deşi ar fi trebuit să prevadă această situaţie. La opt incepură

să apară în grupuri. Barney era în toate părţile, încân tător şi amabil cu toată lumea. Tillie, eşti mai drăguţi ca în prima zi când ai intrat în slujba faln icei. Acum nu te mai vede nimenea, din ziua când te-ai măritat şi eşti la casa dumitale... Câţi?... Dar domnişoara aceasta frumoasă cine este?... Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vrei să afirmi că ai o fată atât de marc!

Ea unde este? Unde sunt ci? Ochii lui sfredeleau în- tunerccul pe carc felinarele japoneze nu-l puteau împrăştia. Ştia că lor le place să mănânce mai târziu, că sunt obişnuiţi să stea împrejurul mesei, cu trupul destin* să boa cafea tare suedeză, să mănânce bucatele lui Hurie şi să vorbească despre ce s'n întâmplat în timpul zilei. Tolus acum ar fi trebuit să fie aici. Orele nouă. De obiceiu la aceastâ oră perechile tinere începeau să danseze, iar pe pajişte cei mai în vârstă şi soţiile lor forma grupuri, şi uneori începeau să danseze şi ei, dansur vechi de care-şi aduceau aminte din anii copilăriei pe-* trcculc în oraşele germane, olandeze sau canadiene. Bă teau din palme şi se învârteau pe loc, apoi făceau câteva mişcări cu picioarele. Dă-i înainte, Gus! Ia te uită la Lena! ţ

Hernie era în toate părţile şi se găsea în treabă; orga niza grupurile dc dansatori şi încerca să pară cât a poate dc amabil. Josic Sinnott adusese şi pe maicâ-.'« Serbarea era singura]>clrecerc din fiecare an a acesta bătrâne doamne. Venea într'un cărucior pe rotile sta înfăşurată într'o eiădărie de .şaluri .şi păturі, ! tofinni ca un paianjen uriaş; mânea întotdeauna de / sperіa şi refuza categoric ceaşca de cafea, iar pe <io*i nu o lăsa să sc mişte de lângă ea nielo clipă, aşa < în t- eara aceasta fecioara îmbătrânită devenea o sclav supusă .şi modestă, deşi era femeie încăpăţânată şi « nergică.

— Cine este fata ceea de colo care se uită de par'că ar vrea să înghită pe'tânărul cu care stă de vorbă?

— Suuît, mămică; ar putea să te audă.

— Ewy Glasgow este însărcinată, nu-i aşa? Pare că aşteaptă să nască din minut în minut.

— Mămică.

— Glasgow a început să arate exact ca un bărbat la vârsta lui, deşi se învârteşte ca un cinteţoiu. Până acuma ca

arătă, că şi când ar fi fost mama lui.

Obrazul chinuit al domnişoarei Josie tresări.

— Mamă, linişteşte, căci vine spre dumneata, ca să-ţi vorbească.

Bamey Glasgow se opri în apropierea căruciorului doamnei Sinnott şi se înclină cât se poate de curtenitor.

— Ce mai faci doamnă Sinnott? îmi face plăcere că te pot vedea. Arăţi tot mai tânără cu fiecare zi ce trece.

— Asta este ceva mai mult decât ceea ce aş putea spune eu despre dumneata, ripostă baba oţărâtă.

Ochii bulbucaţi ai domnişoarei Sinnott se umplură de lacrimi de revoltă şi de umilinţă; clipi din pleoape şi lacrimele împroşcară pe sticla ochelarilor. Şi-i scoase, ca să-i şteargă. Bamey începu să râdă, dar râsul lui păru dogit, apoi so uită la Josie şi-i făcu cu ochiul. Nenorocita de ea, de ce nu o fi strangulând pe vrăjitoarea aceasta cu unul dintre şalurile pe care le poartă', căci nu s'ar găsi nimenea caro s'o condamne. Coboră din nou privirea, ca să-şi ia rămas bun. dela distinsa matroană, dar pe aceasta n'o mai interesa prezenţa lui. Ridicase arătătorul înţepenit şi uscat, iar ochii i se ■ fixaseră spre ceva care se vedea departe. Bătrâna părea | că dispune de un simţ de previziune:

Cine o fi ceea de colo: Regina din Saba sau *şa ceva?

În lungul aloci se apropia cu mers domolit Lotta, pe dreapta cu Swan şi pe stânga cu Karic. Barocy îşi îndreptă trupul încet. Simţi acelaş fior ca şi în dimineaţa când o văzuse pentru prima dată apărând din dosul uşii cu aripile batante alo restaurantului Ridge Ilouse, cu tava în mâna ridicată deasupra capului şi în lungul sălii se apropiase cu mersul lin şi legănat de masa lui. .Josie îşi potrivise ochelarii şi se uita la statura înaltă a celor trei care se apropiau.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ca şi obrazul i se aprinse adânc, aşa că deveni respingător la vedere.

Pentru prima dată dela sfârşitul lunii Decembrie, Ix>ttn Lindbcek îmbrăcase rochia de coloarea şampaniei, cumpărată la Marshal Ficld's. Rochia ar fi atras atenţia spectatorilor în orice altă parte, dar de astă dată bogăţia şi eleganţa rochiei părea aproape jignitoare în mijlocul rochiilor grosolane de stambă şi muslină cu care erau îmbrăcate soţiile controlorilor şi fiicele acestora. Toate se uitau la ca; Emma Louisa rămăsese cu gura căscată, iar femeile se coteau invidioase. Era o rochie ne la locul ci; doamna Emma Louisa era conştientă de acest fapt; tot aşa doamna Brcmmer, Evvy şi toate celelalte femei. Dar bărbaţii nu-şi dădeau seamă decât de faptul că au în faţa lor o femeie adorabilă, alături de care pentru moment soţiile şi fiicele lor au devenit inexistente. Lotta nu făcuse altceva decât îmbrăcase cea mai bună rochie pe care o avea.

Statura impunătoare a celor trei se apropia în lungul aleei, fata frumoasă în rochia ci elegantă, bătrânul eu truiml drept şi înalt ca un brad alături de «a, cu părul des şi cărunt, deşi înainte dc asta fusese ca un smoc dc colic, iar pe cealaltă parte Karie, îmbrăcată

într'o rochie albastră cu volane, făcută în casă. Erau amândoi un cadru foarte potrivit pentru zeița de aur care era între ei. După ce se mai apropie, îi puteai auzi foșnetul fustei de tafta. Jabotul de dantele se mișca încet pe pieptul ei, în ritmul respirației, și picioarele sănătoase se ridicau ritmic în pantofii eleganți și cu ciorapii de mătasă de coloarea șampaniei.

Evvy care era atât de diformată și de lipsită de farmec, le ieși. în calc ca să-i salute. Văzuse privirea care se aprinsese în ochii tatălui ci.

— Bine ați venit! îmi face plăcere să vă văd. Ați întârziat. 0!... iată și Bernie.

Dc fapt Bemie se oprise alături de ci. Când apăruseră la capătul aleei, el era întors cu spatele, dar băgase imediat (le seamă că toate obrazelc se întorc într'o singură direcție. Îi luă în primire, dar părea că cei veniți la serbare nu consideră pe acești trei ca făcând parte dintre ei și nu-i puteau digera. Numai Karie părea' că este femeie din lumea lor, dar și ea numai după ce se depărta, de cei doi. Lotta rămase alături de bătrânul uriaș. Nu părea mândră și nici că n'ar fi în elementul ci. Aproape părea că ea este stăpâna casei și casa a devenit un fondai pentru statura ci impresionantă; tot așa pajiștea bine îngrijită, straturile dc flori, pomii păreau mediul firesc pentru o femeie ca ea.

' Emma Louisa știa ce este un model franțuzesc; Emma Lcuisa cunoștea rochiile din magazinul Marshall Field's. Obrazul îi devenise cenușiu ca și părul. Se apropie dc Lotta și de Swan, pe buze cu un zâmbet dinainte studiat:

— Bună ziua, zise ea. Dumneata ești Swan Bostrom, nu-i așa? Și dumneaei este nepoata dumitale. îmi pare bine c'ați venit. Inii pare bine c'au venit toți lucrătorii din fabrică. Bcrnard! Bcrnard, vezi ca oamenilor aces

tora să li sc dea ceva de mâncare. Iată că vin şi băuturile răcoritoare. Ia te uită la Ewy, a început să ridice tăvile! Sfinte Doamne... vă rog să mă iertа fi o clipă.

Emma Louisa se mişca şi vorbea ca prin somn. În această împrejurare temperamentul de fier pe caro-l moştenise dela Jed şi Ilannah Ilcwitt ii lu de folos. Bamey se auzi pe sine spunând ca un caraghios:

— Servi ţi-vă, oameni buni! Huîhm... şi invitaţii se repeziră la paharele înşirate pe mese. În mijlocul acestei înghesuieli reuşi să se apropie de ca şi să-i spună cu glasul în şoaptă: O, Lotta, eşti adorabilă!

— O, domnule Glasgow! Îţi mulţumesc pentru atenţie.

Glasul ci era rece, calin. Deşteaptă fată îşi zise Bamey.

Gândurile îi alergau prin minte vârtejuri. Vorbea, mânca, ajuta la încărcarea tăvilor, servea pe bătrâna doamnă Sinnolt şi în gând o înjura de mama focului; dansă o poleă cu soţia cea grasă a lui Van der Boogaart şi-şi zise că şi-a făcut datoria. Ia te uită la adorata mea, arată ca o prinţesă sau ca o zeiţă; imaginează-ţi-o îmbrăcată într'o rochie decoltată, făcută do individul -acela despre care Ewy vorbeşte mereu, mi se jxire Worth, şi să aibă o salbă de diamante; aş putea s'o acopăr cu diamante şi smaragde şi să-i cumpăr un şir de mărgăritare, lung cât un otgon; un an de zile un umblat ca un nebun; dar de ce să le temi Bamey, când oameni mai deştepţi decât tine au făcut aoelaş lucru; de douăzeci şi cinci de ani am dus o viaţă de' par'că aş fi fost condamnat la închisoare, dar acum voi fi lil>ur; uită-te la ca cât este de drăguţă; unde este, unde a dispărut în mijlocul mulţiroei; oare n'aş putea s'o scot de aci, să fim undeva numai noi doi şi să fie şi inlunerec, numai pentru un singur minut; nu, cred că va fi mult mai bine să nu încerc aşa ceva...

Evvy părea epuizată; tălase felii de cozonac şi zâmbea, deşi

sub pleoape avea cearcăne vineții. Orvie fusese de mare ajutor; el organizase dansurile, cărase tăvile cu friptura de pulu și cu înghețata și dansase el însuș cu femeile cele mai urâte ale lucrătorilor.

„— Mi se pare că tata încearcă să se facă de râs în fața lumei, își zise Ewy. Sper că va avea curajul necesar ca să se facă. Totuș e mai bine să se astâmpere; dar când stai să te gândești,ce bucurie a a vait până acum'
în viață, sărăcuțul de el. Mai bine să-l las în pace".

Un tânăr înalt și svelt, îmbrăcat într'o cămașă curată de coloare albastră și într'un costum albastru deschis care nu-i venea tocmai bine, se opri în fața ei. Era mai slab decât îl văzuse ultima dată și era cu obrazul întunecat. Evvy se făcu roșieca roșulde cărămidă,
apoi roșcața îi fugi din" obrazși deveni pământie. Se
așează repede pe scaun.

— Bună scara, Evvy.

— Bună seara, Tony.

Se uită la ea, la obrazul supt cu cearcănele vineții sub pleoape și la trupul ei diformat. încercă să pară cât mai demnă. Acum era doamna Orville Bremmer.

— Nu vrei un pahar de limonată?

— Nu vorbi prostii, Evvy.

— De ce ai venit aici, Tony?

— Cr
ed că am și eu dreptul să vin, ca toK .-i-ihtlți care lucrează în fabrică, nu ești dc cec .

— Știi foarte bine că nu m'&ir yâmlîi la
Am vrut să te mai văd. > ,,u im/indr r. -uuT dc când nu ne-am mai văzut.

— Arăt... îngrozitor."

— Eu nu m'aş gândi în felul acesta, dacă s'ar întâmpla ca din cauza mea să arăţi aşa cum arăţi acum. Tot aşa nu te-ai gândi nici tu.

— Şi dc cc să nu mă gândesc tot aşa? Se uită în partea unde era Orvie. El începuse să joace jocul batistei şi alerga roată, scoţând ţipete de prefăcută spaimă, ca un băiat bun care vrea să înveselească pe ceilalţi. După căsătorie Orvie se mai îngrăşasc, acum era aproape ca un buloiu şi pântecele boltit, obrazul lui rotund, mânilc grase şi picioarele ca nişte butuci îl făceau să pară aproape caraghios.

— Te las cu bine.

— Cum se poate, pleci? Atât de repede!

Îşi făcu loc printre oameni şi dispăru. La capătul cel moi depărtat al mesei Karie începuse să taie felii dc cozonac şi se găsise în treabă ca să servească pe ceilalţi invitaţi, aşa cum avea obiceiul. Emma Louisa sta de vorbă cu un grup de femei şi ochii îi fugeau în toate părţile. Bumey era singur şi se uita împrejurul său. Se uită după fata aceea, îşi zise Evvy. Mă simt îngrozitor. Mi se face rău. Tony. Tony!

Barncy nu putea descoperi pe Lotta, pentru motivul că ca nu era în grădină. Statura ci înaltă, rochia elegantă l-ar fi atras atenţia numaidecât. Ea nu era în grădină. A intrat în casă. Probabil este acolo. În orice caz el simte nevoia să bea o gură de whisky. Stând do vorbă cu atâta lume, începi să te simţi epuizat. Se îndreptă spre casă şi ochii îi fugeau, când încoace când încolo. Van der Boogaart se nimeri să iasă în calea lui şi înlinzând mâna uriaşă, i-o puse pe umăr.

— Ei, la rc\edcre, Gusto. Am petrecut o scară foarte plăcută.

— Cred că nu ai de gând să pleci.

— Sigur că plec, este aproape unsprezece; de obiceiu la orele nouă eu şi nevasta cădem de pe picioare de osteneală.

— Ei^ lasă, astăzi este Sâmbătă seara şi mâine vei putea să dormi mai mult decât de obiceiu. Îţi face bine să mai întârzii din când în când.

— Nu, Gusto, eu trebue să plec, imediat ce voi da de urma soţiei mele.

— Dacă o voi vedea, îi voi spune... ziso Bamey şi plecă fără să mai întârzie, lăsându-l în mijlocul aleei. Van der Boogaart se uită după el şi în ochii lui mici dc olandez tremură o privare de om jignit.

Se opri o clipă în faţa intrării, acoperit de umbra coloanelor peristilului şi se uită la lumea care începuse să se răărească. Apoi se întoarse şi intră în casă. Afară dc hallul principal, interiorul era luminat foarte tulbure. Emma Louisa nu era de acord ca lumea să între şi în casă.

„— E destul de trist că trebue să-i suport să-mi calce în picioare pajiştea şi straturile de flori. Nu vreau să-mi mai care gunoiul şi prin casă".

Bamey sc opri aproape de capul scării, cu ochii injectaţi şi capul frumos înclinat într'o atitudine, ca şi când ar fi ascultat ceva. Servitoarele ieşeau grăbite din bucătărie şi treceau în grădină; le putea auzi glasurile domolite de grabă şi emoţie. Cu sgomotul ce se auzea de afară, interiorul casei părea liniştit şi mut. Asculta cu fiecare fibră a fiinţei sale; trecu apoi încet în salonul cel mare dela parter; probabil a intrat aci, ca să vadă mobila frumoasă; dar nu sc poate, ea n'ar face aşa ceva. Dacă l-ar fi văzut cineva, şi-ar fi zis că stăpânul casei vrea să scape de sgomotul şi zăpăceala pricinuită de serbare. Cu manile în buzunare, cu un zâmbet uşor

Ircmurânclu-i pe obrazul frumos, părea atent, deşi probabil puţin cam obosit.

La parter, în apropierea scării, era un mic cabinet do toaletă. Se opri şi se uită la uşa închisă. Dar în nceeaş clipă uşa se deschise cu sgomot. În faţa lui apăru doamna Van der Boogaart, aranjându-şi fusta împrejurul picioarelor. Se uită la ea; părea puţin stângace şi puţin nemulţumită. El însuş presimţea că este într'o situaţie caraghioasă şi înţelese că va trebui să-i dea o explicaţie.

— O, aci crai, Jennic! Van te caută în toate părţile.

— N'a trecut mai mult de un minut, de când i-am spus unde mă duc, se răsti doamna Van der Boogaart. Despre Bcrnard Glasgow îşi formase şi ca o părere personală. Trecu repede pe lângă el, îndreptându-sc spre uşă. Barney detc din umeri. Va bea un pahar de Rye Whisky din bufetul cel mic şi pe urmă va ieşi din nou în grădină. Probabil s'a amestecat printre oameni şi n'a văzut-o; tinerii aceştia se întrec care mai de care să-i aducă îngheţată, limonată şi s'o poftească la dans. Par'că pe ea ar fi interesat-o astfel de oameni!

Era gata să iasă. Oprit cu mâna pe stâlpul dela picioarele scării, auzi un sgomot uşor la etaj, foşnetul unei rochii; se opri şi-şi simţi inima bătând cu violenţă. Statura masivă n domnişoarei Josic Sinnott se proectă o clipă pe tapetul peretelui de pe galerie; so opri o singură clipită, cu mâna ridicată, ca şi când ar fi vrut să-i atragă atenţia asupra ci. Apoi începu să coboare scara cu o repeziciune şi uşurinţă de necrezut pentru o femeie de statura ci; părea că pluteşte în josul scării. Capul ii era repezit înainte, cu ochii îndreptaţi spre Barney, şi când obrazul ci oaclvcş apăru în lumina domolită a policamliului din hali, în privirile ci tremura un amestec de răutate, de triumf şi de răzbunare care făcură pe Bamey să tresară, cum ai tresări în faţa unui python care repede capul pe neaşteptate spre tine. Deschise gura ca să spună ceva, dar ea-şi duse degetul la buze, iar cu arătătorul celeilalte mâni îi făcu

semn de mai multe ori la rând şi cu mişcări ciudate, spre etajul de sus. Cobora ultimele trepte ale scării şi trecu pe lângă el, apoi uşa hallului se închise fără sgomot pe ■urma ei.

* Simţi că dorinţa de a se mişca îl fuge din trup. Instinctul par'că ar fi vrut să-l prevină că orice mişcare înseamnă dezastru. Dacă ar urma indicaţia degetului aceluia, ar fi însemnat să ajungă undeva şi să vadă ceea ce nu doreşte să vadă. Dar în clipa următoare ncliotărârea care-i paralizase membrele, îl părăsi şi începu să alerge în sus pe scară, tot atât de repede şi tot atât de nesimţit, pe cât de uşor coborâse Josie. Auzi glasuri, un svon surd care venea din camera lui Bcmie. Se simţi cutremurat de o spaimă îngrozitoare; în auz simţea o vâjâială ca cea produsă în timpul nopţii de mugetul surd al cazanelor, venit de dincolo de fluviu. Dar erau bătăile inimii sale. Sc opri o clipă şi-i auzi glasul, glasul acela adânc şi tânăr în care acum tremura o notă pe care el n'o auzise încă niciodată. Se repezi într'un suflet şi punând mâna pe clanţa uşii, o apăsă cu atâta violenţă încât era gata să cadă în cameră. înăuntru nu era aprinsă lumina, dar clipirea felinarelor japoneze din grădină, tremurând printre crengile .pomilor, umplea camera de o lumină trandafirie şi blândă în mijlocul căreia văzu pe Bernie şi Lotta stând îmbrăţişaţi.

Când auziră sgomotul făcut de intrarea lui precipitată, se întoarseră spre el, dar fără să se despartă

şi nemişcaţi, ca şi când ar fi rămas încremeniţi; lumina «era atât de stinsă, încât aproape nu le puteai vodca expresia obrazclor. Dar Barncy arăta îngrozitor; rămăsese cu gura deschisă şi respira şucrător, ca şi când l ar fi alergat şi acum nu se mai poate mişca; respiraţia i se auzea sâsâind ca aburul din vcutilul unei maşini În prima clipă se legănă pc picioare, ca şi când ar fi I fost beat. Apoi fără să scoată un singur cuvânt, se repezi la Bcmie, cu atâta violenţă încât toţi trei se clătinară pe picioare şi întinseră braţele, ca şi când* ar fi încercat să se agaţe de ceva.

— Lot fa, ieşi afară! Pleacă imediat! strigă Bcrnic, dar chiar în această clipă îşi dete scamă că nu irebue să ridice glasul.

Fata nu-i dete ascultare. Barney ridică braţul şi-l lo\ i cu sălbătăcic. Bernie îl apucă de închcitura mânii. Barncy era bărbat voinic şi avea muşchii unui tăietor de păduri, dar şi Bernie era puternic, ca orice tânăr; la universitate jucase foot-ball şi tcnnis şi la Madison vâslise pc apele lacului Mendota.

— Dă-mi drumul de mână, ticălosul«, căci altfel te ucid. începu să-l lovească cu cui pul şi cu picioarele, cum se făcea pe vremea când era în codru.

— Lotta, pleacă, pleacă te rog!

— Nu vreau să plec! Lasă-l în pace! Dă-i drumul! Îi vei face rău. Te rog, Bernie. Dă-i drumul şi voi pleca numaidecât!

Strânsoarea lui Bernie se destinse puţin. În aeoeuş clipă Barncy se plecă repede şi muşcă j>e fiul său de mână; dinţii ii intrară adânc în carne. Şi aceasta era o apucătură pe care o învăţase în codru. Bernie îşi desprinse mâna de pc braţul lui, scoase o ţipăt .şcurt şi se dete înajKii. Barncy repezi pumnul, cu gândul să-l lovească în maxilar, dar lovitura iu prea scurtă şi ră-bufni în pieptul fiului său. Bem ie sări din nou şi în clipa următoare sc încleştară şi începură să se învârtească pe loc, lovindu-se şi sgâriindu-se unul pe altul ca fiarele. Ca prin

minune ochelarii lui Bcmie nu-i căzuseră de pe nas; se străduia din toate puterile să sc ferească de loviturile tatălui său, fără ca el însuş să-l lovească.

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegi că cu nu vreau să te lovesc.

— Să fii afurisit de ticălos... Te voi sili să te baţi, căci altfel te ucid, te voi ucide, voi stârci sufletul din tine, mă porc ordinar!

Se învârteau pe loc ca un vârtej; Bernie îi puse o picdecă şi sc prăbuşiră amândoi dintr'odată; Bernie căzu deasupra.

În prima clipă Barney rămase năucit. Bernie sări în picioare; în acccaş clipă se ridică şi Barney, camera începu să se învârtească cu el şi părea roşie; sau nu, acesta este efectul luminii de afară; simţea ceva greu în crcer.

I se păru că-i aude glasul venind din mari depărtări: „Nu-l mai lovi. .0, Bemie, te rog lasă-l în pace. Este om bătrân şi c tatăl tău".

Se propti în perete, se simţea rău dela stomac, so iînplelcci spre camera de baie a lui Bernie şi începu să verse. Il sprijiniră pe braţe.

Se spălă apoi pe obraz şi pe mâni, apoi întoarse ochii însângeraţi spre ei:

—- Voi doi... voi...

— Lotta şi cu ne voin căsători!

Fata îşi duse mâna la gură, cu o mişcare de spaimă.

— Vreţi să vă căsătoriţi! Nu mai spune, mă porc ordinar; ca este amanta mea. Fata aceasta este amant# mea. îmi aparţine mie.

Bemie se uită la ea. Lotta se apropie de el şi-l privi speriată.

— Nu-l crede, Bemie. Spune minciuni. întreabă pe mama. întreabă pe bunicul. N'a pus niciodată mâna pe mine. Nu i-aş fi dat voie să mă atingă nici cu un deget. De ce să-i fi dat voie! Eu nu vreau să am de a face cu un om bătrân ca el. Spune minciuni...

Bemie încleşta pumnii:

— Recunoaşte c'ai spus minciuni! Recunoaşte că vorbele pe care le-ai pronunţat adineaori au fost minciuni, căci altrd te bat de te sting, indiferent că eşti tatăl meu, mă bătrân neruşinat. Spune c'ai minţit., Haide repede!

Obrazul lui Bamcy era cenuşiu şi părea buhăit. începu să vomilczc din nou:

— Vă voi arăta eu, cine este stăpân în casa aceasta. Glasul lui părea sugrumat, ca un orăcăit. încercă să se rcculeagă, respiră adânc, dar simţi o durere îp plămâni: Să ieşiţi numaidecât din casa aceasta şi să vă duceţi dracului, amândoi. Să plecaţi şi din fabrica mea, ai auzit! Luni voi da dispoziţiunile necesare ca să nu-ţi mai dea voie să intri în fabrică. Să nu te mai apropii. Te voi şterge şi din testamentul meu. Nu mai am fiu...

— O, tată, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşti ca un actor de melodramă. Vorbeşti ca un caraghios.

— Da, ci nu mai spune; ca un caraghios, va să zică! Îţi voi arăta cu. Vei pleca din casa mea. Vei părăsi fabrica mea. Vei dispărea din viaţa mea, atât tu cât şi suedeza aceasta care înainte de asta spăla vasele, înţelegi! Cine ţi-a cumpărat rochia aceasta? Spune cine ţi-a cumpărat-o?

— Dumneata mi-ai cumpărat-o. Dumneata ne-ai spus

să venim cu toţii dela Ridge în oraşul acesta. Noi eram fericiţi acolo unde am fost. N'am cunoscut niciodată altfel de viaţă, răspunse Lotta şi începu să plângă.

— Te rog, iubita mea, nu plânge. Haide să plecăm din casa asta.

— Domnule Glasgow! Domnule Glasgow! Era glasul (doamnei Emma Louisa care se auzea dela parter. Toţi trei rămaseră încremeniţi de spaimă. Se uitară unul la altul. Barney îşi umezi buzele.

— Şiîît. Jos. Trebue să coborâm.

Fără să zică nimica, se întoarseră în loc şi toţi trei începură să coboare scara alături. Emma Louisa urcase primele trepte; obrazul îi tremura de spaimă şi revoltă.

— Ei, pe cinstea mea, asta e ceva no mai auzit.

Barney ridică braţul şi-i făcu semn.

— Şiîît.

— Pe mine să nu mă sâsâi, domnule Glasgow, răspunse ca cu glasul în şoaptă. Te-ai apucat să bei. Mă laşi singură cu adunătura aceea din grădină – ce aţi făcut toţi trei...

— Nu mă simt tocmai bine.

— O! şi întorcându-se se uită la Lotta. În cazul acesta de ce nu m'ai chemat pe mine. Ce caută fata asta aici? Cred că soţia ta ar avea cea dintâi dreptul...

— Lasă-mă în pace. Nu începe să discuţi acum. Scoate oamenii aceia din grădină. Luaţi pe fata aceasta de aci.

Doamna Emma Louisa se simţi înspăimântată.

— Bemard, nu te simţi bine! O, acum văd că nu te simţi bine... Chemaţi pe Ewy, pe Orvie. Bernie, do ce nu te mişti!

— Tacă-ţi gura! ţipă Barney. încă nu vorbise cu ea niciodată în felul acesta. O văzu că-şi duce mâna la gură şi începe să scâncească, jignită şi speriată.

— Bcmlc!

— Lasă, mamă, acum sc simte mai bine. Nu c ni-

mic. Voi ieşi în grădină şi voi explica oamenilor, că nu se simte bine. De altfel este tocmai timpul ca să j>lccc.

— Oprcştc-te! strigă Bamey. Aceasta este casa încă. Eu sunt cel care poruncește. Voi ieşi cu în grădină. Lăsați-mă în pace şi tăceți din gură!

Traversă liallul, ooborti scările şi ieşi în grădină, cu ceilalți pe urma lui. Lotta dispăru şi cu ea dispăru şi Bemie. Barncy şi Emma Louisa sc opriră pc ultima treaptă a terasei, ca să primească strângerile ¿le mână ale invitaților care plecau. Lucrătorii aceştia, cu soțiile, cu ficclc şi cu logodnicele lor ştiau cum treime să sc poarte şi ce să vorbească. Dădeau mâna cu Barncy şi strângeau apoi mâna doamnei Emma Louisa:

„— Am petrecut o seară foarte plăcută... Să ne vedem la anul, dar nu uitați ziua... Cred că nu mă mai recunoşti; eu sunt Tessic Koslov; am lucrat în fabrica din Grand Chutle şi ra'am măritat cu Art Blannik'L

Din' atitudinea lor radia demnitate şi respectul de ei înşişi. îşi aveau căsuțele lor de cealaltă parte *a* liniei ferate, şi erau în slujba lui Barncy Glasgow. Ei erau lucrătorii şi el era stăpânul care trăeştc într'o casă nmrc; soția aceasta a lui, fiica bătrânului Jcd Ilcwilt este o femeie cumsecade, dar n'arc de loc pe vino- încoace; din acest punct de vedere nu ştiu zău dacă aş schimba cu cl, căci baba mea este «lestul «le bună pentru un om ca mine.

Acum erau plecați. Swan, Lotta şi Karie plecaseră. Bernie dispăruse şi acum Orvic şi Evvy sc pregăteau şi ei să plece. Evvy sc uita cu ochii rătăciți, părea urâtă şi ostenită.

Ochii doamnei Emma lxmisa erau speriați şi cu do- getele frământa mereu lanțul de aur ee-i atârna pe piept.

— Tatăl tău nu se simte bine. Evvy se uită la el curioasă.

— Probabil este ostenit, ca şi toți ceilalți, declară Orvic.. 0 noapte de somn cred că nu ne va putea face decât bine. Ce să vă spun; serbarea a fost foarte reuşită, dar cum

spunea Tcddy, obositoare. Totuş a mers ca pe roate, fără cea mai mică nemulţumire. Apoi întinse înduioşat mâna spre braţul soţiei sale: Ei, ce zici băbuţo, ce ar fi să plecăm şi noi acasă? Eşti obosită?

— Da.

— Se vede cât de colo. Ui-te ce zic eu, cred c'ar fi mai bine ca mâne să nu pleci cu barca, împreună cu familia, dacă nu te simţi bine.

— Eu ţin să plec, răspunse Evvy repede. îmi va face bine. Pe apă aerul va fi răcoros şi plimbarea îmi va face plăcere. În oraş e atât de cald.

Emma Louisa se uită la soţul ci.

f – Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu nici dacă tatăl tău se va simţi destul de bine, pentru a puteaplecacu barca.

Ridică fruntea, căci până acuina stase cu bărbia proptită în piept, şi se uită la ea cu ochii tulburi şi infectaţi.

— Mă simt foarte bine. Prin urmare voi pleca.

Evvy se apropie de cl şi-l sărută pe obraz:

— Noapte bună, dragul meu! Dar Barncy nu zise ţiimica.

l – Pentru Dumnezeu, Evvy, urneşte-te 'odată. La ce oră vreţi să plecaţi .mâine dimineaţă? Pe la unsprezece? Va fi foarte bine, căci nu mi-ar face nicio plăcere, să fiu obligat să mă scol de dimineaţă, mai ales astăzi And no ducem la culcare atât de târziu.

O. luă la brat şi o conduse în lungul aleei spre ieşire.

— llaidc Bcmard, vorbeşte!

îşi simţea capul greu ca o ghiulea de plumb şi părcc că totul împrejurul lui a .început să se învârtească. Dar ridică o mână şi pe urmă o lăsă să-i cadă în lungul trupului.

— Nu acum. Nu astă scară.

— Bernie! Unde este Bernie?

Clătină din cap şi buzele i sc deschiseră, ca şi când ar fi vrut să rânjească:

— Stai liniştită.

— Nu vreau să stau liniştită. Nu cred nici că tu nu te simţi bine. Drept ce mă iei! V'am văzut pe toţi trei cum coborâţi scara, ca nişte bandiţi care au spart o bancă; de când mă ştiu n'am avut încă parte să văd oameni care să pară că ou ceva pe conştiinţă, ca voi În clipa aceea. Prin urmare nu cred că tu nu te simţi bine; trebue să fie altceva. Probabil fata aceea. Va să zică ea este. O, Doamne!

Auzise şi ca despre Corcy, aflase despre nebuniile lui Ilyde, despre ale lui Fisk şi ştia ce făcuse Stanford Whitc. îşi împreună mânile într'un gest spontan şi inconştient de implorare.

— Vino la etaj!

11 urmă supusă în lungul scării. Va să zică bătrân! Un proscris. Ajunşi în dormitorul lor comun, se uită cu atenţie la el. Ia te uită, acum arată şi el bătrâa., îşi zise ca.

— L-am dat a Tară .

— Pe cine?

— Bcmic. Pe pramatia de fiul tău.

— Dar ce iii cu el?...

— Din cauza fetei aoelcia. Spunea că se va căsători cu ca. L-am dat afară, şi am dat-o şi pc ca. Il voi ii*

afară i clin fabrică şi Luni voi avea grijă ca să-l scot şi din i€:,r..;meniul meu; voi...

Dar d<; ,uma Emma Louisa îşi împreună acum mâ- ASte[1] mulţumită şi fericită; mulţumirea ei era atât do n: ire, mcât se repezi spre el întocmai ca o fetiţă şi-l cuprinse în braţe.

' — Atât e tot? Numai atât? îşi culcă fruntea pe pieptul lui şi începu să râdă şi să plângă.

Se desfăcu cu sila din braţele ei.

— Cum numai atât! Ce, eşti- nebună! N'ai auzit ce ţi-am spus?

— O, puîh; n'avea nicio grijă, că-şi va veni în fire; Bcmie nu este tânărul care să se căsătorească cu. o fată vulgară ca aceasta. Voi vorbi cu el şi mâine îi voi spune bucliiile.

— Mâine! Îţi închipui că mâine va mai mdrăsni să se arate în casa aceasta?

— Când vom pleca în excursie cu barca.

— Niciun pas. Nici cu barca mea şi nici în casa mea. Tu nu ştii ce vorbeşti. Habar n'ai ce s'a întâmplat.

Nu-l văzuse încă niciodată în halul acesta; obrazul îi era buhăit şi roşu aprins, ca vinul de Burgundia, şi ochii îi erau injectaţi de sânge. Pentru prima dată frumosul ei soţ părea tot atât de bătrân ca şi ea... poate chiar mai bătrân. Din cauza aceasta se simţi sufletește mai aproape de el; ea care de atâta vreme avusese parte do toate amărăciunile pe care ţi le aduce vârsta în pragul bătrâneţei. Niciodată nu se simţise atât de aproape de el şi nici atât de înduioşată, ca astă scară, îi – Haide, Bemard, să te culci. Eşti obosit mort. Bernie îşi va veni în fire. Vei vedea mâiţic seară, când no vom întoarce acasă.

Nu-i făcu niciun reproş, din cauză c'a adus pe cei trei la Butte des Morts, nu scoase nicio vorbă şi nici nu-i spuse: „Vezi, ţi-am spus chiar dela început ce va ieşi din afacerea"'asta; te-am prevenit". Fusese *q* victorie -prea uşoară pentru ca. Tocmai de aceea se simţea mul- pnnită că dreptatea

este de partea ei.

După ‘ ce se întinseră în pat, ridică mâna şi o pus« pe braţul lui, un gest pe care nu-l mai făcuse dc ani‘ întregi, dar Barney se feri din calea ci.

•— Ilaide, dormi, Bernard. Mâine toate ţi se vor părea altfel decât astă seară.

Se prefăcea c’a adormit. Apoi i se păru că aude ceva, ca şi când cl ar fi început să plângă, şi se ridică numaidecât într’un cot, cutremurată de spaimă.

— Bernard!

Dar cl nu-i răspunse. Se simţea îngrozită. Era întins lângă ca şi respira liniştit, dar ştia că se preface că doarme. Toluş se simţea mulţumită.

Cei din Butte des Morts erau prea conştienţi de realitate, pentru a-i zice yacht. De aceea îi ziceau barcă. Vom pleca în excursie cu barca. Majoritatea familiilor fabricanţilor de hârtie de pe Aicea Milionarilor aveau bărci destul de mari, pentru a putea face cu ele călătorii, nu numai pe Lake Winnebago, ci chiar pe marile lacuri, dacă ar fi avut posibilitate să ajungă până la ele. Dar ei înşişi avuseseră grijă ca să pună stăpânire pe ape şi cu ajutorul stăvilarelor şi al canalurilor, le îndreptaseră spre fabriccle lor de hârtie şi făcuseră din Fox River o arteră practicabilă pentru navigaţie, pe distanţe de kilometri întregi împrejurul localităţilor Butte des Morts, Neenah, Menasha, Appleton şi Grand Chute. Paralel cu aleea Butte, toate pajiştcle care coborau spre ţărmul apei aveau calc de lialaj. În majoritatea cazurilor acestea fuseseră lărgite sau reclădite, pentru a putea cuprinde bărcile celor din generaţia lui Barney, care astăzi erau mult mai mari şi mai impunătoare decât şi-ar fi putut închipui cei care le clădiseră la început. Oamenii aceştia fuseseră mulţumiţi să poată avea bărci cu fundul drept şi luntrii pe care să le mâie cu vâslele.

Având în vedere distanţele limitate pe eare le parcurgea, barca lui Barney părea absurdă ca proporţii. Ce altceva ai fi putut face pe apele imui lac ca

Winnebago, decât să te plimbi jurîmprejur, să faci drumul dela un capăt la altul, sau să ancorezi undeva, :* pentru a face o vizită unui fabricant de hârtie sau proprietar de păduri din Oslikosh, Fond du Lac sau Ncenali. În vremea ci barca lui Glasgow fusese cea. mai frumoasă din toată regiunea, dar acum era şi ca demodată. Exact cum lui Barncy îi plăceau caii şi lui Evvy automobilele, tot aşa îi plăcea şi lui Bcrnic barca aceasta. Fusese născut şi crescut aci în localitatea aceasta, de unde putea, vedea fluviul şi putea auzi şopotul apelor, iar când" fusese la şcoală la Madison, îşi petrecuse tot _JMimpul liber pe apele lacului i\Jcndota. Se învârtea mereu pe puntea bărcii şi se sbătc!\ în toate chipurile ca s'o îmbunătăţească. Îi cunoştea

defectele şi slăbiciunile şi la nevoie putea face serviciu de marinar sau de pilot.] Bcrnic era abonat la revistele nautice şi pierdea ccasurii întregi studiind diagramele şi desenele care reprezentau interioare de yaehturi. Luase hotărârea nemărturisită, ca în ziua când va avea bani, să-şi comande un yaclit, prelung, alb şi puternic care să alerge ca-un ogar, nu să se legene şi să gâfâie ca această covată – hăbucită. După ce bătrânul... în ziua când va avea şi el bani despre care să poată spune că sunt cu adevărat ai lui. Chi.ir înainte de izbucnirea panicci şi a dificultăţilor economice care o urmară, stăruinţele lui nu reuşiseră să convingă pe Bamey, să cumpere o nouă barcă, deşi el de obiceiu prefera întotdeauna tot ce j>oate fi mai hun, mai fin şi mai modern, din. tot ce se putea cumpăr« cu bani.

,,Nu, dragul meu, răspundea cl acestor stăruinţe, ***Nelli* G.*** nu este o simplă barcă. Este o parte din viaţa mea, şi începea să-l înşire câteva amănunte în legătură cu cu. l-am dat numele marnei mele, Nellie Glasgow. ***¡iclliе G.,***

înţelegi acum? Chila acestei bărci este făcută din cel mai rezistent stejar alb, şi cel mai înalt şi mai rezistent pin, întrebuinţat la construirea ei, a fost tăiat chiar de mâna mea. Fiecare palmă de scânduri de cer şi de pin din pereţii ei, a venit din codrii mei din miazănoapte. Grinzile de stejar şi de frasin dela pupă şi proră, au fost cioplite din lemnul celor mai frumoşi copaci ce i-am tăiat în viaţa mea. Da, domnul meu, fiecare bucată de lemn întrebuinţat la construirea acestei bărci, a fost 'adus din codrii mei şi am pipăit fiecare copac dintre . aceştia, pe vremea când stăteau în picioare, i-am vir- mărit cum se înclină din vârf şi se prăbuşesc, şi am văzut butucii lor putrezind în regiunile unde pădurile au fost tăiate. Este aproape acelaş lucru, ca şi când corabia ar fi făcută de mâna mea".

Bamey nu era în stare să facă nicio excursie cât do banală cu corabia aceasta, în zilele de Duminecă, fără să-şi aducă

aminte de emoţionanta călătorie pe apă, făcută în copilăria lui. Era în stare să-ţi povestească această întâmplare la cea 'mai , mică aluzie pe care o făceai. *Lşi'ăducea aminte de băieţaşul care fusese Barney Glasgow, de scoţianul-irlandez Andrew Glasgow şi de neîmblânzita Nellie. Călătoria aceea lungă şi nespus de primejdioasă, i se întipărise pentru totdeauna în minte – cu îngrozitoarea furtună de pe Lakc Erie, cu cea de pe Laice Huron şi a treia furtună de pe Lake Michigan, care era cât pe aci să pună capăt pentru totdeauna familiei Glasgow.

începea să înşire amănuntele acestei călătorii, să descrie pe Nellie Glasgow care aştepta moartea, înfăşurată * înlr'o pelerină, în cap cu boneta şi cu mănuşile în mână, strângând din toate puterile cele trei linguri do argint, şi felul în care declarase: „Acum s'a terminat

cu noi... Şi cu plănuisem ca pe tine să te fac Preşedinte, ca pe Abe Lincoln,' doar că ai fi fost ceva mai îngăduitor decât cl". Termina întotdeauna cu fraza: „În orice caz întâmplarea aceasta m'a învăţat să nu-mi fie frică de apă, orice s'ar întâmpla. Un fapt c cert, că indiferent când voi muri, eu nu voi muri înecat. Nu, domnul meu, am reuşit ca în timpul acestei călătorii să fac moartea apelor să se sperie dc mine. Dar m'a vindecat şi de dorinţa de a deveni băiat de serviciu la cabinele unei corăbii. Aceasta fusese ambiţia mea nemărturisită, pe vremea când eram ţânc. N'ain spus nici mamei mele ce vreau să fac. Plănuisem să fug dc acasă, dar s'a întâmplat să plec în această călătorie şi să-mi dau seamă dc ce înseamnă să umbli pe «pe.; Mă Jntreb de multe ori, ce s'ar fi întâmplat, dacă în loc de a-mi începe viaţa ca ,băiat de serviciu la toate şi ajutor dc bucătar într'un cantonament de tăietori...*

Familia era sătulă dc întâmplarea aceasta veche şi de atâtea ori repetată:

— Astăzi ai avea toalc vasele care circulă pe marile lacuri, îl întrerupea Bernic, şi ai.fi Bcrnard Glasgow, regele transporturilor, aşa că probabil am avea şi noi o barcă mai ca lumea, în locul acestei covcţi infecte.

— Este o barcă tot atât dc bună ca şi oricare alta dc pe apele acestui lac.

-- Frumoasă comparaţie. Chila arc exact forma pe cave o arc femeia unui lucrător ceh din fabrica noastră, şi tot timpul vcntilelc miroasă a benzină mai rău decât automobilul lui Evvy.-

Din cauză că familia nu plecase vara aceasta la Cliarleioix, pe trecură pc bordul bărcii mai mult timp decât dc obicciu. Ancorau undeva în apa adâncă şi Duminecui înainte dc masă Bamey şi Bcmic sc des-

brăcau şi săreau în apă, ca să înoate; uneori în serile fierbinţi şi liniştite de Iunie şi Iulie, cinau la răcoare pe bord.

Doamna Emma Louisa era împotriva acestei bărci, din pricina

risipei ce se făcea cu ea.

— Auzi ce idee! Pe o vreme ca asta, să ţii un astfel de monstru şi să plăteşti zi de zi, cât e săptămâna de lungă un grup de trântori, numai ca să frece scândurile şi puţin metal, lucru pe care l-ar putea face foarte uşor şi o servitoare în cel mult un ceas.

— Ui-te ce, Emma Louisa, admit că tu poţi fi regina din Butte .şi că dictezi moda feminină din oraş, dar cu toate acestea cred că n'arn proceda bine, încălcând obiceiurile' nautice, dacă am angaja o servitoare ca echipaj pe bordul bărcii *Nell!|e G.*

l – Şi de ce, rogu-te, ia să-mi spui şi mie?

Nu putea suferi barca, nu putea suferi apa şi făcea tuturor imposibilă viaţa, când pleca în excursii pe lac, dar cu toate acestea refuza să stea acasă.

Anul acesta renunţaseră la echipaj. Că renunţaseră, această expresie era un eufemism. Oamenii vorbeau de vremuri grele şi de economii. Dar probabil cei din Butte des Morts aflaseră ceva în legătură cu cicălelile doamnei şi din pricina asta 'circulau tot felul de vorbe. Adevărul era că fabricele nu lucrau cu echipe complete şi unii rămăseseră fără lucru.

— Nu înţeleg de ce, spunea Evvy, căci dacă timpurile sunt grele şi oamenii n'au de lucru, asta con- tribuc ca şi mai mulţi să rămână fără lucru. Eu cred că menţinând echipe, complete, ar însemna că toţi aceştia îşi vor găsi de lucru.

— Ultimul cuvânt îl are consumatorul, răspunsese Or vie cu superioritate.

— Renunţ să mai discut.

Până astăzi Bernic ţinuse locul omului de ecliipaj şi luaseră şi pe Scotty vizitiul, ca ajutor la toate. El ducea bagajele grele pe bord, el despacheta coşurile, şi era tot atât de îndemânatic pe apă ca şi pc uscat; braţele lui siinieşti şi picioarele ca nişte leuci, erau repezi şi viguroase ca ale unei maimuţe.

Scara trecută, după spaima pricinuită de revelaţia lui Barncv, doamna Emma Louisa declarase:

— Dacă 'nu vine Bernic, nu vom mai pleca nici noi în excursie cu barca.

— Dimpotrivă, vom pleca.

Spre ziuă Barney adormi, dar gemea şi murmura prin soinn. În lumina tulbure a zorilor, Einma Loăisa se întoarse cu toată băgarea de scamă, ca să se uite la el. Constată pentru prima dată că pc umărul obrazului drept, în apropierea ochiului avea o pată albastră verzuie şi pe bărbie o mică tăieturâ pc care se prinsese o pojghiţă de sânge. Pe perna lui se vedeau câteva picături uscate cafenii. Se uită cu atenţie la el; soţul ei, Gusto— Bamcy Glasgow, bărbatul plin de viaţă, bărbatul voinic şi întotdeauna bine dispus, sta acum cu genunchii adunaţi spre bărbie, într'o stranie atitudine de desnădejde şi înfrângere.

Instinctul par'că-i spunea, că aci este ceva mai mult, că se ascunde ceva mai mult decât ii spusese el. Soţul ci afirmase, ¿ă Bcmie... Dar acesta n'ar ii un motiv ca să se ia la bătaie. O, Doamne, ce se va întâmpla dacă...

De jos se auzirâ paşi uşori, urcând scara şi apoi trecând prin faţa uşii dormi toruluy Instinctul o puse din nou în mişcare. încet şi cu băgare de seamă, cobora din pat şi trecu în camera lui Bernic. Il găsi golind conţinutul sertarelor dela birou şi dela dulapuri. Era în- cruntat, cu ochii rătăciţi şi nu vru nicd să audă de stăruinţele ei; smulse manile care i se aşezaserâ pe umeri, ca să-l oprească şi se uita cu ochi sticloşi, dar fără să vadă, iriza de colori vesele a cravatelor sale înşirate pe partea interioară a uşii dulapului. Albastre, arămii, verzi, colorile care se potriveau

mai bine cu părul lui roşcat şi obrazul oacheş.

— Bcrnie, te. rog, ai răbdare, dă-mi voie să vorbesc cu tine. Vorbea cu glasul în şoaptă, ca soţul din dormitorul ccl mare dela capătul hallului să n'o poată auzi-

— N'avem nimic de vorbit, mamă.

— Aşteaptă până Luni, când situaţia va fi cu totul alta.

— Dumneata nu ştii ce vorbeşti.

— Nu' este vrednică nici să mişti degetul cel mic pentru ea; o fată atât de vulgară, care este în stare să bage zâzanie între un părinte şi fiul său...

Se uită la ca încruntat, dar înţelese numaidecât că ca nu ştie ce s'a întâmplat.

— Mamă, n'am câtuş de puţin intenţia să te jignesc, dar te rog să elimini din conversaţia dumitalc pe domnişoara Lindbeck, căci altfel voi fi obligat să te poftesc să ieşi din camera mea. În orice caz, până în clipa când îmi voi lua lucrurile de aici, este camera mea.

— Bcrnie, ceea ce s'a întâmplat, n'are importanţă. Tu eşti singurul său fiu, este atât de mândru de tine, şi nu doreşte altceva decât să te vadă aşezat în rosturile talc, exact ceea ce doresc şi eu.

i— Da! şi începu să râdă.

— Amanda Bremmcr 'cstc nebună după tine şi în tot oraşul nu se găseşte'o fată mai drăguţă...

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eu nu ştiu ce te-a apucat; nu ştiu ce v'a apucat pe

toți, din ziua când oamenii aceștia au sosit în oraș – Swan și adunătura lui de femei.

— Ui-tc ce, mamă!...

— Am înțeles, bine. Dar ascultă Bernie, tatăl tău arată atât de îmbătrânit, așa dintr'odată. Nu se simte nici bine. Ar fi trebuit să-l vezi cum arăta aseară.

— L-am văzut destul de bine.

— Nici tu nu arăți de loc bine. Bernie... ai dormit undeva? Ai mâncat ceva?

— Să mănânc ceva!

— Dacă-ți aduc ceva de mâncare, vrei să mănânci..! numai ca să faci mamei talc plăcere? încă nu s'a trezit nimenea, așa că-ți voi aduce chiar cu, o ceașcă de cafea, câteva felii de slănină prăjită și ouă.

— În casa aceasta cu nu voi mai mânca niciodată nimic.

— O, Bemic, vorbele tale mă vor ucide; cu purtarea aceasta vei ucide pc mama ta și pe tatăl tău.

— Mamă, du-te și te culcă.

— Așteaptă cel puțin până Luni. Da, dragul meu., Se va simți cu totul altfel și lucrurile îi vor apare în altă lumină. O zi petrecută pc apă va fi tocmai dea-, juns, ca să se ¡mată gândi în liniște și totul i se va părea altfel decât până acuma.

— Mie nu mi sc va părea altfel. Unde-mi sunt cămășile; n'au adus încă dela spălătorie cămășile și gulerele?

începu ciin nou să plângă domolit și scâncind stins, cu obrazul brăzdat de strâmbături carc ar fi părut caraghioase, dacă n'ar fi fost atât de bătrână, atât de urâtă, de sbuciumală și de lipsită de farmec în cămașa ci lungă dc noapte, cu halatul și papucii hăbuciți, cu părul cărunt care de obieciu era întotdeauna pieptănat

cu îngrijire, dar de astă dată îi atârna laţe împrejurul obrazului. Umerii a căror oase i;se vedeau prin cămaşă, se cutremurau de suspine. Nulş* jaducea aminte s'o fi văzut vreodată înainte de asta jplângând.

— Te rog, mamă, nu plânge.|y I

Se apropie de ca şi se aşczitjx: marginea canapelei lângă ca, apoi o cuprinse cu ulv braţ. Se sprijini de timpul lui. Rămaseră fără să scoată o vorbă. El se uita drept înainte. Braţul trecut împrejurul umărului ci deveni moale. întoarse capul şi se uită la el. Era cu ochii pe jumătate închişi. înţelese că trebue să fie sleit de puteri; ochii îi erau împăinjeniţi de somn; ce bine ar fi, dacă l-ar putea determina să doarmă aci în cameră. Se desfăcu încet din îmbrăţişarea lui şi-i puse mânile pe umeri, ca să-i aşeze capul pe pernă. Se trezi şi încercă să se împotrivească gestului ci de duioşie.

— Stai o clipă aşa, şi ascultă cc-ţi spune mama, numai o singură clipă. Totul se va linişti şi va fi bine. Totul se va linişti, să n'ai nicio grijă. închide ochi – numai o clipă – şi n'avea nicio grijă – toate se vor linişti, – se vor li-ni-şti – se vor li-ni-şti – repetă ca de câteva ori cu glasul stins, întocmai ca un cântec adormitor de leagăn. Tânărul se întinse pe canapea, toropit de somn şi sleit de emoţiile prin care trecuse. Acum dormea.

Ieşi din. odaie pe vârful picioarelor şi închise uşa încet, foarte încet pe urma ei, apoi cu glasul în şoaptă se adresă Celui pe care de obieciu îL uita întotdeauna dar căiuia sc adresa de fiecare dală, când se .găsea la câte o răscruce a vieţii:

— Doamne, fă-l să doarmă. Lasă-l să doarmă toată ziua.

Când se întoarse în dormitor, găsi pe Bamey treaz. cu obrazul buhăit' şi îmbătrânit.

— Nu cumva netrebnicul acela s'a întors pe furiş acasă? Căci clacă s'a întors...

— Nu, n'avca nicio grijă.. Dar n'am putut dormi şi

am coborât să văd ce este prin casă. O, Bcrnard, te rog să nu ici nicio hotărâre pripită. Lasă-mă să vorbesc cu întâi cu el. Îi pare... îi va părea rău de ce a făcut. Mâine totul se va liniști dela sine.

— Mâine cu primul tren cu voi pleca la Milwaukoe, ca să stau de vorbă cu Slrock.

— Ce ai de vorbit cu Strock?

— Voi schimba testamentul.

— Nu se poate să faci așa ceva! Este singurul tău fiu.

— Fii sigură că voi face. Le voi arăta eu cine este om bătrân.

— Le vei arăta? Cui vrei să-i arăți?

— Lui Bcmic. Lui Bcrnic și fetei aceleia cu care. spunea că se va... Nu fu în stare să pronunțe cuvintele până la sfârșit. înfățișarea lui părea neobișnuit de lipsită de orice viață și era palid la obraz ca un mort, dar glasul îi tremura de amărăciune: Eu mai pot trăi și mă pot bucura de viață cel puțin douăzeci de ani de aci înainte, și chiar mai mult. Până atunci băiatul lui Evvy va fi destul de marc, ca să ia conducerea în mânile lui. Vom avea din nou în familie un adevărat tăietor de păduri.

Trecu îrt camera de baie și închise ușa pc urma lui. Ea se trânti "pe pat și-și îngropă obrazul în perne. Cândl se întoarse în dormitor, bărbierit și aproape sprinten, o găsi în acceaș situație.

— llaide, Emma Leuisa, îînbracă-te.

— Eu nu pot pleca, Bemard. Nu mă simt bine.

— Și cu îți spun că vei veni cu mine. Vei veni. chiar dacă ar fi să tc duc de-a*lârâșul. înainte de asta ai venit de fiecare dată, prin urmare vei veni și astăzi. Să nu-ți închipui că fiind eu plecat, vei putea aduce pe dihonii acela în casă și că-l vei putea dădăci în absența mea. Fie că-ți va place, fie că nu-ți va place, de astă dată va trebui să vii cu mine, chiar dacă

aceasta ar fi ultima faptă pe care o vei mai putea săvârşi în viaţă.

încercă să ia obişnuita ei atitudine faţă de el şi-i răspunse pe un ton răstit, cum făcea altădată:

— Auzi vorbe, dela un om în toată firea! Dar ee a făcut băiatul acesta 'atât de îngrozitor, ca să te porţi faţă de el în felul acesta! S'a îndrăgostit de o fată frumoasă. Căci nimenea nu poate afirma că nu este frumoasă, (Barney mormăi ceva, ca, un fel de blestem). Cred că e mult mai bine să privim lucrurile în faţă şi să recunoaştem realitatea. Tu l-ai ţinut întotdeauna prea strâns. Dacă stai să judeci felul în care a lucrat şi s'a purtat, nici nu se poate să-ţi dorești un băiat mai bun; gândeș- te-te la lama aceea pe care a petrecut-o în mijlocul codrului, lucrând şi trăind ca un tăietor de rând, deşi era fiul tău. Se va desmeteci şi pe fata aceasta o va uita. Ce faptă îngrozitoare a făcut, ca să te porţi faţă de el, aşa cum te porţi acum?

— Îţi voi spune, dacă ţii numaidecât să ştii. A sărit la mine şi m'a lovit. M'a trântit pe jos. Aci, în casa mea. Aseară!

— Nu! Nu se poate să fi făcut aşa ceva! Gura şi ochii doamnei Emma Louisa se căscară de groază. Bernic, fiul ei adorat, să facă aşa ceva! Bărbatul acesta, soţul ei, chiar astăzi după douăzeci şi cinci de ani de căsătorie, reprezenta pentru ea Marele Intangibil. Pentru fata aceasta bătrână care era totuş măritată, care trăia o viaţă interioară şi nemărturisită, el reprezenta roman-

tism, mister, forţă, era un fel de dumnezeu, Bărbatul ei. Cu mânilc tremurânde, Emma Louisa începu să se îmbrace. L

,,Slugile, îşi zise ca înspăimântată. Slugile nu trebue să afle nimica". Gândul acesta era cuvântul de ordine, una dintre poruncile pe care se întemeia viaţa doamnei Emma Louisa. Se repezi într'un suflet la bucătărie .şi începu să vorbească din nou în şoaptă:

— Domnul Bernie doarme. Nu se simte tocmai bine. De aceea nu va pleca împreună cu noi în excursie. Vă rog să nu faceţi sgomot. Nici să nu vă apropiaţi de camera lui, indiferent cât timp va dormi. După ce se va trezi, daţi-i ceva de mâncare. Nu interesează ce oră va fi. Şi-i veţi spune că eu mă voi întoarce curând. Spuneţi-i să aştepte – spuneţi-i să nu plece de acasă – până când mă voi întoarce eu. Spuneţi-i că este ceva extrem de important.

— Am înţeles, doamnă Glasgow! dar după ce plecă, bucătăreasa se uită după ea şi exclamă: Ce o fi apucat-o pe baba? I

— Mi se parc stăpânul a avut o discuţie cu domnul *Ţ dfnu.*

— Din ce cauză?

— De, nici cu nu ştiu tocmai limpede, dar am auzit că suedezul acela care locueşte în casa de pe marginea a|vei, bătrânul Swen sau Swan sau ştiu eu cum îl cheamă, are fata aceea care cred că-i este nepoată... şi se spune că bătrânul şi Bernie, amândoi...

Bamey, Bernie, Emma l^ouisa şi Lotla ar fi rămas mirate, dacă ar fi ştiut cât de vaste sunt informaţiile bucătăresei din casa Glasgow, în domeniul chestiunilor lor intime.; şi tot aşa ar fi rămas mirate, aflând cât de departe mergeau informaţiile fiecărui locuitor din Butte

'es Morts, în legătură cu aceste probleme.

— Ilaide să plecăm mai devreme.

— Evvy şi Orvic nu vor fi încă gata de plecare.

— Evvy ya fi, căci ca este demult trează. Şi burduful cela de osânză, se va putea scula şi el. Nu poate să-i tricc de loc. Le voi telefona.

Trecu în sufragerie şi-l auzi învârtind manivela apa- atului, ca să atragă atenţia operatorului dela poştă. Se idieă încet şi apropiindu-se de uşa dormitorului, o în- liîe fără sgomot, înainte ca el să înceapă să ţipe în cccptor. Se opri la picioarele scării din hali, cu trupul neremenit de spaimă şi încercând ca din puterea ei de oinţă să facă un zid de apărare între glasul soţului ei i cel care dormea la etaj.

— ...tocmai îi spuneam mamei tale, că tu vei fi trează... îrin urmare ar fi bine să plecăm cât mai devreme... în 'azul acesta spune-i că el este singurul care azi noapte i dat ochii în gene, aşa că trezeşte-l şi haideţi să picăm... O, cel mult peste o jumătate ceas,,.. Vreau să plec iu.m!widecât... să scap de casa aceasta...

Când ieşiră din casă, doamna Emma Louisa ar fi rut să întoarcă privirea şi să se uite la fereştile camerei lc deasupra porticului, dar nu îndrăsni. Plecă înfiorată le sensaţia că a lăsat în casă un cadavru pe care-l as- omsese în timpul nopţii. Se uită apoi la soţul ci şi i ţe păru că tot un cadavru duce şi cu ca.

Zi de sfârşit de August, cu o uşoară nuanţă dc septembrie din Wisconsin, caldă, moleşitoare şi cu aerul ucărcat de păclă. Barney ridică fruntea şi se uită la cerul n fundul căruia alergau nori uşori şi transparenţi. După ’e se vor depărta de ţărm şi vor ajunge la mijlocul Inului, va fi mai răcoare. Dar la urma urmelor, ce mă nterc&cază pe mine dacă c răcoare sau dacă e cald.

Nici Evvy nu pare să se sinchisească de uşa ceva. Arăt mult mai obosită decut în seara din ajun. Pună .şi Orvi părea că nu mai este atât de vioiu, cum ora altădată.

— Unde este Bernie?

— El nu vine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să nu vină?.

— Pentrucă se simte obosit peste măsură .și nici 11' coborât din pat, căci nu se simte tocmai...

Barnev î.și aprinsese o țigară și o aruncă cu un gestul dispreț care ar îi vrut să indice nemulțumirea lui <1 acuma și disprețul față de vorbele soției sale.

— O, Em, pentru numele lui Dumnezeu, încetează 1 mai acoperi pe jigodia asta cu fustele tale. Iubitul tâ frate, doamnă Bremmcr, a fost dat afară din casa nm iar dacă se va întâmpla să îndrăsncască vreodată să pun piciorul în această casă, îl voi da pe mâna poliției, per truca a îndrăsnit să mă amenințe cu moartea.

— Tată, nu se poate să fie... dar își dete seamă c el nu glumește.^ Nu se uita la ca, nu se uita la nimic privirile ii erau pierdute în gol și manile voinice *4* frumoase îi atârnau fără putere, gura îi era 'strâmbați fiecare mușchiu, fiecare tendon și fiecare os din trupe lui părea lăbărțat, întocmai co o jaretieră care fii pierdut elasticitatea.

„Va să zică acum vei înțelege și tu, cum doare", t? zise Evvy. Dar imediat după aceea își simți iniina <lii nuită de durere și milă. Se apropie de el. Se ureaecri pe l>ord și se așezaseră pe banca din apropierea băștii' gajului pupei. I se urcă pe genunchi, dar Barnev pim că nici n'a băgat de seamă.

— Cred că ne vei putea ține pe amândoi, zise ea și-a trecu brațul pe sub al lui. Gusto, nu vorbi în W» acesta. '

Mintea înceată a lui Or vie reuși să prindă înțelesul cuvintelor socrului său și pe obrazul lui rotund și aprins se alternau expresiile de neîncredere și de neînțelegere.

— la stai frate, nu cumva vrei să spui că dumneata și Bemie ați avut o discuție împreună?

— O, te rog, Orville, nu mai vorbi despre lucrurile a- ccstea. Bemard este obosit și enervat; mâine se va simți...

— Orvie, ce ai zice tu și Ewy, dacă lungana aceea

de suedeză care a fost chelnăriță, ți-ar deveni cumnată? i – Vrei să spui că... Bernie?

— Cine altul?

Orvie zâmbi, detc din cap și deveni sfios ca un cățel.

— Eu n'am vorbit niciodată cu ea, dar dacă e vorba de felul cum arată, atunci cred că pot afirma fără sfială că e fată frumoasă. Aseară a făcut pe toate femelle... să vă spun adevărul rochia cu care era îmbrăcată, era rochie nu glumă. Nu cumva Bernie... huîm... Se.opri, căci doamna Orville Bremmer renunță pentru moment la rolul ei dc sciniinvalidă languroasă și sbieră la el:

— Tacă-ți gura, Orvie!

Acum erau pe drum. În fața lor apăru Scotty care arăta exact cum n'ar fi trebuit, pentru a avea un aspect nautic: în cap cu o șapcă de jokeu, îmbrăcat într'un jerseu ros de molii, pe piept cu litera *W,* reminiscență a activității sportive la Universitatea din Wisconsin a lui Bernie, cu niște pantaloni albaștri dc pânză și încălțat în pantofi de tcnnis.

- Vreji să mergeți undeva anume – la Oshkosh sau în altă parte, căpitane?

Nu-i răspunse nimenea. Se uitau toți patru la el, cu ochii mirați. Pe urmă Evvy începu să râdă.

— Scotty, nu-ți mai lipsește decât o biciușcă de vi~

zitiu, o rachetă de tennis, un smoking .și o pereche de patine, pentru ca să fii desăvârșit îmbrăcat.

Nu-i dele atenție, ci se adresă lui Bamey, stăpânul săa.

— Pentru barca aceasta sunt destul de bine îmbrăcat. Arc nevoie de o curățenie generală. Rezervorul supureazâ prin toate ventilóle. Bcrnic spunea că are nevoie de...

— Gusto, dragă, haide să plecăm cu toată viteza, dc-a-drcptul spre Fond du Lac, ca să ne răcorim.

— Pentru line viteza nu cste^prielnică, deoarece barca va începe să tremure și vei simți sguduiturile.

Micul Bamey este un bun marinar.

Făcu semn lui Seotty:

— Cu toată presiunea, ca să simțim bătaia vântului.

Între echipajul și călătorii de pe bordul bărcii *NcIlieG.* mi se prea ținea socoteală de formalități. Seotty se îndreptă spre prorâ. Bamey strângea între măsele o țigări carc-i strâmba colțul gurii. Țigara se stinse*. O luă în mână, se uită la capătul de cenușă rece, la ecl umed și morfolit .și o aruncă peste bastingaj, apoi își aprinse alta. . j

— Va să zică bun marinar, ei? Eu am plănuit să foc din el tăietor de păduri.

— Până când va crește el, nu vor mai rămâne decât foarte puțini copaci <le tăiat, interveni Orvie.

— Va avea deajtins. Mai mult de cât ti treime. Va fi un băiat liogat, fie că mai rămân, fie că nu vor nul rămânea copaci. După ce eu voi muri, .și Einimt Lo.iiaft mă va urma, va moșteni întreagă întreprinderea, așa oí va deveni ccl mai l>ogat tânăr din Statul a oes la și probabil în toată America; ce părere ai.despre asta!

Eran« lxmisa »cosesc numărul de Duminecă al ziarului *Scnlinvl;* se uita la titluri .și întorcea paginile, se uita la literele tipărite pe hârtie albă (marfă bună dela Glasgow), dar de înțeles nu înțelegea nimic din ce cetește și ochii ei nu

transmiteau crcerului nicio idee şi nici nu-şi dădea seamă că privirile i se opresc asupra unor nume care n'aveau pentru ea niciun interes: Markic Clouts a plecat cu Threc-Bagger, Bryan cu Whirlwind Tour.

Orvie începu să se frământe pe loc.

— Dar Bcrnie ce zice de toate acestea? Care este rolul lui în această combinaţie?

Barney râse sarcastic. .

— Tocmai aci este partea importantă. El nu are niciun rol, ci va ieşi din această combinaţie. înţelegi?

Evvy scosese o cusătură şi făcea împunsături mărunto şi stângace. În realitate ci cusătura nu-i făcea niciodată plăcere.

— Ce treabă este asta, să coşi în zi de Duminecă! ţipă doamna Emma Louisa.

„Observaţia aceasta n'are niciun rost", îşi zise Evvy-. „Este ceva ca atunci când întinzi mâna să rupi un fir din mâneca unuia pe carc-l duc la spânzurătoare. Dar acesta este felul de a proceda al mamei". .

— Hăinuţe pentru copil, mamă. Acestea se pot coase, chiar într'o zi de Duminecă. Ascultă Gusto, pe mine nu mă interesează că băiatul meu va fi bogat sau nu. Cre- ile-mă, nu mă interesează. Sunt convinsă că toată viaţa noastră am avut foarte mulţi bani, şi nu-mi vine să cred c'am fost mai fericiţi decât ceilalţi oameni. La ce nc-au servit banii?

— Tatăl tău a donat biblioteca publică şi chioşcul din parc, pentru muzică - din banii aceştia plătim personalul spitalului Ilannah Ilewitt Memorial, şi toate acestea iu le ştii, doamnă Evelyn Glasgow; tot din banii aceştia e furnizează şi flanclutcle care sunt cusute pentru copii

la Clubul Doamnelor...

— Da, mamă, dar aceştia nu sujnt bani, sunt bac-şişuri.

— Evelyn Glasgow!

— Crcde-mă, acesta este adevărul. Noi nici nu ştim cum sc chcllucsc banii. Bunicul şi tata mi se pare că prea s'au frământat mult, ca să poată aduna aceşti bani. Uită-tc la barca aceasta, care miroase ca o covată infectă. Bernic spunea că noi nc-am putea permite să avem un yacht care să alerge ca un ogar şi pe care să-l ţinem în Grccn Bay şi să ne plimbăm cu el pe Lake Michigan; până acolo nc-am putea duce cu automobilul, în loc să mergem cu trenul, în orice bună vreme – Bernic mai spune că de astăzi în zece ani vor fi drumuri pietruite în toate părţile pentru automobilişti, căci acest mijloc de transport se va răspândi în toate straturile populaţiei. Afară de asta nu cred că cu voi fi în stare să mă prefac indiferentă şi să nu pomenesc niciodată numele lui Bernié ca şi când ar fi ootnis cine ştie ce grozăvie sau ca şi când ar fi criminal. Poate ar fi mai bine să primim suedeza aceea în familia noastră, căci fac prinsoare bú fata aceasta ne-ar învăţa şi pe noi cum se clieîlucsc lumii. Asearâ, cu felul în caro arăta, ne-a făcut pe toate să părem nişte cerşetoare alături de ca. Afară de asta, dacă ar ii vorba despre aşa ceva, eu sunt convinsă că an: putea da de lucru tuturor celor din oraş care au răiruM «cum fără ocupaţie, şi tot aşa sunt convinsă că nici n~ ne-ain sinchisi. Ar trebui să ajutăm tinerii care ar vre. să devină ingineri sau altceva, dar n'au mijloacele 11» o*» a re, cum a fost cazul cu... cum a fost cazul cu...

— Cu i'ony Sclnverkc! se sbor.şi Barrvey.

-- Da, răspunse Evvy cu dinţii i'^ilc^taţi, da... fli Tony Schwerke. Apoi lăsă cusătura «lin mână şi încap

să plângă.

— O, Sfinte Atotputernice, nu ne lăsa! gemu doamna Emma Louisa şi în timpul acesta Orvie încercă să mângâie braţul soţiei sale, ca s'o liniştească, dar ca îl dete la o parte, cu violenţă: Vorbeşte ca o proastă, dar asta se datoreşte stării ei de acuma. Ar fi fost mult mai bine să nu plecăm în excursie. Mai bine să întoarcă barca şi să mergem acasă. Niciunul dintre noi nu se simte bine.

— Dimpotrivă, nu ne vom întoarce acasă. Acum suntem pe bordul bărcii şi vom sta aci.

Barney apucă în cealaltă parte spre proră, dar Emma Louisa nu se mai gândea acuma, decât la posibilitatea de a se întoarce acasă. N'ar fi trebuit să plece în această excursie şi ea n'ar fi trebuit să lase pe Bcrnie singur acasă. îşi închipuise că le va face tuturor bine; că Barney va avea timpul necesar să se gândească la ce s'a întâmplat şi să se liniştească. Dar acum situaţia părea mult mai rea decât înainte de asta. Barca sălta, gonind pe oglinda apei. Părea că şi vremea se va schimba şi începuse să' bată vântul. Evvy îşi făcuse cusătura mototol şi o băgase în geantă. Se ridică apoi de pe bancă şi trecu în lungul covertei, ca să se oprească alături de tatăl ci, care sta proptit în picioare, cu ţigara între dinţi, cu bărbia ridicată în sus şi se uita în depărtarea apei. îşi trecu braţul pe sub al lui:

" – Tată, vorbele pe care ţi le-am spus, să nu le iei în serios. Nu ştiu ce am, dar mă simt tot timpul nemulţumită şi încep să cicălesc pe Orvie sau pe câte cineva.

— Evvy! Evvy! se auzi glasul doamnei Emma Louisa. Evvy, n'ar trebui să stai în picioare acolo, căci nu se poate să-ţi facă bine. De ce nu vii să te întinzi puţin, înainte de toate nici n'ar fi trebuit să vii, căci barca se sguduic, şi nici cu nu mă simt prea bine.

— Las'că nu face nimica, mamă Glasgow. Evclyn este rezistentă ca un cal de povară.

Se întoarse spre ginerele ci şi-l examina cu privirea

caracteristică unei femei încăpățânate, când se uită la un bărbat inolâu. Ridică din nou glasul şi începu să strige spre cei doi care stăteau imul lângă altul la prorâ.

— Bemard, nu-mi place cum urată cerul în partea cealaltă. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem şi să plecăm acasă.

Barney se uită la Evvy, Evvy se uită la Barney, şi sprânceana dreaptă şi frumoasă le fugi la amândoi în sus, Cil dintr'o singură tresărire. În acccaş clipă şi cu totul]>c neaşteptate, amândoi se simţiră mai uşuraţi, mai fericiţi şi amândoi sângerând din acclează motive şi în acclaş fel.

— Domnule Glasgow! Scotty spune că presiunea motorului a început să scadă..

Scotty sta în picioare alături de Emma Louisa şi făcea un obraz speriat, ca s'o înspăimânte, căci îi făcea plăcere s'o vadă cum se frământă pe loc.

— Orvie, vino cu mine şi s'o aduoem înapoi, aci pe bancă. În starea în care se găseşte, nici n'ar *fi* trel>uit să se mişte ,<lc acasă. Am fost nebună, când i-ani penai* să vină cu noi. Nu ştiu ce este cu mine, dar aş vrea .să mă întorc acasă, căci nu mă simt de loc bine.

Orvie o apucă de braţ şi se îndreptară împreună spm prorâ. Scotty se uită după ei şi începu să rădă înfundat. Cei doi stăteau nemişcaţi unul .lângă altul; barbutul ou obrazul chinuit de revoltă şi incapacitate de înţelegere! fata cu chipul .desnădăjduit. Ţigara i se stinsese dia nou; trase o.înjurătură ca să se răcorească, în clipa când o aruncă peste .bord, şi-şi scoase alta din buzunar. l'Lva umerii şi încercă .să păstreze flacăra chibritului în căuşul palmelor, ca s'o ,apere împotriva vântului, apoi îl aruncă şi mâna fetei se mişcă odată cu braţul lui. Bamey nu ţinu socoteală de prezenţa soţiei salo şi nici Evelyn do a soţului ei. Stăteau strânşi unul lângă altul, cu spatele spre ci. Doamna Emma Louisa fusese întotdeauna geloasă de fiica ei. Dar niciodată nu-şi dase seamă

de realitate. Ceva din indiferența eu care o trata, trezi acum această gelozie care sta ascunsă undeva adânc în ființa ei și o făcu să izbucnească întocmai ca flacăra unei revolte. înainte dc asta avusese întotdeauna pe Bemie la îndemână, pe Bemie carc-i lua apărarea. Astăzi însă n'avea pe Beraie, căci Bemie nu era eu ei, nu avea decât pe acest Orvie și-l smâci disprețuitoare de braț:

— Ui-te ce, domnule Glasgovv, ar trebui...

Dar ceea ce avea do gând să spună, nu mai spuse niciodată.

Chibritul pe care Barncy îl aruncase aprins, căzu prin orificiul de aerisire al punții și datorită neglijenței și căldurii pricinuite de motor, acest orificiu era plin de vapori de uleiu și de benzină, până în fundul bărcii. Aburii se aprinseră numaidecât pună jos în cală – se auzi un muget uriaș care aruncă scânduri și aschii la sute de metri pe suprafața lacului Winnebago – bucăți do scaune de pe bord, despicături din blocul motorului, bucăți de lemn, de alamă, dc mobilier, de haine și do sticle. Stejarul și frasinul, pinii și cedrii reușiseră la rândul lor să se răzbune împotriva lui Bamey.

Cu ajutorul lui Seotty ziarele izbutiră să facă o descriere magistrală a acestei tragice întâmplări. Seotty, care în momentul exploziei se găsea la pupă, reușise să scape de moarte mai mult datorită unei minuni. Cu forța lui de orangutan, înotase la suprafața apei, spri-

jinindu-se de bucăţile burcii care tremurau pc lac şi înaintând cu greutate spre ţărm; în drumul lui întâlnise chiar un trup sfâşiat pc carc-l luase la subţioară, dar băgă de scamă că c trupul doamnei Emma Louisa şi-i dete drumul să se ducă la iund.

Ziarul *Scntincl* din Milwaukec şi chiar *Tribiuic* din Chicago, scoaseră tot materialul de pe prima paginâ – sau aproape tot – articolele despre Roosevclt – despre criza economică – despre Brvan – despre bascball şi despre fusta pantaloni.

În locul acestora publicau fotografia bărcii *Nclllie G.* Fotografia lui Bcrnard Glasgow, pionierul şi regele codrilor. Fotografia doamnei Emma Louisa în rochie de seară şi cu sgarda de perle la gât; fotografia casei din Butte des Morts, a fabricelor de celulozâ- şi hârtie, a lui Evvy, a lui Orvie şi a lui Scotty care avea o ranâ largă pe obraz, una în creştetul capului şi câteva coaste rupte. Dar mult mai des decât toate celelalte fotografii, în ziare apărea fotografia lui Bernie care părea foarte serios şi demn, cu ochelarii lui. Datoritâ capului sâu preluug, Bernie ieşea foarte bine în fotografii.

Bcrnard Glasgow, moştenitorul milioanelor Glasgow.

Bernard Glasgow, sau Bernie, cum i .se zicea pe vremea când părintele sâli era în viaţă, este cel mai bogat om din Statul Wisconsin; unii afirmă că este cel mai bogat din toatâ regiunea lacurilor...

Nu se făcu înmormântarea victimelor catastrofei, deoarece nu se găsise nimic ce ar fi putut înmormânta, dar se oficie un impresionant serviciu funebru, în timpul căruia însuş Rcv. Su Paley se frânae, când îşi ţinu cuvântarea, .şi treimi să-şi plece capul şi să-şi sufle nasul înainte de a putea continua. Veniră oameni din toat» părţile Statului Wisconsin. din Michigan, din Minm.-sulu.

fi Illinois; participanţii păreau oameni importanţi şi conducători dc întreprinderi industria'©. Era şi Swan de faţă, pe o parte cu Karie şi cu Lotta pe cealaltă. Toţi trei erau îmbrăcaţi în negru. „Ifuim", murmurau cei din Butte des Morls, uitându-se pe deasupra batistelor ridicate la ochi. Ochii lui Swan erau exact ca ai unui copil speriat şi gura lui blândă tresărea ca de un zâmbet sfios, ca şi când şi-ar fi închipuit că cineva şi-a permis să facă o glumă sinistră de faţă cu el, dar că această glumă s'ar putea da pe faţă dintr'o clipă într'alta.

Josie Sinnolt se făcu de râs, izbucnind în ţipete isterice şi în hohote, de faţă cu toată lumea, aşa că trebuiră s'o scoată cu sila, şi mai mult de-a-târâşul, dintre cei care ascultau serviciul funebru.

Bemie sta singur la o parte. Păfca improsionant. Veniseră o mulţime de rude ale familiei, dar el sta singur. Dramaticul accident fu repetat şi discutat de nenumărate ori, aşa că nimenea nu mai putea alege adevărul. Lumea spunea că el nu se simţise bine şi nu plecase în excursie; alţii spuneau că se certaseră, tatăl său şi cu el, şi din cauza aceasta nu plecase de acasă, deşi înainte de aceea barca era condusă întotdeauna dc el; lui îi plăcea foarte mult barca, dar totuş rămăsese acasă şi-l găsiseră dormind, când au venit să-i dea de ştire despre îngrozitorul accident; spuneau că fata aceea cu numele Lindbcck, spuneau, spuneau, dar ce nu spune lumea într'o astfel dc împrejurare!

Bemie sta singur, la o parte. Veniseră o mulţime dc rude, de numele cărora el nici nu auzise încă. Dar el era singurul fiu, singurul moştenitor, regele consacrat nl fabricelor de celuloză şi hârtie. Faţă dc rude se purtă foarte politicos şi amabil, dar atitudinea lui fu categorică „şi lipsită de îngăduinţă. Toţi coi de faţă erau de acord, că durerea lui parc nemărginită. Când primi condolean- ţcle grupului de cunoştinţe şi rude îmbrăcate în negru, el nu fu în stare să se gândească la altceva, decât Ja spectacolul pe carc-l văzuse de nenumărate ori în timpul lunilor

petrecute în calitate de tăietor în mijlocul codrului.' Oamenii aceştia îmbrăcaţi în negru care se frământau împrejurul său, erau exact ca şi roiurile acelea de furnici negre care apăreau cât ai clipi, fără să ştii de unde, căutând să culeagă sucul dulceag de răşină de pe bulucul rămas în picioare, imediat după ce copacul uriaş a căzut.

Puteai vedea aproape în fiecare după amiază, pe la orele trei, pe doamna Bernié Glasgow şi pe femeia care era mama ei, plimbându-sc cu automobilul. Bemie cumpărase sofiei sale adorabile această maşină, după accidentul nenorocit ce-l avusese cu cei doi cai negri. Când cumpărase maşina, aceasta era singura maşină în tot Statul Wisconsin, afară de Milwaulcee. Karie şi Lotta vorbeau despre ea, spunându-i Electric, ca şi când ar fi fost nume propriu. În oraşul Butte des Morts nu cran mai mult de câţiva kilometri de străzi cu pavajul practicabil. Luxoasa maşină nu putea fi întrebuinţată pe drumurile de ţară, pline de gropi şi desfundate, aşa că cele două femei erau obligate prin forţa împrejurărilor să facă drumul dela Grand Chute până pe Butte şi înapoi, de nenumărate ori la rând. În cei patru sau cinci ani ce urmară după aceea, se găsiră şi alţi notabili din Butte des Morts care cumpărară soţiilor lor astfel de veliiculc, dar niciuna nu reuşi să facă acelaş efect pe carc-l făcea Lotta, când ieşea să se plimbe în maşina ei lucitoare ca o bijuterie.

— Ui-te-o că trece, spuneau cumetrele din Butte des Morts, pândind-o de după perdele. Ia vezi că are mânuşi albe de piele de căprioară.

— A îmbrăcat rochia albastră. Judecând după felul În care este îmbrăcată, pare că s'ar duce la un spectacol de operă, nu după târguieli.

Maşina era impunătoare şi chiar solemnă, întocmai ca trăsura unei regine. Bernie o comandase special în felul acesta. Avea anvelope uriaşe de cauciuc şi ferești groase de cristal, era capitonată cu catifea albastră şi avea chingi de mătnsă cu ciucuri la ferești. Pc o parte a uşii era un vas de formă ascuţită,

pentru flori şi în vasul acesta erau întotdeauna câteva orhidee de muslină roşcată.

Pc la orele trei după amiază Karic şi Lotta nu mai aveau nimic de făcut acasă. Absolut nimic.

— Ce ai zice, mamă, să ieşim la plimbare?

De multe ori Karie refuza. Electricul nu era vehiculul l>c care l-ar fi preferat ca, în calitate de femeie obişnuită cu brecurilc şi cariolcle care o scuturaseră pe străzile din Iron Ridge.

— Nu, draga mea, astăzi nu voi ieşi să mă plimb. Prefer să dau o fugă până la tata şi să aerisesc .şi să scutur puţin prin casă. Du-te singură. Nu ştiu de ce, dar în electricul acesta îmi face impresia că sunt într'un sicriu. Când mă plimb cu el, mă simt ca şi când aş fi întinsă pe catafalc şi că m'au scos pc stradă în cortegiu de înmormântare, dar fără oamenii care să mă însoţească la groapă şi fără să ara pe cineva care să mă plângă.

De multe ori Lotta se ducea până la fabrică de untl» lua pe Bernie şi-l aducea acasă. În vehiculul ci luxos strălucea întocmai ca o bijuterie într'o vitrină. îmbrăca rochia de catifea albastră ca safirul, o lunga etolă de herminâ, îşi punea mânuşile şi încălţa glvelelc de lac, cu carâmbii de şevro alb. Părul ii era pieptănat frumos în bucle şi inele. Domnişoara Lou Shifty care ani de-a- rAndul manipulase părul cărunt şi rărit al doamnei Emma

Louisa, manipula acum șuvițele bogate și aurii ale Lottei. Manile ei negre cenușii alergau îndemânatice, potrivind buclele frumoase:

— Vă rog să mă credeți, doamnă Glasgow, este adevărată plăcere să piepteni un păr ca al dumneavoastră. Abia aștept ocazia când vă veți duce la o serată, ca să vi-l fac numai inele și pe o parte să vă potrivesc un smoc de egrete, ca să arătați ca o adevărată regină.

Domnișoara Lou Shifty cunoștea situația în toate amănuntele. Domnișoara Lou Shifty știa destul de bine, că deși frumoasa ei clientă aproape împlinise anul de când era „doamna Bernard Glasgow", totuș nu fusese încă la nicio serată în orașul Butte des Morts. Nu o invitase nimenea.

— Știi foarte bine, Lou, că eu nu merg la niciun fel de serate și că domnul Glasgow este în doliu.

— Da, așa este doamnă Glasgow. Dar ar fi timpul să mai ieșiți în lume; o femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră, doamnă Glasgow!

— Ui-te, partea asta este răscolită. Te rog, ai jgrijă ce faci și fii atentă, zise Lotta cu glasul răstit, deși vorbea întotdeauna amabilă. Dar orașul Butte des Morts începuse să o scoată din fire.

De obiceiu Lotta aștepta pe Bcrnie afară, în electricul ci. La rare ocazii intra și în localul fabricei, și de fiecare dată prezența ci pricinuia o frământare între funcționarii din birourile din față, unde erau cei care țineau arhiva, contabilii și stenografele. Un fluturat de pene, luciri de catifea, clincăt stins de mărgele, și tocurile înalte ale ghetelor băteau un ritm staccat în lungul coridorului pavat cu cărămidă, care dădea în biroul soțului ei, iar la urmă o undă ușoară de parfumuri. Funcționarii din birouri o urmăreau cu ochii, cu urc-

chile şi cu toate simţurile. Fetele respirau adânc. 0 pismuinu, dar cu toate acestea când o vedeau, simţeau mai multă încredere în proprille lor puteri. În viziune* aceasta de frumusețe -şi eleganţă li se părea că văd realizarea propriilor lor visuri. Prinţul şi fata cerşetoarei... iată că se poate întâmpla şi aşa ceva! Prin urinare de ce să nu se întâmple şi cu fiecare dintre ele. Când apărea din nou, la braţul lui Bcrnie, se uitau la ca înc'o- dată. Era aproape tot atât de înaltă ca şi cl şi păreau o pereche încântătoare; aproape nu era nevoie să plece capul, ca să se uite în ochii ci şi la obrazul care părea atât de distins când era îmbrăcată în rochia aceasta de catifea albastră şi cu ctola albă de blană. Se uita-u vrăjite. Apoi oftau, şi după ce pleca, îşi vedeau din nou de dosarele lor şi de claviatura maşinilor de scris.

Lotta, considera lotul ca dela sine înţeles; electricul, rochia de catifea de coloare albastră ca safirul, ctola de hermină şi casa cea marc în care locuia. Nu se mira căluş de puţin. Ceea ce avea ea acum, era exact realizarea planurilor pe care şi le făcuse. Felul ci de n judeca, era simplu şi mergea întotdeauna la ţintă. Ea ştiuse chiar dela început ce vrea, şi făcuse totul ca să şi obţină coca ce dorise. După căsătoria la care nu participase decât Swan .şi Karie, aceştia doi începură în mod cât se poate de firesc şi se gândească din nou la Iron Ridge. întâmplările anului trecut îi speriaseră şi-i îngroziseră.

Swan luă hotărârea în felul în care înţelegea el * un monument de energie suedeză pe care nimic n'o poate mişca clin loc.

— Eu mă întorc acum la Iron Ridge.

— De ce? În vizită? Dar pe cine ui acolo?

— Plec la Ridge .şi voi rămâne acolo.

— Bunicule, nu vorbi copilării. Ce te determină să

doreşti să tc întorci la Iron Ridge? Nu vezi cât de bina eşti aici; ai casa dumitale şi tot ce-ţi trebueşte. Daca *le* vei întoarce la Iron Ridge, să ştii că vei îngheţa.

— În cei cinzeci de ani pe care i-am petrecut în Ridgq n'am îngheţat şi cred că nu voi îngheţa nici de astă dată. Fără Gusto, oraşul Bew'damore nu-mi face nicio plăcere şi nu mă simt la larg, dacă voi sta aici.

— Ala, vorbeşte şi dumneata cu el.

Dar când clătină din cap, Karie semăna foarte de a- proape cu Swan. Acceaş încăpăţânare părea că i-a împietrit trăsăturile obrazului.

— Ui-te ce, Loltie, c mai bine să-ţi spun adevărul.: Acum tu eşti măritată şi la casa ta, aşa că nu mai ai nevoie de ¡nimic. Cred că şi pe mine mă ispiteşte gândul, ca să plec la Ridge şi să am grijă de tata. În orieje caz cu nu fac parte din lumea în care ai intrat tu. îmi face impresia e'aş fi la un bal mascat.

Dar Lotta se sperie şi spaima o făcu să spună ceva cu totul neaşteptat:

— Nu, nuse poate să pleci şi să mă laşi aici singură,
fără să am pe nimenea lângă mine.

— Cum se poate să vorbeşti în felul acesta. Cred că ai pe soţul tău, şi atât îţi ajunge.

Erau tocmai în biblioteca ale cărei ferești dădeau spre ¡fluviu. Lotta întoarse capul şi se uită pe fereastră, dincolo de fluviu, unde era fabrica şi unde Bernie conduoca întreprinderea, pe care înainte de asta o condusese Bamcy.

— Alamă, nu mă părăsi, o rugă Lotta şi glasul îi tremura de spaimă, ca glasul unei fetiţe îngrozite de ceea ce o aşteaptă.

La urma urmei ca nu avea încă nici douăzeci de ani. Şi

acum era aci, aşa cum plănuise, stăpână a acestor încăperi cu tavanele înalte, dar din încăperile acestei lipsea Bamey; ca însaş dorea pe Barncy, care era dc două ori mai bătrân decât fiul său şi de două ori mai bărbat decât el. Camerele acestea erau pline de fantom. bărbatului aceluia plin de viaţă şi chinuit de dcsnă dejde, de fantoma femeii aceleia cu obrazul ciolănos ş» palid şi dc fantoma tinerei femei care murise înainte di a-şi naşte copilul.

Mamă, nu mă părăsi!

- Dar cine va îngriji de tata, acolo în Ridge?

— Eu n'am nevoie de femei în casă, răspunse Swan Un tăietor de păduri se simte întotdeauna mai bine, când nu vede femei împrejurul lui. Fac prinsoare că Guafc ar Îi şi astăzi în viaţă, dacă ar fi rămas în codru şi «Jj fi trăit împreună cu tăietorii. Fabrica n'a fost pentră Gusto şi nu este nici pentru Swan. Dacă Bornic nu >4 vrea să-mi dea slujba pe .care am avut-o înainte de asti în codru, pe cinstea mea, mă voi duce să lucrez li Bowkcr în Escanaby sau în altă parte, zise el .şi s* bătu cu pumnul în pieptul uriaş. Făcu un gest cu mânui ca şi când ar fi vrut să ferească din calea lui eu tjr>[1] dispreţul, casa aceasta mare cu mobilele luxoase, j>oli tandrele dc cristal, tapetele de înătasă, mobilele de]>luţ covoarele preţioase, draperiile bogate şi lemnăria scări şi a lambnsurilor: Dacă voi mai sta aici, să ştiţi că « inebuni .şi vă pomeniţi cu mine că într'o dimineaţă *W* face puzderii tot ce văd în casa nsta. Fu vreau să pi* acolo unde sunt copaci şi zăpezi, unde este carne aia mată de j>orc la masă şi fasole .şi unde ştiu că Tflp Melendy stă alături de mine.

Swan plecă, fără să-l poată opri nimenea şi tot a#[1] de repocie ca şi vânturile.

Dar amănunt ciudat, Kuric nu voise şi ia part» *k*

norocul ce dasc peste frumoasa ci fică. La început rămăsese în căsuța de pe marginea apei. Firește, părăsise slujba ce o avusese în fabrică, imediat după moartea lui Barney. Viitoarea soacră a proprietarului fabricei nu se potrivea tocmai bine cu slujba de șefă în sala fă- țuitoarclor.

— Ascultă, mamă, îi spusese Lotta cu glasul liniștit, după serviciul funebru, Bernie și eu ne vom căsători imediat ce se va putea și va trece timpul de doliu.

Karie care fusese toată viața ei femeie iute de fire,' se ciutremurase ca de un fior.

— Loltie, mi se pare că a trebuit să treci peste multe morminte, ca să-l poți determina să se căsătorească cu tine.

— Nici pomeneală de așa ceva, mamă, și dumneata știi foarte bine că vorbele acestea nu sunt întemeiate. Nu este vina mea. Bar... tatăl său s'a încăcrat cu el și n'a vrut să-l primească să meargă și el în excursie. Tot așa nu este vina mea că barca aceea a fost o oovată veche care de ani de zile ar fi trebuit spartă și făcută așchii pentru aprins focul. Cred că spunând astfel de vorbe, ai încercat să fii vulgară față de mine.

Prin mintea lui Karie trecu imaginea fetei de acum un an, care se oprise cu fierul de călcat în mână, îmbrăcată peste corset numai cu un ilic și în fustă, în timpul cât își călca volanele rochiei de chelnăriță. „Mamă, fă ceea cc-ți voi spune eu și de aci înainte amândouă vom purta diamante".

— Vina pentru ceea ce s'a întâmplat, Lottie, este a ta. A ta ^ și probabil și a lui – căci din clipa în caro tc-a văzut, bietul de el, a rămas ca trăznit.

— Cred că ți-ar fi făcut mai multă plăcere, dacă aș fi rămas toată viața acolo în Ridge, ca să servesc tăietori și agenți comerciali. Cine este cel care mi-a spui mereu, că trebue să-mi fac o educație și să devin altfel decât celelalte fete? I

— Eu, admise Karic cu sfială. În cele din urmă te pomeneşti că eu sunt vinovată de ceea ce s'a întâmplat

La început Ivarie care trăia în căsuţa de pe marginea apei, venea în casa cea marc pentru a lua masa împreună cu Lotta, când se întâmpla ca Bcrnic să fie plecat; venea ca să-i dea sfaturi în legătură cu gospodăria, sau venea să-i ţină tovărăşie. Lotla telefona mereu mamei .sale sau îi trimitea trăsura ca s'o aducă în casa de pe lluttc:

— Mamă, trimit pe Scotty să te aducă; dela ferma ne-au sosit nişte raţe şi trebue să vii să ne ajuţi să le mâncăm.

Scotty apărea cu trăsura cea mare. Purtarea lui faţă de Karie era de o insolenţă fără pereche, dar din fericire Karie nici nu băga de scamă. Toată viaţa ei fuse** în cele mai bune raporturi cu oameni de teapa lui Scotty. Ea făcea parte din categoria oamenilor la fel cu el. Pentru ca familiaritatea lui grosolană, nu era altceva decât o dovadă de prietenie.

^— llello, Scotty!

— llaidc, sari în trăsură, n'au/.i? Spune că treime aă te grăbeşti. Ce mai aştepţi! şi începea să râdă batjocoritor .şi cu amărăciune.

-- Vin numaidecât, ai răbdare. Trebue să-ini schimb rocliia de bucătărie, ce Dumnezeu!

— N'o mai schimba, căci e felul de rochie cu care ai fost obişnuită toată viaţa.

— Niciodată n'ai spus o vorbă mai la locul ei.

Dar se schimba, veselă şi îmbrăca una dintre rochi ii* frumoase pe care i le dăruise Lotta şi pleca spre PmttA tolănită]>e pernele luxoase ale trăsurii, mulţumită şi

uitându-sc zâmbind la trecătorii clin Butte des Morts care se întâmpla să se uite spre ea şi să plece capul în piept. Scotty sta îngrămădit pe capră, într'o atitudine pe care nu şi-ar fi permis-o pentru nimic în lume pe vremea când trăia doamna Emma Louisa - şi scuipa în toate părţile. La început, din cauză că nu ştia din cc aluat este plămădită femeia aceasta, încercase anume s'o sperie biciuind caii, ca să-i facă să alerge în galop.

— Dă-le drumul! chiuise Ivarie încântată. Dă-le drumul, Scotty.

Omul acesta adorase pe Barney Glasgow. Mintea lui mărginită clocea planuri de răzbunare împotriva acestor două femei pe care le considera responsabile de moartea lui, şi dacă cineva ar fi cunoscut aceste planuri, ar fi rămas înspăimântat.

încetul cu încetul Karie se mută în casa cea mare. Adevărul era că cei doi tineri se simţeau mult mai mulţumiţi, având pe cineva care să le ţină tovărăşie. Erau ca două animale sănătoase şi voinice, înzestrate cu puţină imaginaţie, aşa că nu reuşiseră »încă să alunge pe deplin de pe scara impunătoare, din sufrageria luminoasă, din biblioteca cu ferestile care dădeau spre fluviu, amintirea staturii elegante a bărbatului cu mustăcioara neagră şi ochii albaştri îndrăsneţi şi cu genele lungi.

— Ei, haide mamă, stai peste noapte la noi. Ce nevoie ai să dormi singură acasă, şi mai.ales pe o noapte atât de urâtă ca aceasta. Rămâi la noi şi mâine diminejaţă vom face nişte plăcinte suedeze la tigaie.

Bcmie era profund îndrăgostit de frumoasa lui soţie, dar el moştenise temperamentul lui Ilcwitt, nu al lui Glasgow, prin urmare nu simţea în vine clocotul pe carc-l simţise tatăl său şi nici nu avea expansiunea a- cestuia. •

Tii, Lolla, dar .ştii cu arăţi admirabil în rochia 1 aceasta! Par'că ai fi Junona, soţia lui Jupiter.

Îi petrecea un braţ împrejurul mijlocului şi o săruta cu violenţă sau îi trântea o palmă sdravănă în dos, un gest de mândrie al bărbatului care este stăpânul. Ea era de acord cu tot ce spunea .şi întotdeauna. Ilabar n'avca cine este Junona, dar înţelegea că-i face un coin-l pliment care se adresează frumuseţii ei fizice.

Astfel căsuţa dela capătul străzii Buttc rămase fără locatar. Dar Karie o păstra întotdeauna în cea mai desăvârşită ordine.

— Draga mea, cred că a sosit vremea să mă întorc în casa tatălui meu, spunea ca din când în când şi mii ales la rarele ocazii când se întâmpla ca ca şi Lot la să aibă .câte un schimb de cuvinte. Dar de mutat nu se muta niciodată, căci îi plăcea luxul din casa cea mare. Totuş uneori îi făcea plăcere să petreacă o zi intre pereţii căsuţei de pe marginea apei. În astfel de cazuri îşi lega fruntea într'un prosop, îşi sumcea rochiile şi începea să frece, să scuture şi să luslruiască. Mânca l* masa dela bucătărie o bucată de pâine cu slănină şi bea o ccască de cafea, ca scara să se întoarcă refăcută şi viguroasă în casa cea mare, cu unghiile tocile şi roase, după ce domnişoara l/ou Shifly i le manucurase atât de frumos.

Nici Karie .şi nici Loltn nu ştiau cum treime să .« poarte faţă de slugi. În casa cea mare erau trei, În afară de omul la toate pe care nimenea mi se gândea să-l numească grădinar; afară de aceştia mai era ,şi Soolty. Faţă de aceştia Lotla se purta cu prea piuită seriozitate, iar Karie prea făcea cârdăşie cu ei. Lui Karie îi plăcea* intimitatea şi* frământarea inerentă uru» ^bucătării, da; aci prezenţa ei nu era bine venită. Nu pentru că slugile

din Butte des Morts ar fi fost formaliste, ci din pricină că ţineau ca acest domeniu să rămână exclusiv sub stăpânirea lor.

— Ce se tot învârteşte pe aici şi spune cum să faci cutare şi cum să faci cutare. De ce nu se angajează undeva bucătăreasă, dacă-i place atât de mult să gătească!

Totuş le era destul de simpatică. Fetele dcla bucătărie erau fiice de fermieri de origine germană sau polonezâ lin Wisconsin, care preferau să se ocupe de gospodăria easei, în loc să lucreze la fermă sau la fabrică. Karie imţea adevărată plăcere să stea cu ele de vorbă. Cunoştea toate amănuntele referitoare la familia lor; reumatismul părinţilor, data când trebuia să nască mama ;âtc uncia sau accidentul pe care l-a avut un frate al lor, n timpul trecratului. Contactul acesta era aproape sin- ;ura posibilitate de descărcare a acestei femei care avea nstinctc gregare şi 9 enormă energie. Femeile din Butte les Morts nu veneau să stea de vorbă nici cu ea şi nici u Lotta. Datorită firelor nevăzute pe care circulă şti- i!e în orăşele ca Butte des Morts, localnicii cunoşteau a toate amănuntele mijloacele, datorită cărora Lotta -indbeck devenise doamna Bernard Glasgow. De fapt acu ai fi întrebat pe orice adult din oraş, ţi-ar fi putut pune povestea emoţionantă care începuse în noaptea ceea dcla Iron Ridge, când Barney Glasgow văzuse entru prima dată pe fata aceea de origine fino-portu- hezâ care juca la Alcazar Theatrc sub numele de Lotta forgan, şi sfârşise cu explozia de pe puntea bărcii o/iie *G.,* în dimineaţa aceea de Duminecă pe lacul Vinnebago. Ştiau de escapada ce o făcuseră la Chicago, e rochiile cumpărate la Field's, despre actul de donaţie rivitor la căsuţa din Butte, despre vizitele lui Barney carc .deveniseră din ce în ce mai dese .şi despre dragostea .fulgerătoare a lui Bernie.

— N'a reuşit să facă pe bătrânul să se căsătorească cu ca, oricât de deşteaptă a fost, căci nu voia să audă de altceva

decât de cununa de lămâiță, sau nimic. Prin urinare pe bătrânul Barney l-a jucat mereu ca pc un fraier și în timpul acesta își pusese de gând să îmbrobodească pe Bernie, în cazul când nu va reuși să se căsătorească cu tatăl lui. Dar înainte de a-și putea ajunge scopul, o întreagă familie a fost ștearsă de pc fața pământului. În sfârșit, a reușit să obțină ce a urmărit, d*r asta nu înseamnă că orașul acesta va avea de a face cu ca, indiferent de banii pc care-i arc familia Glasgow. Probabil înainte de a muri, va avea ocazie să-i pară rău, că n'a rămas pentru toată viața chelnăriță în restaurantul din Ridge.

Vreme de douăzeci de ani refuzară să stea de vorbi cu Lotta Lindbeck Glasgow. încetul cu încetul Ixilta reuș să urce scara nebunească a structuiii .sociale din Amorți* Se obișnui să pară nemulțumită cu serviciul din hote luiile Ritz dela Madrid, Paris și Londra și să cheme p< directorul restaurantului, spunânthw pe nume (în nrn joritaleo cazurilor directorii purtau numele Robert și •» chiar dela început se obișnui să pronunțe *n* scurt și mut). Ijuu masa în societatea capetelor încoronate; t vedeai fotografia publicată în *S hei cil,* în *Sfvir* și L *Tatler.* Avea grijă să dea dispoziție acestor reviste Ș ziare să trimită tăieturi la Rutte des Morts ca astfc ziarul local să poată vorbi despre triumfurile ci. Aju» sese foarte departe de lumea din care pleca.*«, dar O toate acestea nu încetase niehin moment să încerce * impresioneze pe matroanele acestea provincial«, ale circ obraze ca de piatră nu le putuse îmbuna nici pentru i

singură clipită, în timpul celor două decenii. Dar pe măsură ce treceau anii, ea venea tot mai rar la Butto des Morls. Cu ocazia scurtelor vizite ce le făcea în casa de pe Butte, părea că o adorabilă pasăre tropică s'a oprit să poposească în mijlocul acestui deşert arctic. Rochiile ci parisicne, pălăriile îndrăsneţe, secretara ei, camerista şi cablogramele pe care le trimitea, reprezentau subiecte do discuţie pentru săptămâni întregi. Dar cu toate a- ccstea doamna Van Alstine, doamna August Bremmer, doamna G. Bismarck Lorber (aceasta era fosta domnişoară Amanda Bremmer) şi toate doamnele din aristocraţia milionarilor din industria hârtiei, nu voiau să ştie do ea. Dar erau destul de perverse, ca atunci când făceau şi ele călătorii, să se mândrească cu această dramatică fiică adoptivă a oraşelului lor.

„— N'aţi auzit niciodată de oraşul Butte des Morts din Wisconsin? Foarte ciudat, şi cu toate acestea avem multe celebrităţi care au plecat din oraşul acesta. Fără îndoială aţi auzit de doamna Bernard Glasgow, nu-i aşa? Ei bine, doamna aceasta este originară din Butte des Morts. Dar noi nu prea facem caz de ea".

În primul an Lotta se bucură de luxul pe care i-l putea oferi casa aceasta mare a soţului ei. Karie lua situaţia mult mai uşor. îşi iubea fiica şi se simţea mândră de ea, dar totuş anii de robot şi bunul simţ înăscut, o făceau în mod permanent să nu se simtă la largul ci în mijlocul luxului în care trăia. Cu timpul Lotta îşi însuşi atitudinile şi manierele oamenilor din care făcea parte; Karie Lindbcck însă rămase pentru totdeauna acecaş femeie îndrăsneaţă, amabilă, veselă şi calmă ca pământul pe care-l calci şi în care poţi avea toată încrederea.

Un an sa.u chiar doi după căsătoria ei, Lotta nu

schimb;') aproape nimic în casa din Batic ci o lăsă aşa cam fusese înainte de asta, iar mai târziii când mobilierul primi patina vcchimei şi prin anul 1930 când stilul Victorian ajunse din nou la modă, casa Glasgoiv din Butţe, datorită faptului că rămăsese aşa cam a fost întotdeauna, deveni ultima . expresie a modei în ceea ce priveşte decoraţia interioară.

O singură cameră fusese schimbată în întregime; dor* mitoml uriaş ale cărui ferești dădeau spre fluviu şi spre falnicele care erau pe celălalt ţărm al apei. Fără să schimbe nicio vorbă împreună, Lotta şi Bernic îşi duseră seamă că în această cameră nu se vor putea odihni», înainte de a alunga fantomele care stăruiau înlr'ânsa. Draperiile trandafirii, perdelele de dantelă, periile cu mânere de argint, patul uriaş de nuc în care se odilmiso •led llcwitt împreună cu llannah .şi Bamcv Glasgow împreună cu F.mma Louisa, fură expulzate la mansardă. Pereţii fură tapetaţi din nou. Covorul cel mare fu urcat în pod şi în locul lui aduseră covoraşe mai mici şi mai mătăsoase. l/Otta şi Bernie plecară împreună la Chicago» ca să cumpere mobilă nouă care includea şi două paturi mai mici de alamă, care făcură pe Karic să se uite mirată.

— De ce aţi cumpărat două paturi? întrebă ca cu îndrăsneală.

Bernie sc aprinse la obraz şi păru că nu se simte la îndemână.

— Aţi început să vă bateţi?

— întreabă pc lx>tta, căci a fost idee« ci.

Acum uşa sc obişnueşlc, mamă; paturi genvomv Oamenii nu mănâncă din acecaş farfurie şi nu stau pe acela* scaun, <k>i dintr'odată, sau poate mă înşel? Prin urmare de cc ar dormi într'un singur pat, când procedeul acesta este nesănătos?

— Ui-te ce, e adevărat că Lindbeck n'a prea fost un bărbat de care să-ţi fie fricâ şi pe bunicul tău orice femeie l-ar putea învârti pe după deget, dar cu toate acestea dacă cineva ar fi îndrăsnit să pomenească în faţa lor despre paturi gemene, poţi fi sigură că s'ar fi pomenit cu ceva în falcă. Ce te-a apucat, Lottie!

încolo casa rămase neschimbată şi în timpul anilor ce urmară după aceea, când Lotta Glasgow îşi începu călătoriile în toate părţile lumei, căminul acesta caro numai rareori o ocrotea, încetă s'o mai intereseze. Cu ani de zile mai târziu, când de voie de nevoie, la stăruinţele soţului ci se întorcea pentru câteva săptămâni în casa de pe Butte, interiorul acesta ajunsese din nou la modă. Mobila frumoasă, veche şi grea, draperiile, sculpturile în lemn de nuc alb şi nuc negru, policandrcle frumoase şi ţesăturile de catifea, până şi dispreţuitul *têlc-à-iôle* din hallul dela etaj, deveniseră *dernier crî* şi puteai vedea fotografiile camerelor casei în revista *Town ani{ Counlry:* Mobilier autentic Victorian în frumoasa casă din Wiseonsin a. domnului şi doamnei Bernard Glasgow. În 1932 Lotta îşi comandă la Patou câteva rochii impresionante şi un câine lăţos, aşa că fotografiile ci apărute în reviste erau şi ele de ultimă modă, şi arătau foarte bine.

La început şi grajdurile Glasgow rămaseră neatinse şi nimic nu se schimbă afară de cei doi cai negri. Bcrnie ar fi dorit să-i vândă.

— Nu, te rog, protestase Lotta. Aş vrea ca atunci când ies la plimbare, să-i mân eu. Aceasta a fost întotdeauna dorinţa mea cea mai fierbinte. Bcrnie, te rog să nu-i vinzi.

— Aceştia nu sunt cai pentru o femeie. Nici Scotly

nu poate să-i stăpânească decât cu marc greutate.

— Poate să-mi arate – poate să mă învețe și pc mine, nu-i așa? Voi fi cât se poate de prudentă.

— Îți voi cumpăra o pereche de cai numai pentru uzul tău propriu.

— Asta nu este coca ce urmăresc cu. Intenția mea este să mă plimb cu caii aceștia. (Bamey ar fi înțeles mai ușor ceea ce urmărește ca). Vreau o pereche de trăpași adevărați pc care să-i mân în lungul străzii, să aud hamurile jucând și clincătul cătărămilor de argint și a paftalelor și toată lumea să iasă la poartă și să se uite după mine.

Bernic se gândea la primejdia ce ar putea să amenințe viața frumoasei sale soții. Aveau trăsura Victoria a doamnei Emma Louisa și impresionanta cabrioletă a lui Bamey, văpsită în tonalități de negru și roșu, alături de ciire propria lui cabrioletă aproape nici nu exista; niai aveau cupeul pe care doamna Einma Louisa îl întrebuința în timpul iernilor grele din Wisconsin și săniile frumoase, cu hamurile încărcate de zurgajăi; brecul cel mare și un faeton cu care Ewy și Befnie se plimbau jks vremea când erau copii. Caii se auzeau bătând nerăbdători din copite pe podelele de lodbe ale grajdului, căci În timpul din urmă nu prea avuseseră ocazie să alerge ci mai mult se odihneau.

— Nu vor trece mai mult tic doi ani și tot orașul vu fi plin de automobile, sfârși Bcmie prevăzător.

Până atunci cine știe unde voi mai fi eu, declară Scotty întunecat.

— Scotty, doamna ar vreo să învețe să înăie caii cei negri.

Obrazul omului acestuia caro nu era mai înalt decât un pitic, se întoarse și se uită la ea, apoi se lumină do un zâmbet – altceva nu putea să fie decât zâmbet, deoarece ochii mici i se aprinseră de o lumină care din ziua morții lui Bamey stase ascunsă adânc în ființa lui, iar buzele care întotdeauna păreau rigide și înghețate, îi fugiră spre gingii, arătându-i dinți frontali, lungi și îngălbeniți.

— Nu nai spune! și continuă să se uite, ca și când ar

fi vrut să admire pe femeia aceasta strălucitor de blondă. La urma urmelor, de ce nu!

— Toate acestea sunt bune şi frumoase, dar crezi că nu se expune niciunci primejdii? Crezi că ai putea s'o înveţi cum să-i mâie?

— O voi învăţa. Sigur c'o voi învăţa. Nici domnul Bamey n'ar avea motive să se plângă de felul în care o voi învăţa.

— De, nu prea ştiu ce să zic... Nu-i venea tocmai la socoteală intenţia soţiei sale.

— Vom începe mâine dimineaţă, declară Scotty, ca şi când s'ar fi grăbit. Îi voi scoate astăzi după amiază, ca să se mai desmorţcască. Mâine dimineaţă vor fi mai blânzi decât mieluşeii, aşa că i-ar putea conduce şi un oopil, cu hăţuri de panglică.

— Dar să n'o laşi singură, Scotty. Să n'o laşi să-i conducă singură, până când se va obişnui cu ei.

— Firește că nu. Nici nu m'aş putea gândi la aşa ceva.

Apucară alături în lungul aleei, spre casă. Bernie o ţinea strâns la braţ:

— Ca să fiu sincer, cred că ar fi mult mai bine să renunţi. Eu nu ştiu ce clocește în sufletul lui Scotty.. Mi se parc că ticălosul acesta urmărește ceva. Purtarea lui a fost foarte ciudată din ziua...

— Nu uita că rni-ai făgăduit!

Două săptămâni la rând ieşi în fiecare zi împreună

cu Scotly. La început hăţurile le ţinea el şi îi da toate lămuririle de care avea nevoie, pentru a se obişnui cu felul în care trebue să procedeze, când ţine ea hăţurile.

— Au gura tot atât de simţitoare ca şi a unor copii mici, dar dacă-i slăbeşti la zăbale îşi iau vânt şi nimic nu-i mai poate opri. Să ţii hăţurile uşor, dar cu mâna fermă. Ui-tc aşa. Şi să nu-i smâceşti, căci femeile au obiceiul să-i sinăcenscă.

Lotta se dovedi că este o ucenică ascultătoare. Treceai» săgeată în lungul străzii şi cei din lluttc des Morts se uitau după ei, cum se uitaseră de atâtea ori după Barney. Pe vremea aceea strigau: „Ei, Gusto!" Dar acum nimenea nu zicea nimica, ci se uitau pur şi simplu după ci. 'Poată lumea sc uita la ea, dar Lotta ar fi dorit altceva. Ar fi vrut să fie singură. Abia aştepta .să-i mâio ea singură.

— Poarte curând, domnişoară.

— Doamnă!

Pardon, domnişoară. înţeleg, *doamnă* Glasgow. Pe obraz îi jucă din nou rânjetul acela ciudat. Presimţea- că Hernie are dreptate, aşa că după ce se va obişnui să conducă singură trăsura cu cei doi cai negri, va putea scăpa odată pentru totdeauna de Scotty. Prezenţa lui o făcea să nu se simtă la îndemână. Când ţinea cu frânele, îl simţea că o spionează cu ochii iniei şi oblici, iar dinţii lui lungi şi îngălbeniţi, îi aduceau aminte de c-olţii unui câine. Afară de asta atitudinea lui alături de ca nu era dintre cele mai cuviincioase şi mestoca mereu tutun între măsele şi scuipa în ţărână, tn timpul cât goneau în lungul străzii. Viaţa pe care o petrecuse în Iron Hidge, obişnuise j>e Lotta cu prezenţa bărbaţilor care mestecă tutun. Dar cu toate acestea în purtarea acestui om straniu i se părea că este ceia lipsit

de bunăcuviinţă şi chiar înspăimântător.

În cclc din urmă sosi şi dimineaţa când trebuia să iasă singură cu cei doi cai înhămaţi la cabrioletă. Se întoarse acasă încântată, cu obrazul aprins, încântată şi fericită. Trecu hăţurile în mâna lui Scotty şi se repezi spre Bernie şi ICarie a căror spaimă fusese atât de cumplită, încât o certară din simplu motiv că acum puteau răsufla mai uşuraţi:

— Draga mea, cu cred că n'ar trebui să întârzii dela masă...

— O, dragii mei, îmi pare foarte rău. Dar am apucat pe şoseaua naţională. Ar fi trebuit să vedeţi şi voi lumea cum se uita după mine. În viaţa mea nu voi mai întrebuinţa hodoroaga aceea de Victoria! Dumneata, mamă, n'ai decât s'o întrebuinţezi când te duci să faci târguieli, căci pe mine nu mă mai interesează.

— Ei, Scotty, cum a mers? întrebă Bernie când după amiază îl conduse cu trăsura la birou.

• – Admirabil! Pare făcută anume să stăpânească o pereche de cai ca aceştia. Îţi vine să crezi că toată viaţa nu s'a mai ocupat de altceva.

Bernie se uită la el cu atenţie, dar obrazul rigid al lui Scotty era lipsit de orice expresie.

Ziua tirmătoare, fiind sigură de sine, Lotta se îmbrăcă să plece la plimbare. Pălăria cu pene' îi era prinsă cu grijă pe pieptănătură, şi-şi pusese mânuşile de piele de cerb care îi ajungeau până din sus de încheietura mânii. Trupul voinic şi elegant şi-l ţinea drept pe capră şi cu picioarele întinse, proptite din toate puterile pe podişca din faţă, aşa cum o învăţase Scotty.

Era nerăbdătoare să plece cât mai repede şi-şi ziso că Scotty n'a pierdut niciodată atâta timp cu potrivirea hamurilor şi nu s'a învârtit încă în felul acesta impre-

I

jurul cailor. Karic, cu purul răscolit dc vântul dimineţii, l se oprise

pe treptele scării care da în aleea trăsurilor, şi se uita la splendida ei fiică, iar obrazul îi strălueeu de mândrie.

• – Eşti frumoasă, ca xm tablou! strigă ca. Ce bine ar fi, dacă te-ar putea vedea şi bunicul tău. Ar trebui l să te fotografiezi!

— O, Scotly, pentru numele lui Dumnezeu, termini odată; ce te tot învârteşti împrejurul cailor!

— Un minut, doamnă.

Cu o mişcare repede şi îndemânatică, ridică coada calului din dreapta, apoi pe a celui de lângă el, în clipa următoare le dete drumul şi sări la o parte. Dar saltul lui fulgerător se produse tocmai la vreme, deoarece caii inel) un iţi o rup seră la goană bătând sălbatic din copite şi în clipa următoare dispărură din vedere. Nimic nu-i mai putea stăpâni, chiar dela început, căd erau înebuniţi dc durerea pricinuită de lichidul corosiv pe care Scotty li-l injectase sub cozi şi de aci se scursese în jos spre membrana sensibilă. În goană Lolta văzu obrazul lui Karie, un fel de mască ale cărei trăsături păreau încremenite de groază, deşi abia adineaori străluceau de mulţumire. Cabrioleta ieşi de pe alee şi apucă în lungul străzii, iar copitele cailor se auzeau bătând ca nişte maic. Karic începu să ţipe îngrozită şi se repezi spre poartă, cu braţele ridicate deasupra capului, ca să se uite zadarnic după cabrioleta care se legăna ca purtată dc vânt. Scotty, cu un rânjet pe obrazul urât, se întoarse spre grajduri şi se urcă în. odăiţa lui, unde începu să-şi facă bagajul.

Din fericire el nu-şi dăduse seamă de puterea braţelor Ivottei care purtaseră atâtea tăvi grele în restaurantul Ridge Ilousc; nici puterea de a se încleşta pe hăţuri a manilor ci sdravene şi nici de rezistenţa picioarelor ei proptite cu nădejde în podişca din faţă a cabrioletei şi întinderea desnădăjduită a muşchilor de pe gâtul şi umerii ei frumoşi. Lotta îşi dete imediat seamă că este în mare primejdie. Ţinea prea mult la viaţă; scoase un ţipăt prelung şi ascuţit, apoi se propti în picioare cu toată puterea, încleştă din fălci şi întinse cu nădejde hăţurile înfăşurate împrejurul mânilor, ca să o- preascâ această goană nebunească a cailor. Cei din Butle des Morts se uitau acum cu toată atenţia la ca, aşa cum dorise mereu. Pălăria mare îi scăpă

pe o ureche, se legănă odată în vânt, apoi căzu în mijlocul străzii. Părul frumos i se desprinse din piepteni şi se revărsă în josul umerilor. Acum goneau pe Butte. Ca prin vis • ăzu sburând alături de ea obraze cu puncte mari negre, umete caraghioase care fără îndoială erau gurile căsuţe şi ochii îngroziţi. I se părea c'au trecut ceasuri, ile întregi, ani de când goneşte aşa ca o furtună, lin când în când în mijlocul drumului apărea câte un irbat, dădea cu desnădejde din mâni, apoi sărea la o urle, ca să nu fie călcat în picioarele cailor. Cabrioleta ra întocmai ca o pană purtată de vârtejurile unei vijelii, aii apucaseră acum pe şoseaua naţională; trecură peste n şanţ şi imediat după aceea pe lângă camioneta unui .•rmier. „Sfinte Atotputernice, acum s'a terminat!" îşi isc Lotta mai mult revoltată decât speriată, când văzu i se apropie de capătul unei poteci care dădea în mar- inea închisă cu bârne a unei livezi. Sări de pe capră căzu întocmai ca o minge lovită de un bătător, pe o 'âmadă de otavă şi de trifoiu cosit care mirosea a flori roaspele. Trupul îi săltă în sus, întocmai ca al unui >pil când sare pe o canapea cu arcuri.

Oamenii începură să alerge din toate părţile spre ica. Caii bateau acrul cu copitele şi nechezau sălbatic. Cabrioleta se făcuse puzderii. Proţapul trecuse prin pântecele unuia, şi celălalt îşi rupsese piciorul clrcpt din partea dinainte. Pe nări le curgeau dâre de sânge.

Impuşcară amândoi caii, ca să nu se mai cliinuinsoă, iar pe Lotta o aduseră acasă şi o întinseră în pat. Nu trecuseră înai mult de cinsprezcoc minute dela plecare. Dintre perne Lotta se uită la Bcrnic care se ple casc spre ea.

— Eu n'ara nicio vină. El este vinovatul. Ticălo*i? acela cu picioarele ca nişte leuci, a făcut cailor cevn Sunt sigură că lc-a făcut ceva.

Cât ai clipi Bcrnic ieşi din casă şi apucă inlr'ui suflet spre grajduri; fugea cum nu mai fugise de p» \remea campionatelor, când fusese la Universitatea «iii Wisconsin. Nările nasului fin i se dilataseră a pro® ca adineaori ale cailor şi pe fiecare nară se vedea pată vânătă, iar împrejurul guri avea un iaci alb. Dac l-ar

fi văzut cineva în ce stare se găsește, cu sigurajyț ar fi sărit să-l oprească, sau ar fi prevenit pe Seotfc

Dar Scotty era acum ia uşa grajdului, îmbrăcat d plecare, cu pantaloni cadrilați, la gât cu cravata Asoo cu gulerul înalt şi în cap cu şapca cu cozorocul lâ În mâna puternică dc maimuța ducea cu uşurință 0 uriaş geamantan dc piele. I'ără îndoială o amintire L sate de cine ştie ce sj>ortiv englez care venise în Canad la vânătoare sau la pescuit. Când văzu pe IVemis, rupse la fugă.

Am plecat, şi sunt foarte bucuros că pot plfio strigă ol peste umăr. JH

Glasul lui Bcrnic se auzi tunând ¡>e urma hii *• utâla putere, încât toți cei din casă 11 putură *MJ*

— Dacă încerci să colrori din tren dincoace de fro

tiera Canadei, vei fi arestat pentru tentativă de asasinat! Numele şi fotografia ta va fi afişată în toate cantonamentele de tăietori din miazănoapte. Dacă te vei arăta undeva în aceste cantonamente, vei fi un om mort. Te-aş aresta chiar aium, dacă nu m'aş gândi...

— Daaa; pentru târâtura aceea! Dacă n'ar fi fost ea, el ar mai trăi şi astăzi. îmi pare rău că n'am reuşit să-i rup grumazul.

Dar numaidecât după aceea trebui să alerge din toate puterile, căci Bernie îşi uită de demnitatea sa proprio şi se luă după el. Dar omul acela mic şi iute de picioare ca o maimuţă, ajunsese în stradă şi Bernie îşi dete scamă, că chiar în starea aceasta de furie, nu poate să alerge după el în lungul străzii, ca să-l vadă oamenii din oraş că s'a luat după unul care a fost servitorul lui la grajduri. 4^

Primul copil al Lottei se născu mort şi înainte de vreme. După acest accident Bernie îi cumpără Electricul. întinsă în patul ei, Lotta îi asigură pe toţi, că după această întâmplare se simte tot atât de bine ca şi până acum. Era foarte frumoasă şi calmă, iar Karie o ispitea cu tot felul de mâncări pe care i le aducea pe tavă, şi fiică-sa le primea şi le mânca mulţumită. La Buttc des Morts era obiceiul că atunci când cineva zace, oamenii din oraş să-i trimită tot felul de mâncări, anume pregătite şi delicate: îngheţate, creme dela cuptor, un puiu fript, cozonac şi tot felul de bunătăţi. Dar la intrarea casei din Butte nu apăru nicio tavă cu pânza albă care să acopere misterele ce se ascundeau dedesubtul ei. În oraş toată lumea cunoştea amănuntele accidentului şi se publică şi un. reportaj în ziarele din Mihvaukec. Astfel Karie înţelese abia acum, că va trebui să »stea împreună cu fiica ci, s'o susţină

Q*

şi s'o încălzească cu dragostea ci de mamă. Oraşul Ikitte des Morts nu va vrea niciodată să ştie sau să audă de ca.

Ea şi Bemie erau tot timpul nemişcaţi de lângă patul ci, ca şi când ar fi vrut s'o apere împotriva indiferenţei şi lipsei de respect a celor care erau dincolo de zidu-. rile casei lor. Bernie petrecea nenumărate ceasuri, aşezat pe un scaun lângă patul ci şi ţinând-o de manile sănătoase. Îi aducea flori dela magazinele din Milwaukt», îi comandă Electricul şi-i dărui tot felul de podoajj^ în cutii de catifea roşie, căptuşite cu mătasă. întindea mâna după ele şi zâmbea, îl strângea de mână, dar tic vorbit nu vorbea aproape de loc.

Karic se învârtea prin odaie, găsindu-şi de lucru şi aranjând obiectele care erau demult aranjate şi din când în când spunea:

-- AmJP'ut parte în viaţa mşeaAsă văd şi oameni netrebnici^dar atât de netrebnici ca cei din oraşul acesta, n'i'.m întâlnit încă. Stau şi mă întreb, ce au cu noi?

— Nimic altceva decât că sunt pismuitori, se grăbea Bcrriie să-i răspundă. În orice caz nu trebue să te sinchiseşti de aşa ceva, mumă Eindbcck. Mai bine să nu vorbim despre ci. Se uita la Lotta şi zâmbea, încercând să înlocuiască cu volumul glasului său, cxxNt cc-i lipsea din convingere: Noi n'avcm nevoie de ei, nu-i aşa dragă?

Obrazul ci rămânea rigid, ca şi când s'ar fi gândit udânc la ceva. Părul ca de aur palid îi era împletit în două cozi groase carc-i atârnau pe piept:

— Ea cc te gândeşti? la spune-mi şi mie, zice* Bemie.

— E greu să înveţi limba franceză?

— Bine dragă, cc te face să te gândeşti...

— Spune, c greu?

— Pentru mine a fost greu. În primul an de Uni-versitate la Wisconsin am încercat s'o învăţ, dar a rebuit să renunţ. Cred că cu nu am talent la limbi străine. De ce mă întrebi?

— Aş vrea să învăţ limba franceză?

— Foarte bine. Dar cu ce scop?

— Dacă se întâmplă ca cineva să fie nepoliticos în «cietate, şi-i răspunzi în franţuzeşte, iar acest cineva iu vorbeşte această limbă, îl pui într'o situaţie foarte varaghioasă.

Ivarie, femeia îndrăsneaţă de totdeauna, nu se lăsă impresionată.

— Pună acum nu ţi-au dat ocazie să le răspunzi nici în englezeşte, necum în franţuzeşte. Prin urmare la :e să-ţi mai pierzi vremea!

— Nu-ţi mai bate capul cu astfel de Imediat ce te vei simţi bine şi vei putea-părăsi >at-ul, vom pleca la New York, vom vedea toate pi&elo :arc se joacă şi-ţi voi cumpăra cele mai frumoase rochii. :e zici de asta? '

Il ţinu strâns de mână, ca şi când ar fi încercat să-l liniştească. Mintea- ei funcţiona cu toată limpezimea şi >rccizia.

— Ascultă, Bemie,' nu eşti de părere că ar trebui 'ă organizăm o. serată şi să invităm lumea la noi? 3 serată mare şi impunătoare!

— Nici nu mă gândesc.

— De ce nu?

, Iluim, pentrucă tu nu te simţi încă destul de bine.

actorul spune că nu...

— Sunt rezistentă ca un cal de povară. Pentru atâta cru... puăh!

Se ridică în picioare. Dete din umeri şi răspunse pe un ton care părea că este ultimul cuvânt al bărbatului obişnuit să se considere stăpân:

— Nici tu nu doreşti cu adevărat să organizezi n-ceastă serată. Mama avea această slăbiciune .şi toată casa era plină de oamenii care mâncau de se speteju. Dar ce rost arc o

astrd de seratã! Oamenii nu ţin *ã vinã la serate şi nici cei care le organizează, nu ţin sã-i vadã în casa lor.

— Acesta este felul de a trãi în societate, rãspunse l.otta, foarte concis.

— Da, dar ui-te ce Lotta... începu el şi se opri numaidecât. Nu era în stare sã-i spunã adevãrul. O sã nit' .şi în clipa urmãtoare ieşi din camerã.

— Lottic, bãrbatul tãu are dreptate. Eu în locul tãi n'aş ormmiza serate de dragul acestor oameni care pân; acum lume ştii cã ţi-au întors spatele.

— Cum altfel vei avea posibilitate sã-i cunoşti şi te cunoascã?

Nu-i cunoşti, şi gata. Ei nu doresc sã ne cunoascã

— Vor fi obligaţi sã mã cunoascã. Ştiu şi cuncifr« felul lor de a gândi. Colporteazã minciuni pe socoteai; mea. Nu înţelegi, \:ã dacã vor avea ocazie sã mã ou noascã ce fel de femeie sunt, işi vor face cu totu altã pãrere despre mine.

— Hal sã zicem cã nu vor da urmare invitaţiei tale Vor trebui sã-i dea. Gândeşle-tc la situaţia pe car* o ocupã Hernie în oraşul acesta. Hurbaţii nu vor hi drãsni sâ se abţinã şi vor obliga şi j>e soţiile lor sâ- insoţcascã.

- Dacã aş fi în locul tãu, eu i-aş lãsa în p;*01 Oamenii care locue.se în astfel de oraşe işi au clica lar Am auzit pe lata vorbind de nenumãrate ori. cât <* urât s'au pur Uit cei din Iron Ridgc faţã.de mama, dup- ce a scos-o dela Alcazar Theatre şi s'a cãsãtorit cu ca.,

— Gândeşte-te şi la ceea ce a fost, ripostã Lotta rãstitã.

— A fost o femeie extraordinarã, rãspunse Karie şi pe obrazul ei de obiceiu îngãduitor, tremurã o umbrã pe revoltã. Dar nimenea n'a vrut sã recunoascã aceastã realitate, decât dupã ce a murit, luata de ea.

— De, eu n'am intenţia sã mor, pentru a convinge semenii cã sunt o femeie distinsã.

Fiind femeie energicã şi care ştie ce vrea, imediat lupã ce pãrãsi patul, lxstla începu sã învee limba francezã şi sã se

gândească mai de aproape la serata ml care o plănuia. La această epocă ea nici nu bănuia -âtă avere are soţul ei. Evident, şi-ar fi putut permite iă-şi aducă un profesor de limba franceză de-a-drcptul lela Paris, şi pe acesta să-l instaleze în Butte des Morts, ■a să-i dea lecţii de două ori pe săptămână. Descoperi în oraş pe un omuleţ ciudat, un franţuz cu numele iepuis, care era profesor de muzică – propriu zis la lecţii de pian. Era un bărbat grăsuliu, mic de statură ii cu glasul ascuţit, cu mâni mici ca de femeie şi cu u£fce ochi albaştri palizi care se uitau în toate părţile, dară de ccl cu care vorbea. Un bărbat cu conştiinţa innuită de cine ştie ce vi ţiu fără importanţă, dar fără A aibă vreo crimă în trecutul său. Vorbea cu accent pa- izian şi cunoştinţele lui în domeniul muzical cniu de- ăvârşite. Cum ajunsese în oraşul acesta de fabricanţi lin Wisconsin, acesta era un amănunt pe care nu-l tiu decât el singur. Cei din Butte des Morts îi pro- mnţau numele *Dcepnss.*

Lotta şi Karie începură sa ia împreună câte două cţii ,pe săptămână. La început profesorul se uita la

lo mai mult în treacăt şi cam ironic. Din privirile

lui nu lipsea nici maliţiozitatea şi nici hazul pe care-l făcea pe socoteala lor. Dar seriozitatea acestor două femei şi puterea lor de voinţă, il determinară să se uite la ele cu respect. Lot tu învăţa eu sârguinţă; mintea ci era tânără şi dispunea de toată capacitatea receptivă Ştia să imite şi era foarte ambiţioasă. începu să înveţe toate amănuntele gramaticei acestei limbi care este atât de grea şi reuşi chiar să-şi însuşească ceva din accentul corect. Karie însă era absurdă şi iremediabil caraghioasă, căci niciodată nu se sfia să atace câte un cuvânt pe care nici nu-l cunoştea, iar la douăzusi de ani după aceea, pronunţa ucclaş cuvânt, exact qfc&s il pronunţase şi la iacci>ut, fără să se sinchisească de zâmbetele color dimprejurul ei. Societatea din Londra şi Paris se prăpădea de râs şi o aplauda, când o auzii® vorbind.

— Donnay moy imn morso doo pang.

- Nu-nu-im, madame Lindbeck. Nu aşa... căci *p40* este amerieăiveşle, vă rog. Ui-le, în felul acosta trebd pronunţat, ii spunea profesorul. Karie încerca să ivjxA cuvintele după «-'1. Dar le pronunţa întotdeauna la W

În la* o zi Depuis îndrăsni să întrebe:

- Spuncţi-nii, doamnă Glasgow, ce vă determină * învăţaţi limba franceză?

- Am cetit undeva într'o carte, că limba franu» este limbă internaţională şi limba diplomatică. 1]

Domnul Depui> rămase câteva clipe îngân durat, ap. adăugă:

-- Va să zică dumneavoastră aveţi intenţia şi Iik» călătorii şi să froc velita ţi cercurile diplomatice? L

- Sigur că da, răspunse lxjttn f&ră să e/ite. A<J«e o« oe nu?

Micul franţuz îngândurat şi trist, se uită cu

furişi la femeia splendidă din faţa lui şi declară:

— *Va să, zică aşa, madame. Niciun motiv anume. Vă doresc noroc! Soyez ferme, madama. Le beau monde! Aussitôt dit, aussitôt fait.*

— Ce însemnează cuvintele acestea?

— Traduse superficial, însemnează că dacă aceasta este dorinţa dumneavoastră, atunci*aşa se va întâmpla.

— Nici nu se poate să se întâmple altfel, când este vorba de Lotta, încuviinţă Ivaric.

Demie rămase încântat de ambiţia evidentă a Lottei. Uneori când la amiază se întorcea acasă, întâlnea pe domnul Depuis în vestibul şi-l întreba:

— Ei, cum merge cu lecţiile, M'sscr!

M— Foarte bine! Merge foarte bine! Madame are un auz selectiv.

Când se aşeza la masă, se pleca spre scaunul Lottei şi o săruta pe obraz, apoi o ciupea de lobul trandafiriu al urechii:

— Francezul tău îmi spune că ai un auz selectiv. Dar adevărul este, că cu ştiu că ai ceva mai mult decât atâta, şi începea să râdă de propria &n glumă: Paxley voo frawngsay, madame?

i – Français, dragă Bcrnie, nu frawnsay.

Se uita la ea-mirat şi mulţumit.

* – Constat, Lotta, că tu întotdeauna reuşeşti să faci ceea ce ţi-ai pus de gând.

— Tot aşa spunea şi domnul Depuis, interveni Karie.

— O, va să zică şi el; a spus şi el? În sfârşit, ui-te ce draga mea. Este ceva ce aş prefera să nu faci. Anume, să renunţi la serata despre care mi-ai vorbit.

— Do ce?

- Pentrucă... În urbea aceasta oamenii sunt ciudaţi. Au vederile foarte înguste. Lasă-i în apele lor. Nu va

trece prea mult. şi vor găsi pe altcineva despre care să vorbească, aşa că pe tine te vor uita...

— Care va să zică ţi-c ruşine de mine. Fu nu sunt destul de bună pentru prietenii tăi.

Se ridică dela masă şi începu să plângă. Ieşi din sufragerie şi se închise în dormitor. Urmară proteeî tări, jurăminte de dragoste şi sărutări. Soţia mea adorată. Eşti prea bună pentru ei; iată adevărul. Bine, foarte bine; am înţeles. Dar în'am gândit că oamenii aceştia nu merită să te ocupi de ei.

Dar Bernie care era întotdeauna gata să-i împlinească orice dorinţă, refuză să ia parte la organizarea acestei serale.

Fă cum vrei. Boţi cheltui orice sumă. Nimic nu te opreşte. Dar dacă so va întâmpla să iasă prost, să nu-mi spui că nu te-.un prevenit. Eu cunosc oamenii din oraşul acesta.

Lotta scrise invitaţiile eu mâna ei, pe hârtie atât <!* alba şi de groasă, încât făcea impresia c'a fost scrobită şi călcată ea nişte cearşafuri grele. Er.r.mult mai frumos ea invitaţiile să fie scrise de mână şi Lnttn cr* mândră de scrisul ei energie şi frumos pe care il învăţase lu Liceul Comercial. Dar partea stranie era toc-mai faptul că ea ştia dinainte]>c cine treime să în\'(% la această serată. Numai crema societăţii din Ikittc. Vreo sulă una de persoane. Formn invitaţiilor o ofl*- pi a se din ***llitrfysr's***

Dar uită ceva: literele B. S.Y.P. care IrcUiiuu scrise [>c un colţ al cartonului | l.a nu ştia ce însemnează aceste litere. Probabil ceva în legătură eu adresa oamenilor acelora cei re |/uMi- caseră imitaţia în p.tgincle acestei reviste. P.O. K.F.D iniţiale pe eaiv oamenii au obleciul sa le înşire cr. josul unei scrisori. Ln urma urmei toată lurncn #<■*

unde este casa domnului .și a doamnei Bernard Glasgow, pe Butte.

— Nu ești de părere c'ar ii mai bine să aduci pe cineva, care să se ocupe de pregătirea dineului? întrebă Bernic.

— Noi știm destul de bine ce fel de mâncări se obiș- nuese în astfel de împrejurări. Știm și pe cine trebue să invităm și am comandat o orhestră din Mihvaukce. Evident, în ceea ce privește băutura, vinurile și licheorurile, de acestea Bernic, va trebui să te îngrijești tu. În Iron Kidge cu n'am băut niciodată decât rachiu și bere, odată sau de două ori whisky, iar la Reetor's am băut o singură dată șampanie, cu ocazia... Se opri, fără să mai adauge nimic.

— Draga mea,' fetiță, aci nu este vorba numai de mâncare, de băutură și de invitați. Mai este vorba de stăpâna casei, de felul în carc-i primește, de... huîm... așa zisul ci*[>ril de corps.*

! – Stăpânul și stăpâna casei nu au propriu zis niciun amestec în această afacere, după cât pot eu să-mi dau scamă. Cât despre esprit de corps, știu și asta ce va să zică. Și oricine care a organizat un supeu dela orele șase până la opt seara, așa cum cu și mama am organizat pe vremuri la Ridge Ilousc, în timpul sezonului de vânătoare, pentru o sulă de oameni care dela orele trei au stat în mijlocul codrilor, nu se poate să nu aibă su- lieicnt esprit de corps pentru a organiza un mic dineu în propria lor casă, unde au la îndemână bucătărese, chelnări și tot felul de oameni de serviciu. N'avea nicio grijă. Singura ta obligație este, să strângi mâna oamenilor și să stai cu ci de vorbă. Restul îl lași în scama mea. și a mamei.

— Așa este, Rernie, încuviință Karie. Seratele acestea sunt slăbiciunea noastră a suedejilor.

În sfârșit, acuin Lolta și Karie aveau și ele ceva d«o făcut. Se. simțeau încântate. Plecară la Milwaukee, umk> steteră de vorbă cu un furnizor și un decorator și angajară o orhestră. Plecară apoi până la Chicago, ca să-și comande rochii noi pentru această ocazie. Ziarele erau pline de articolele referitoare la noua modă feme- nină: îndrăsneața rochie stil direetoire. Pe o parte rodiii

era despicată, așa că se vedea glesna și chiar o bucată a piciorului îmbrăcat în ciorap de mătasă.

Lottu se uită cu îndoială la această rochie, când domnișoara Drocp o asigură că modelul de mătasă neagră este exact rochia cu care va năuci pe cei din Butte des Morts.

Afară de asta este neagră, nu-i așa? Și nimic lui poale fi mai puțin țipător decât o rochie de coloare neagră.

De, nu prea știu nici cu ce să zic. Pare ciudat, dur eu toate acestea negrul este întotdeauna mai fastuos decât celelalte colori.

Fastuos, doamnă Glasgovv! Cred că nu s'a întâmplat niciodată ca noi să vă vindem ceva ce...

— Da, este adevărat. Deși domnului Glasgow nu i-a plăcut rochia aceea de coloare ruginie, cu brandem- hurguii negre și trese. Spunea că în rochia aceea arăt cu un tambur major într'o fanfară femeia scă.

Așa ceva nu s'ar putea spune <lMj>re asta, <loumn5 Glasgovv, care este de înălasă neagră. La această rochie veți Inculții pantofi negri de satin și ciorapi negri cu ajar. Marfă originală franțuzească. Dați-ini voie să vi-i arăt. Costă numai douăzeci și cinci de dolUri o jx*roclve. i În seara dineului Karie, foarte elegantă, înLr'o rochie de catifea violetă cu trenă, fu cea dintâi caro coborA 1* parter. Deși șefii bucătari și chelnării erau asta .-cară

stăpâni necontestați în bucătărie și sufragerie, Ivarié, fosta cheînăriță-șcfă, nu putea să renunțe la obiceiurile ci pe care le practicase ani de-a-rândul. Ochii ei de cunoscătoare cercetară mesele una după alta, și ridică mâna pentru a atrage atenția unui chelnăr, cu un gest prea desăvârșit profesional, așa că acesta se sperie.

— Cum te cheamă?... Max? Ei bine Max, aranjamentul este drăguț. Cred că nu se găsesc multe case care să fie m stare să dea o masă pentru o sută de persoane, fără să pară că oamenii vor sta înghesuiți. Evident, cei care vor sta în bibliotecă, nu vor auzi ce vorbesc cei din sufragerie. sau din celelalte camere, dar la urma urmei aci nu se vor ține discursuri

sau ceva asemănător...

Apoi dete o raită prin casă, ieşi pe uşa cu aripi batante care lega sufrageria de cămară şi de bucătărie, foşnind din rochie, la fiecare pas pe care-l făcea. Instalaţia din bucătăria Glasgow era electrică şi plină de atmosfera înveninată care emana din privirile întunecate ale bucătăresei şi ale sufragioaicci care fuseseră scoase din s'ujbă şi n'avcau ce face, din cauza şefului bucătar şi a oamenilor săi aduşi din Milwaukcc. Acum când Karie "apăru în bucătărie, cele două tabere ostile se uniră imediat pentru a înfrunta pe noua intrusă, simplă amatoare care-.şi băga nasul în toate cele.

— Huihaim... hollandaisc! o cremă foarte gustoasă. Am spus întotdeauna că sosul hollandaisc este soşul cel mai greu' do preparat... Ce este acosta de aci?... Uhîm. Va trebui să spun şi fiicei melc.

Sc îndreptă repede spre uşa batantă, băgă. capul în ţmiragerie şi strigă odată, cum striga odinioară tăietorii, când trebuia să-i cheme la masă:

— Lollié! Lollié! Vino încoace, căci vreau să-ţi arăt ceva. la W uită, este un model do desert, şi începu să-l

desfacă, pentru a i-l arăta. Pe din afară este* prăjituri* de fiecare persoană câte una, făcută în forma unui feuș-' tcan minuscul, cu scoarța pe el, iar pe dinăuntru parte« care este galbenă ca lemnul de pin, este înghețată de- vanilie. Adevărată minune! Ce bine ar fi fost, dacă ar fi văzut .și tăticul această prăjitură.

— Haide, mamă, ieși afară din bucătărie.

Se vedea cât de colo că lx)tta este enervată. Stăruise să4 organizeze această serată; o dusese până la capăt ctitoriță numai puterii de voință, și' împotriva sfaturilor lui Bernie. Acum însă se simțea -înspăimântată ,șj se uita la el cu coada ochiului. În ziua aoecă, la amiază când ve'jj l nise acasă, o inti-eba.se: -

"v,

Ia spune, Lot tu, câți di&tre invitații tăi^.și-au eXs, primat regretul? Dar când o văzu că se uită la el, fără. să înțeleagă, adăugă: Câți. dintre invitații tăi ți-au r4s-| puns că nu pot să vină? •

— N ie ¡umil. .

De astă dată fii el care se uită mirat la Ja.

— Ascult^, Lotta. Ai menționat pe invitații literele R. S. V. P., iței^î așa? Ca .oamenii să poată să-ți răspundă? *

Clătină din csip'. apoi se uită l-a maicâ-sa. Privirile ii fugiră din nou spre' obrazul sațului ei cane se făcuse roș« cu iKiru.

— Il. s. – - ce va săFziuu lÎ erele »costeu?

— O, Dumnezeule! aVulL! LolKÎ, bădăranii aceștia ar fi 111 stare să nu... <Lu- im cred c*vor-imirii .-ini .-»¿ facă uța ceva. Nu se poate. Ar însemna... își feri farfuria din față .'și se ridică iii picioare; iii-cUpa acera, deși avi» părul noșeut, pustii oahcluri și obrazul ii era rumen, -sr- msoa foarte de aproape cu Bsirrvcy cel dc altădată.

- C'c este Bem ie? C*.' atu făcut?

— Nimic, drăguții ine«. Se apropie dc cu și punându-i o mână sub ceafă, o sărută. Literele acelea țin loc de următoarele cuvinte franțuzești – *répondez, s'il vous plaît.* Eu nu prea știu franțuzește, dar atâta știu și eu, ca .să-ți pot spune ce însemnează.

— *Répondez...* ochii i se tulburară de spaimă.

— *Vă rog, răspundeți,* adăugă el întunecat.

De astă dată se ridică și ea în picioare și-și duse a- nîândouă mânile la obraz, cu un gest de spaimă nebănuită.

— Vrei să spui, că... dacă nu pui literele acestea... ar putea să nu vină, fără să scoată nicio vorbă, ci pur și simplu să se abțină... O, Bernie...

— Ia vă poftesc, Lottie și Bernie, să vă așezați po scaune și să nu vă -mai frământați din pricina asta. Îi vine omului să creadă că în casa aceasta nu s'au mai organizat serate până acum. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să zicem că cinci-șase căpățânoși de aceștia nu vor veni la serată. Nimenea nu se așteaptă să vină toți cei rare au fost invitați.

Bernie începu' să vorbească îngândurat și cu glasul încet, ca și când ar fi vorbit numai pentru sine.

— Azi dimineață am văzut pe Costaine, pe Dan Kcnnely și pe Tiedeman. Toți trei-mi-au spus că soțiile lor sunt bolnave de gripă.

— Hai să. zicem că ar putea să fie bolnave cu adevărat. Gripa a devenit un fel de epidemie. Prin urmare va fi mult mai bine,- dacă vor stă acasă și nu vor veni aici, ca să ne contamineze și pe noi. Acum te poftesc, Bernie, să pleci la birou, căci acolo ți-e locul, și să mă lași pe mine și pe Lottie, să neocupăm noi de serata aceasta. Haide, nu mai pierde vremea!

— Nu vor face așa ceva, nu-i așa, Bernie? întrebă Lotta și ridică ochii frumoși spre el, ca și când l-ar fi implorat să-i dea un răspuns liniștitor.

— Da de unde! dar glasul lui răsuna fără putere do convingere.

Acum era șapte jumătate și Bemie se oprise în hallul cel mare din față și se frământa pe loc, potrivindu-și manșetele, cravata dela gât și pipăindu-și cămașa de frac. Lotla, îmbrăcată în rochia cea nouă di rec toi re, se plimba în sus și în jos neostenită, foșnind din tren» scurtă de mălasă și arătându-și piciorul În ciorapii negri cu ajur, ca o săgctarc de lumină din dcspicătum fustei, fiiș-fiiș-fiiș, când înainte când înapoi. Amândoi păreau o

stranie pereche de oameni; treceau umil pe lângă altul întocmai ca personagiile unei farse demodate, şi se fereau să se uita unul la altul.

— Cum arăt, Bemie?

— Aceasta este rochia pc care eu o consider negru solemn.

— Domnişoara Droop spunea că este foarte potrivită. Mai spunea că toată lumea...

— Sigur că-ţi vine foarte bine; este elegantă şi arăţi ca o regină. Stai s'o vadă doamna Ficweger; pe bătrânul Caii îl va duce de urechi până acasă. Dar ce ai îmbrăca# pe dedesubt; aşi vrea să .ştiu şi eu? Nici nu bănuesc.

— Ce să îmbrac; un tricou negru de mă tas ă. 1 domnişoara Droop spunea că treime...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să afle cineva, căci să ştii eă ne vor sfâşia cu dinţii, pc amândoi...

Se auzi un sgomt neobişnuit şi orhestra începu să cânte; muzicanţii erau în vestibulul din faţă, ascunşi sub scară, ca să nu fie în curent şi ae<>[>erili de o serie de paliaLeri aduşi de decoratori. T re săriră şi-şi îndreptară trupurile, xiltându-sc la uşa dubli dela intrare, întocmai ca doi luptători când trebue să înfrunte duşmanul.

Dar spaima-lor fa ne justificată, deoarece Karic se repezi înăuntru:

— Am spus muzicanților să cânte ceva vesel, căci așa mm arată acuma, pare că ne-am adunat să priveghiem un ;nort. Invitații trcbue să sosească din minut în minut.

Karie se oprise în cadrul ușii, luminată puternic de be- :urilc care băteau pe părul ei blond, pe obrazul bun și lumcn care se vedea răsărind pe deasupra rochiei de catifea violetă. Cu capul plecat pe un umăr, asculta ritmul adormitor al muzicei și cu piciorul mare și sănătos bătea tactul.

— Așa mai merge. Ce frumoși și eleganți sunteți a-m An doi. Bietul Bamey, ce plăcere ar fi pentru el, să vă poată vedea acum!

— Tacă-ți gura, mamă! strigă Lotta.

— Lottie Lindbeck, te poftesc să nu vorbești cu mine în felul acesta, căci altfel mă reped la tine, indiferent 1« seratâ...

— îmi pare rău, mamă, n'am vrut să te jignesc, dar isunt atât de enervată... E trecut de șapte jumătate.

În aceeaș clipă se auzi soneria dela intrare, și glasul unui bărbat în vestibul.

Bcn Ticdeman apăru în hali și ochii lui mărunți scrutau camera, ca și când ar fi fost speriat peste măsură. Cdasul lui se auzi răscolind camerele goale:

— la te uită; mi se pare că sunt cel dintâiu; nu cumva iim nimerit la o adresă greșită? Ui-te ce, soția mea re-gretă foarte mult, dar s'a îmbolnăvit de gripă, căci acuma este un fel de epidemie. Ar fi vrut să vină, dar j-am «pus: nu doamnă, stai binișor în pat, nu-mi umbla pe la serate; și afară de asta nu c frumos să intri bolnavă în casa oamenilor, căci boala aceasta este contagioasă.

Soneria se auzi din nou. Venise Emie Bates, dela So- eictatea Valcy Pulp Mills, al treilea în rândul milionarilor din valea Fox River. Cora Batcs, care fusese Cofa Knapp, stenografa lui Ernic, nu era cu cl; înainte de a se căsători atât de strălucit, lumea îi spunea Zâna bărbaților plecați în călătorie. Aristocrația

industriaşilor de hârtie se uitau la ca chiondoraş, dar-cu toate acestea ntu indrăsnise să rişte puţina popularitate de care se bucura venind la serata Lottci Glasgow.

— Ilcllo, Bcrnie! Ce mai faci. Sunt încântat, doamni ˅ Glasgow. Aceasta este'mama dumneavoastră? Vă saki doamnă... huirn... Ui-te ce, doamnă; v'am văzut la plini bare şi soţia se ţine de capul meu, să-i cumpăr şi ci ui electric ca al dumneavoastră. Mi se pare c'aţi reuşi să-mi faceţi netraiu în casă, deşi îi spun mereu că îi urbea noastră n'are unde se duce cu o astfel de maşină.. Se opri, ca şi când s'ar fi simţit cutremurat de groază: 0 bine că ini-nm adus aminte; în'a rugat să vă spun că *n* re simte bine; ar fi vrut să vină, dar mi-am zis că nu j bine să-ţi asumi riscuri când eşti răcit, mai ales că aeur o mulţime de lume este bolnavă de gripă, aşa c'am c bligat-o să stea acasă...

Pete Van Alsline:

— îmi pare foarte rău c'am fost obligat să viu singui Soţia mea s'a îmbolnăvit în ultimul moment...

Frcd Koppel. Trcff Locksmith. John Uonger. Myre Vogt. Roy Decker. Len Hoffnmn. John Dcdering. Julit VVorloff. Paul Dictenhofcr. lludson Marsh. Patruzeci trei de bărbaţi, cu obrazelc aprinse, cu ochii speriaţi, * sprâncenele încruntate şi obraz«le rigide şi strâmbat» < ceva care ar fi vrut să fie zâmbet*. Orele opt. Chit şi u sfert. Opt şi jumătate.

— la ascultaţi, ce este asta? Nu cumva aţi făcut o fl capodă! se auzi glumii lui Karie l.indlxtck. Soţiile dur neavoastră ştiu c'aţi plecat de acasă?

Obrazul ci rumen era acum roşu ca para. Vocabularul obişnuit în cantonamentele de tăietori începuse să clocoteascâ într'ânsa şi era gata să i se repeadă spre buze în orice clipă. încă unul care să înceapă să se bâlbâie, şi-şi va da drumul în toată voia.

— Haideţi să ne aşezăm la masă, se auzi glasul lui Bernie.

Se uită la Lotta. Ochii îi erau injectaţi de sânge şi | pieptul uriaş se vedea ridicându-se în ritmid respiraţiei fuerătoare, sub pieptul scrobit r.l. cămăşii, ca şi când ar fi alergat. Dar Lotta Glasgow se uita acum la mama ci. În această clipă semănau atât

de mult una cu alta, încât păreau dc acceaş. vârstă. încet, ca şi când ar fi umblat prin vis, această stranie adunare de oameni se îndreptă spre uşile sufrageriei, apoi se opriră o clipă, orbiţi do masa uriaşă şi strălucitoare, împodobită cu flori, dc mica armată a chelnărilor care aşteptau rigizi şi dc mirosul | bucatelor gustoase, care aşteptaseră mai mult decât ar | fi trebuit, ca să fie servite.

Şt- Aşezaţi-vă unde vreţi, se auzi din nou glasul lui ! Bernie. Ca năuciţi, fantomele îmbrăcate în negru se a- [1] propiară dc seaur.e, uitându-se fiecare' la cele două femei l – Karie Lindbcck şi Lotta Glasgow. Lotta se aşează la , un capăt al mesei uriaşe, Bernie la celălalt. Rămaseră în picioare, aşteptând, dar Lotta nu se aşează pe scaun. Ridicase frunte* în sus şi-şi dusese o mână la gât, ca şi când | o arteră de pe gâtul ci ar fi bătut cu violenţă insuportabilă. Se uită din nou la soţul ci, dar nu descoperi ceea. ce ‹ar fi v*rut. Sc întoarse spre Karie. Pe obrazul bun şi ener- l gie ai ci se vedeau acum urmele luptei ce clocotea în- tr'ânşa; arăta exact ca obrazul lui Swan Bostrom în coaptia ^aceca când pornise la atac împotriva grupului

(le comwallezi, pentru a apăra pc Lotta Morgan La Alcazar. Dcte din cap o singură, dată.

— Dă-i înainte, Lotta. Fă-le un zavrac, pc cinste, se auzi glasul ci tremurând pe deasupra mesei.

Buzele Lotlei fugiră în sus spre gingii. Se plecă peste masă, cu brațul drept întins înainte, într'o mișcare energică. Mâna ei albă și voinică descrise un semicerc:

— Ieșiți afară din casa asta! și florile, vasele cu alunele sărate, paharele și tacâmurile de argint și farfuriile căzură pe parchet. Intoarccți-vă acasă, la soțiile dumneavoastră bolnave. Cred că în ziua când soțul meu își va lichida socotelile cu dumneavoastră, vă veți simți mult mai rău, decât se simt ele «cum. Ieșiți afară! A- fără din casă! Inclcștă mâna pe fața dc masă și cu o smâeitură puternică o smulse într'o parte; se auzi din no.u sdrângănitul cristalurilor și al farfurilor care se făcură cioburi, apoi o cascadă de argintărie care se ducea dc-a-dura: Ducctți-vă dracului, să nu vă mai văd în casa aceasta!

Lotta, pentru numele lui Dumnezeu! se auzi glasul speriat al lui Bcrnie Glasgow.

Chipurile oamenilor îmbrăcați în fracuri se feriră și sc depărtară de masă. Când ieșiră buluc pe ușă, ca o cireada apucată de streche, pe deasupra tumultului se ridică glasul lui Karic care strigă:

— Așa vezi, Lottie, fata mea! 'j'i-au dovedit ce sunt în stare să facă cei din Butle. Dă-le și tu o probă despre ce știe să facă Silver Street.

19.

Serata aceasta contribui în mare parte ca Bernie Glasgow să devină nu numai cel mai bogat om din Statul Wisconsin, ci din întreaga Uniune Americană. Pe Lotta Glasgow, fosta chelnăriță de odinioară, o făcu să dc- c ină cel mai important personagiu din societatea internațională. Butte des Morts nu urmărise să fie crud față de ea. Dar aristocrația bogată a acestor orășele de provincie își avea legile ei sociale, tot atât de severe și de rigide

ca şi ale Curţii cu Juraţi din St. James. Doamna Emma Louisa Glasgow făcuse şi ea parte din această societate, pe-care Lotta Lindbeck din ziua sosirii ei în Ilutte des Morts până în ziua seratei de pomină, nu făcuse altceva decât o jignise, o speriase şi o îngrozise, încercase să ia pe Barney Glasgow dela soţia lui îmbătrânită; îmbrobodise pe Bernie care era o fire liniştită şi simplă, chiar de faţă cu tatăl său; ea purta răspun- dgrea – după cum spuneau cu toţii – pentru moartea familiei; era o femeie banală, vulgară, ignorantă şi insolentă. Mama ei era mult mai rea. Prin urmare o pedepseau cu singura pedeapsă ce le stătea la îndemână : ostracizarea.

— Ce le-am făcut cu oamenilor acestora! ţipă Lotta. Ar fi fost mai bine să nu mă căsătoresc cu tine. Ar fi fost mai bine să stau la Ridge şi să-mi trăesc-

viața mea.

— Nu plânge, iubita mea. Oamenii aceștia nu merită să plângi clin pricina lor. Serata aceasta a fost scumpă, dar cred că nu nc-a costat atât de mult, cât îi va costa pe ei de aci înainte. Vor veni cu pălăria în mână și se vor târî pe pântece. Atitudinea de astăzi îi va costa milioane.

Capul lui frumos și prelung se repezi înainte, ca și când ar fi fost gata de atac, ochii îi deveniră albaștri închiși, părul roșcat i se sbârli pe creștet din cauza energici calorice.

— Ascultă, draga mea. Ui-tc ce vom face: vom pleca amândoi în Europa. Ce zici de asta? Vom avea parte de a doua călătorie de nuntă.

— Luăm și pe mama?

— Eu mă gândeam numai la noi amândoi... În sfârșit, cum vrei tu.

Îi zâmbi printre lacrimi. Datorită unei minuni, femeia aceasta reușea să fie frumoasă chiar atunci când plângea; la cri melc mari ca niște mărgăritare adăugau ceva din transparența lor în strălucirea ochilor ci, și se revărsau ca să curgă în lungul obrajilor ca petalele de floare. Nu rămânea cu pleoapele umflate, nici cu obrazul lroțit sau cu nasul roșu, ci părea mai curând o floare împrospătată de rouă. Efectul plânsului ei era neașteptat. De astă dată oftă, un oftat adânc de ușji- rare, ca al unui copil când începe să se liniștească, ii

— Dar bunicul... Vine și bunicul!

— O, Lotta, cuín se poate să te gândești la așa ceva!

E foarte frumos din partea ei, își zise el, să doreasc㠆 participarea înlrcgci familii la mulțumirile oi, dar oe e prea mult, e prea mult. Nu-și putea închipui despre el însuș, c'ar fi în stare să viziteze Parisul, Londra
sau Roma, coi bătrânul Swan în remorcă.

— Eu ra'am gândit numai la noi doi. La Paris ai putea să-ți comanzi o mulțime de rochii și de pălării, iar eu mi-aș cumpăra o mulțime de lucruri fantastice în Savilc Row.

— Ce este asta?

— Acesta este cartierul unde se găsesc cei mai eleganți croitori din Londra – Savilc Row. Exact ceea ce este pentru femei Rue de la Paix, la Paris.

— Savilc Row, repetă ca cu toată grija. – Silabi-sește-mi cuvintele acestea. Bărbatul se supuse. După ce-și terminase cursurile la Universitatea din Wisconsin, Bernié își petrecuse o vacanță în Europa. Roo – nu nșa – Rue de la Paix. încercă să pronunțe corect, așa cum o învățase Monsieur Depuis. Savilc Row... Rămase 3 clipă tăcută și încercă să-și fixeze în minte această informație, apoi cu toată drăgălășenia porni din nou la atac: Bunicul n'a înțeles nimic și nu s'a bucurat niciodată de viață. A lucrat mereu; tot așa și mama. .Dacă ;i-e rușine să-i iei pe ei, atunci trebue să-ți fie rușine și cu mine...

— O, Lotta, pentru numele lui Dumnezeu! Știi foarte 3inc că n'ai dreptate. Dar m'am gândit că ne vom distra nult mai bine, dacă vom fi numai noi doi.

Se văzuse pe sine însuș arătându-i Luvrul și vizi- ând Coti.scul în timpul unei nopți cu lună, ridicând 3as(onul ca să-i arate cutare sau cutare obiect (în Europa avea de gând să umble pe stradă cu baston), Turnul Londrei, Arcul de Triumf și – huîm – poate ar S dat o raită și prin localurile de noapte ale Parisului, -a urma urmei în calitate de căsătorițI... Dar petrecerea lu va mai fi petrecere, dacă vor îi obligați să ia și 3c Karic împreună cu Swan.

— Aș fi incapabilă să fiu atât de egoistă. În cazul acesta prefer să nu plec nici cu.

În realitate ca nu, dorea să rămână singură cu el. Prezența lui o plictisea. Dc fiecare dată când își lua vânt ,și începea să-i țină câte o confcrință, își aducea aminte de vorbele spuse dc Barncy în legătură cu locvacitatea fiului său: „Vorbește ca un predicator negru".

— Bine, foarte bine, încuviință Bcmie nemulțumit. Asta înseamnă să duci prea departe devotamentul filial.

Dar diferendul dintre ci fu rezolvat chiar de bătrânul Swan, care refuză categoric să plece împreună' tu Ci. Avusese parte de felul vieții dela oraș în iarna petrecută la Butte des Morls, și se

săturase, așa că nu mai avea nevoie să facă o nouă încercare. Karie în sas plecase la Ridgc ca să-l convingă. Dar el își avea slujba lui, căsuța lui îngrijită dela marginea orașului, pe vechiul său camarad Tony Mclendy care acum rămăses* invalid din pricina lucrului în codru, și care trăia lm- prcuivă cu fiul său Tom și cu soția lui Tom ^și al băiețașului acestora, un alt Tom Mclendy menit să coțitinue tradiția tăietorilor de păduri.

— Cum se poate? Nu vrei să vii cu noi? Gândește-t» la ce vei avea dc văzut. Noi doi am puica să ne plimbăm împreună, când Lotta și Bernic vor avea poftă să sa p!iml>e singuri. Nu ții să vizitezi Europa?

— Eu am venit din Europa. N'am poftă să mă mai întorc acolo.

— Asta s'a întâmplat acuin o mic dc ani. To-ai îmbarcat dc copil, pe bordul unei corăbii suedeze. De a.ști datâ % ci vedea palate și rogi și biserici și vei trăiîn cclc mai bune hoteluri, iar prin orașe te vei plimb* eu trăsuri și automobile.

Prefer viața de aci din Ridge, unde ain pe Toc* Mclendy și pc Pete Devine; eu nu doresc să văd palate și nici regi.

Nu vru să accepte nici să se mute pentru câteva luni în căsuța de pc Butte, pe care i-o dăruise Barney și unde un servitor, din casa cea mare ar fi putut să-l îngrijească. Nu dorea nimic. Prefera să rămână în Pliidge și să trăiască în căsuța lui care era curată ca un pahar. Vara-iarna se scula la orele patru dimineața, își fierbea cafeaua și-și mânca lipia, apoi ieșia prin îngânarca de lumină a zorilor, să se plimbe, întocmai ca un sfânt cu obrazul roșu, coborât dintr'o icoană, care ocrotea orașul .acesta cu viață rudimentară și grea.

La viitoarea lecție de limba franceză, Lotta și Ivarie informară pe Monsieur Depuis despre intențiile lor.

L – Vom pleca în Europa – domnul Glasgow, mama și cu mine.

I – Va să zică și dumneavoastră plecați, madame?

— Sigur că voi pleca, ripostă Karie. Probabil n'ar trebui să plec, dar nu mă pot decide să renunț. Europa! Simte

Doamne, nici n'aș fi visat că voi avea ocazie să vizitez continentul acesta. Pe vremea când eram tânără, am învățat câte ceva despre continentul acesta, dar acum isunt convinsă că voi învăța cu atât mai mult. începu zâmbind să repete melopeca îndeletnicirii ci de altădată: „Friptură de viței, friptură de porc, beaf-steak, tocană ,de puiu, ramsteak irlandez, ceaiu sau cafea". Asta a fost ocupația mea până de curând, și am fost foarte mulțumită. Și acum, ia Uită-te la mine!

— Este extraordinar, și aveți toate motivele să fiți mulțumită, încuviință Monsieur Depuis. Apoi întoarse (ochii melancolici spre Lotta. Dar dumneavoastră? Probabil sunteți tot atât de mulțumită?

| — Da, cred că-mi va face și mie plăcere. îmi voi co-

manda câteva rochii în Ruc de la Paix .şi Bcrnie – domnul Glasgow – probabil va dori să-şi comande ceva în Savilc Row.

— Madame! exclamă el şi trupul începu să-i tremure. Ochii stinşi i se aprinseră pc neaşteptate. *Stupide!* O, vă rog să mă iertaţi. *Jc ne peux plus mc tenir.* Ruc de la Paix! Savilc Row! Dumneata eşti frumoasă ca un înger şi eşti bogată ca o prinţesă din basme; acum pleci în Europa .şi vorbeşti despre Rue de la... Apoi văzân- du-le că se uită la el mirat, făcu un efort ca să se stăpânească: Ascultă-mă, madame Lindbcek, pentru dumneata nu arc nicio importanţă. Dumneata însă – *dumneata* – dumneata poţi deveni tot ce pofteşti; va trebui să vezi lumea şi să înveţi a cunoaşte arta. Ştii cum trebue să înveţi a cunoaşte arta! Să nu te opreşti decâfc în faţa capodoperelor. În faţa celor mai bune tablouri, să nu cetegti decât cele mai bune cărţi, să vizitezi palatele care au cea mai frumoasă arhitectură, să mergi la celc mai bune teatre şi să asculţi muzica cea moi bună; în felul acesta foarte curând te vei obişnui să preferi tot ce poate fi mai distins în domeniul artei, | Aceasta este cultura. Aceasta este ştiinţa. Oamenii aceştia din liutte sunt nişte bădărani, femeile nişte vaci, caic te strope*c cu băligar. Va trebui să înveţi; să-ţi faci educaţia. Vei lipsi trei luni, eventual şase, poate chiar mai mult. Aş putea să-ţi arăt Europa, aş putea să te învăţ ce este frumosul, aş putea să-ţi arăt... O apucase de mână .şi acum i-o apăsa pe pieptul ponosit al cămăşii lui.

— Monsieur Depuis, tc poftesc să pleci imediat, şi să nu mai pui piciorul în casa aceasta! Auzi nerușinare! Îi voi spune soţului meu...

Omuleţul se sperie când lc văzu cum se uită la el.

— îmi .pare foarte rău, madame. Eu... Ochii îi erau plini de lacrimi. Se înclină într'un fel cu totul neobişnuit, cu călcâile împreunate şi cu genunchii rigizi. Se întoarse în loc şi ieşi din cameră, părăsi casa.

— Pentru .numele lui Dumnezeu, Lottie, ce crezi că l-a apucat pe omul acesta. Nu cumva o fi înebunit sa,u s'o fi întâmplat ceva^u el?

— S'a îndrăgostit de mine, răspunse Lotta fără să

ezite. Să nu pomenești nimic lui Bemio.

— Ia te uită; bietul de el!

Obrazul frumos al doamnei Glasgow părea îngândurat.

— Nu știu cc să zic. Dtacă stau să mă gândesc la tot ce mi-a spus, trebue să recunosc că vorbele lui conțineau mult adevăr. înțeleg vorbele pe care le-a spus , despre Europa. îmi pare rău că am fost atât de se- Ivcră față de el.

Astfel Bernie, Lotta și Karie plecară în Europa cu Ivaporul *Lusitanla,* ccl mai mare și cel mai rapid vapor din lume, cu o deplasare de treizeci și două do mii de tone și recordul de viteză între New York și Quccnstown. Programul călătoriei era destul de banal, ki și orice program turistic – Paris, Roma, Berlin, Yicna și Londra – dar le folosi la vindecarea rănilor i acestor trei provinciali și chiar în multe alte privințe. Admirară înfloritoarca civilizație a unui continent, înainte de a fi distrusă de cei douăzeci și cinci de ani care reprezintă . războiul și haosul ce a urmat după eh Impresiile pe care și le manifestau în fața acgstui spectacol, »erau aceleaș exclamații naive, caracteristice turiștilor americani.

'Oamenii acestui vcchiu continent nu păreau prea im- presionați de mașinismul american, dar în orice caz știau să .trăiască.

— M'am săturat de mâncările acestea fantastice; după ce mă voi vedea din nou acasă, ce plăcere îmi va face un mușeluu în sânge, un porumb fiert și o strachină de compot de mere!

— Ia ascultă, ce frumos vorbește băiețașul acela franțuzește!

— Trcbue să recunoști că oamenii aceștia au știut ce fac, de fiecare dată când au vrut să clădească ceva; uite de pildă bisericile lor, par'că sunt făcute să înfrunte veșnicia.

Ceva din frumusețea, din tonalitățile blânde, din măreția și desăvârșirea atribuită de secole lucrurilor pe care le vedeau, începea să-și facă loc și în conștiința lor de primitivi. Și exact ca niște copii, se fereau de regiunile sgomotoase și vulgare; nu se

gândeau nici la coridoarele cu miros de mucegaiu care durau de secole, la muşchiul prins pe ruinele romane, la aerul stătut al catedralelor, şi nu se lăsau amăgiţi de lăcomia ce strălucea în ochii celor eare-şi închipuiau că vor reuşi s'o ascundă cu zâmbetul ce le tremura pe buze, şi ignorau grelele insulte ale glasurilor care încercau să le îmbrace în cuvinte mieroase. Mâneau friptură de raţă, vân joasă şi oribilă la gust; melci, hors-d'ocuvre pătat de muşte; o mele tic pe care le comandau simple, dar în interiorul lor dcacojicrcnu întotdeauna brânză, ierburi stranii sau pătlăgele roşii, care-şi arătau în sângera rea din pasta aurie a ouălor.

Într'o seară mâneară la l'oyot. înainte de a i>elreoi> patruzeci şi opt dc ore tntx'un oraş, ştiau unde trcbue să se ducă şi ce trcbue să viziteze. Hanii lui Glasgovv dădeau o strălucire sj>ecială străzilor din Paris. Capul •superb şi umerii sculpturali ai Lottei, procedaţi pe pluşul ponosit al mobilierului din străvechile restaurante, ar fi

atras atenţia unui maitre d'hotel şi a personalului său, chiar fără atitudinea şi manierele lui Bemie care îţi dădeau imediat să. înţelegi, că ai de a face cu o importantă personalitate a finanţei americane.

— Comandă şampanie, Bernié; Mumm Extra Dry, zise Lotta care nu uitase lecţia ce o primise. Comandară pepene, supă, ehâteaubriand.

Şeful restaurantului simţi ceva, ca şi când l-ar fi înjunghiat în inimă, dar cu toate acestea nici nu clipi. Se frânse din mijloc şi cu glasul catifelat şi plin de respect întrebă:

— Aş putea oare să-mi permit să recomand domnului şi doamnelor un vin roşu la friptură şi probabil şampania mai târziu, la desert?

— Nu admite Bemie, zise Lotta pe un ton ca şi când ar^fi vorbit o limbă moartă. Apoi se întoarse spre şeful restaurantului, pe buze cu un zâmbet îngăduitor: Mumm Extra Drv, s'il vous piait, avcc *the...* le bcuf.

Dar când şeful dete să plece, o sclipire din ochii lui – ceva care semăna cu ceea ce văzuse în ochii lui monsieur Depui s – o făcu să tresară.

— Un moment. Ascultă. Vrei să spui că vinul roşu merge mai bine cu friptura, şi şampania s'o luăm mai târziu?

— Este exact aşa cum spuneţi, doamnă.

— În cazul acesta vom proceda aşa, ce zici Bcrnic. Cuvintele ei nu erau o întrebare ci un ordin. Femeile acestea americane!... îşi zise şeful. Dar în orice caz asta de aci este o frumuseţe.

După ce mâncară pepenele, până să le vină friptura, trecu o jumătate ceas, deoarece sosul în care trebuia senită, era un fel de ritual. Alături de o coloană de

marmoră a restaurantului, era o măsuță mai mică. Aci aduseră dela bucătărie beei'-sbeak-ul proaspăt pregătit* pe o tavă de metal și pe aceasta o așezară cu grijă deasupra unei mașini de spirt. Șeful supraveghia ritualul, în timpul cât unul dintre chelnări învârtea cu lingura, un altul se apropie și adăugă un vârf de cuțit de sare, al treilea presără câteva fire de piper măcinat într'o morișcă minusculă n cărei manivelă o învârti de două-lrci ori; un altul turnă câteva picături de vin, cel de lângă el alte câteva picături, o idee din cutare și un *stipțon* din cutare. Mestecau, se uitau în vasul cu friptura și așteptau cu respirația întretăiată. Acum este tocmai cum trebue să fie. Al doilea chelnăr ridică tava și o dete.șefului, ajutoarele în atitudini respectuoase apucară pe urma lui și mica procesiune se îndreptă spre masa lui Glasgow, le întinse tava, ca să poată vedea tezaurul pe carc-l aducea, luară farfurile de pe masă și așezară alte farfurii fierbinți, apoi începură sfi-i servească.

După cc-i serviră, se retraseră câțiva pași și se uitară la ei 'respectuoși, dar nu cu nerăbdarea caracteristică nesiguranței, ci pe buze cu o umbră de zâmbet triumfal. Așteptau numai pentru a da ocazie ti *Mesdamrs st á Monsicur* să-și exprime mulțumirea, căci ci cunoșteau do mai înainte gustul sosului.

Bem ie, Lolla, Karic gustară friptura, mestecară dumicatul și-l înghițiră. Gustară, mestecară și înghițiră. Ilcmie întinse mâna după pahar și luă o înghițitură de apă de l A ian. Obrazul șefului tresări ușor de durere. Mâi luară un dumicat. În timp ce mâncau, \or.l>$au foarte animați, l'e urmă Karie ridică privirea și obrazul ci părea luminat; făcu semn cu arătătorul. Își îmehipuiseră că probabil domnul... dar iu orice caz...

— Madame?

— Ascultă, chelnăr, nu cumva aveți ciuperci în saramură? întrebă Karie.

Bcmie încerca să se pună în contact – cum spunea el – și se punea în contact prin toate orașele ce le vizitase în Europa, și oameni zâmbitori îmbrăcați în jachetă, deveneau oameni gravi îmbrăcați în jachetă, imediat ce-l auzeau vorbind.

Lotta fu pentru el un fel de surpriză. La început, în Italia,

oriunde s'ar fi dus, era mereu cu nasul frumos în ghidul Baedcckcr; tot aşa în Franţa şi Anglia. Era un fel de teroare şi fetiş al ciceronilor şi curierilor:

— Când a fost făcută clădirea aceasta? De cine? De Hadrianus? Cine a fost omul acesta?... Toate acestea au fost clădite de Napoleon! Ia te uită, mamă, toate clădirile acestea au fost făcute de Napoleon.

— Nu mai spune! Mare şmecher a mai fost şi ăsta în viaţa lui. Eu mi-ara închipuit întotdeauna că omul acestă ,n'a făcut altceva, decât a purtat războaie sau că a stat cu mâna ridicată pe piept, ca şi când l-ar fi chclïunit cineva. Dar mi se pare că el, cu toate acestea n'a fost un caraghios.

—Christophcr Wren? Ascultă Bernie, spune că biserica aceasta este considerată că cel mai dc seamă monument arhitectural din secolul al şaptesprezecclea – este biserica Sfântului Paul. Este destul de simplă, dar cu toate acestea simplitatea mi se pare forma cea mai desăvârşită a artei. Sfinte Doamne, şi cu îmi închipuisem că palatul Pottcr Palmer din Chicago este extraordinar.

— Asia încă nu-i nimica, ripostă Karic râzând. Dar îmi aduc aminte dc vrcm-ca când îmi închipuiam că Hidge 3lowsc este un palat rcgcsc.

Lucrcţia Borgia. Maria Antonietta. Ţoală seria Ludovicilor. llcnric al VIII-lca. Carne congelată tic berbec tic Australia, la restaurantul Simpson's, pe Ştrand. Dry şberry. Worlh. Paquin. Hotel Ritz. Westminster Abbcy. Stratford.

— Shakespeare! Dar ce te determină să ne tărăşti până acolo, Lotta? Fac «prinsoare că în toată viaţa, ta n'ai cetit un singur rând din opera lui Shakespeare.

— Dar voi ceti de aci înainte, ripostă Lotta categorică.

Când Bernic începea să vorbească, îl asculta cu respect, căci prevedea că şi-a însuşit o mulţime de cunoştinţe în timpul studiilor, şi-i făcea plăcere să-l audă desfăşurându-le în faţa ochilor ci miraţi. Mintea ci tânără era întocmai ca un tampon de hârtie sugătoare. Reţinea tot ce auzea. împreună, femeile acestea atât de energice şi pline de viaţă, reuşeau să epuizeze chiar capacitatea şi debitul de vorbă al unui om ca Bcrnic.

— Bernié ştie foarte multe, spunea Lotta mamei sule, dar nu se pricepe ca aceste cunoştinţe ale lui sa ţi le prezinte într'o formă care să te intereseze.

Karie ii dete un răspuns care făcu pe Lotta să tresară.

— Nu se pricepe; accsbj este adevărul. Barney a fost un bărbat cu care misir fi plăcut să fac o astfel de călătorie. Omul acesta avea un dar de a vorbi, încât le făcea să te emoţionezi, chiar atunci când vorbea despre uşa unei pivniţe.

Bemie se întoarse din această călătorie, plin de vigoare nouă .şi de încredere în sine. După ce se văzură din nou între pereţii casei lor din Huile, cele două Temui îşi despachetară rochiile dela Paris, cumpărate ín orgia de a cheltui, .şi se întrebară unde le vor putea îmbrăca. Nu tocmai demult, tn ziua când fuseseră cu Barney la hotelul Stratford din Chicago, Izott-a declarase visătoare şi veselă, mişcând piciorul îmbrăcat în ciorapi de bumbac şi încălţat în ghetele cu tocuri înalte şi cu nasturi: „Mi-aş cumpăra zece rochii, una mai frumoasă decât cealaltă, şi pantofi care să se potrivească la fiecare rochie, mi-aş cumpăra un inel şi un ceasornic pe carc să mi-l atârn împrejurul gâtului ca pe un lacăt, şi o broşă cu diamante".

Acum avea cele zece rochii, poate chiar mai multe, cu pantofi și cu ciorapi care se potriveau la fiecare rochie, și diamante de care nici nu visase pe vremea aceea.

Karie, femeia întotdeauna gata să-ți spună pe față ccca ce gândește, o întrebă fără niciun încunjur:

— Aș vrea să știu și eu, unde vei putea îmbrăca rochiile acestea! Probabil când pleci după târguieli?

Lotta netezi faldurile rochiei de mătasă, tivite cu blană scumpă și buzele îi tresăriră dc energia hotărârii pe care încerca s'o formuleze.

— Dacă-ți închipui că voi sta toată viața să mucczcsc în orașul acesta, atunci află că tc-ai înșelat. Am avut ocazie să văd lumea, și voi încerca să dau câteva lecții acestor năuce, în ceea ce privește societatea, dar în orice caz nu aci în Butte.

— Dar ce vei face cu soțul tău, doamnă Potler Palmer; la cl te-ai gândit?

i» – El își are afacerile lui și este singurul lucru cane-l interesează. Mai are și anumite planuri, așa că nu e nevoie să-ți faci griji din pricina lui Bernie.

Lotta presimțise schimbarea prin care trecuse soțul ei. Călătoria aceasta în Europa cristalizase și în sufletul lui anumite proecte.

Din ziua morții sale, nimenea nu mai ocupase biroul lui Barncy Glasgow. Bemic rămăsese în biroul său care era ceva mai mic, iar biroul oel mare .și împunător era îngrijit de domnișoara Josie Sinnott, ca și cărui ar ii fost un altar. Ștergea praful cu mâna ci. Cheia era în ea și-l ținea întotdeauna închis. În fiecare dimineața punea o floare proaspătă în vasul de pe biroul pe care acum nu-l întrebuința nimenea. Datorită sentimentalității, se ferise să schimbe ceva în acest birou. Dar în planurile lui de acum, sentimentalitatea nu mai avo* ee căuta.

Inlr'una din zile, după întoarcerea din Europa, intră în biroul său și când apăru Josie, îi ceru cheia.

— Huihum, Josie, săptămâna viitoare am intenția să ocup camera unde este celălalt birou. Vreau să fac și câteva

schimbări. Sunt unele amănunte de care va trebui să mă ocup cu singur. Te voi chema mai târziu

Trecu pe lângă ca, descuie uşa sacră şi o trânti în clanţă.

După moartea lui Rnrocy sertarul acela al birou!iu său care era întotdeauna încuiat, fusese deschis, dai nimenea nu se gândise să-l golească. Hernie se aşezi acum în faţa biroului la care lucrase tatăl său. Rarncy păruse întotdeauna că domină cu personalitatea lui vaste întindere a tăbliei acestui birou. Hernie care era tot atât de înalt ca şi tatăl său, şi aproape tot atât de lai în umeri, de astă dată păru că se topeşte şi nu Tărnânc nimica, în faţa acestui colos de mo hon. Pro babil îşi de te şi el seamă de această realitate. Cu o mişcare grăbită, smulse floarea din glastră şi o arunci în coşul de hârtii, şi-şi trecu palma mânii peste creştetul capului, ca atunci când reuşeşti să obţii o victorii ieftină. Apoi rămase din nou liniştit şi ochii ii fugiră în largul camerei. Imediat după aceea sări din foou în picioare, dar atât do violent, încât scaunul fugi la He-

părtare de cel puțin un metru de birou, şi se apropie de căminul încărcat de alămărie – singurul cămin din toate birourile ce se găseau în regiunea Fox River şi chiar în tot domeniul birocratic din Statul Wisconsin. i Căminul acesta fusese unul dintre capriciile lui Barney. i Deasupra consolei era un tablou pe care Barney îl comandase cu un an înainte de moartea lui. Fusese făcut de tânărul pictor polonez Kubiak, dela Chicago. Scena reprezentată, pe tablou era o baracă de bârne a bucătăriei unui cantonament de lucrători din pădurile din miazănoapte. Se vedea un colţ al interiorului, cu plita în care ardea focul, cu lavițele şi mesele încărcate de ■mâncare. Alături de plită se vedea trupul deşirat al unei femei. Aşezaţi pe bănci şi proptiţi cu spatele în jmreţii barăcii, în bătaia luminci gălbui a soarelui de iarnă, ferau ¡tăletorii care aşteptau împărţirea mâncării, vriaşi cu bărbile până în piept. În cadrul uşii sta un ilăcăuoş de vreo cinsprczoce ani. Acesta era Gusto, băiatul' do .serviciu la toate. Artistul îi făcuse chipul după o fotografie primitivă pe care Nellie Glasgovv o comandase 'cu primul, dollar de argint pe care-l câştigase cu trudă, i Obrazul tânărului, neräbdător şi ostenit de munca prea multă, era un izbitor contrast, alături de obrazele buhăite şi murdare ale tăletorilor bărboşi. Barney plătise

0 mic de dollari pentru tabloul acesta. Era încadrat

1 într'o ramă nevăpsită de lemn de pin roşu, pe partea i de joş a ramei se vedea o tăbliță de formă prelungă, pc care erau litere scrise cu negru. Numele artistului Jcan Kubiak şi titlul tabloului: La Masă întinsă.

Bcrijie ridică braţul şi smulse tabloul din cuiu$_3$ apoi îl aşe^ă pe duşumele, cu faţa la perete. Aşa! îşi scuturâ manile, întrebuinţând mai multă vigoare decât i-ar fi | trebuii! numai pentru a se scutura de praf, şi se în

toarse din noi spre birou, cutremurat de o energie şi o voinţă cu totul nouă, ca şi când ceva care a ta se multă vreme zăgăzuit în sufletul lui, ar fi reuşit acum să şe libereze. Cu o învârtire violentă a cheii în broască deschise sertarul cel mai de jps din dreapta. Scoase repede pe masă şi le înşiră în .faţa lui, toate obiectele pe care le conţinea – micul'revolver bulucănos de co-loare neagră, carnetul de adrese, cu scoarţe de pielo verde, fotografia îngălbenită de vreme a lui NeLlio Giasgow, sticla cu Wlrisky-Bcurbon pe jumătate golită; fotografia Lottci Linubeck, cu eşarfa fotograiului aşezată foarte jos împrejurul umerilor bleojdiţi, şi cu părul răsucit şi adunat la ceafă. Mai văzuse într'un rând lucrurile acestea, la o săptămână după moartea lui Barney. închisese repede sertarul, ca .şi când vedere r acestor lucruri i-ar fi făcut silă. Do astă dată însă în-- cojai să rădă sarcastic. Luă revolverul în mână şi : c apropie de fereastra pe sul» care curgeau apele ev.naiului, o deschise şi il aruncă în apă. În ligheanul de porţelan cane era în colţul acoperit de un paranvn, turnă eon-, ţinutul sticlei de whisky. Sticla o aruncă în. coşul de hârtie. Carnetul de adrese, fotografia lui Ivelile Giasgow şi cea a Lottei Lindl»cck le rupse cruciş în nenumărate bucăţele, apoi le făcu ghem .şi după ce le băgă în gura căminului, scoase un chibrit şi lc aprinse, llăriia uscată prinse numaidecât flacără şi în câteva clipe ghemul de hârtie se prefăcu inlr'un maldăr mic de cenuşă allsi şi uşoară, întocmai ca o mână de fulgi.

În ziua când Lotta Lindheck intrase în viaţa lui, legătura. organică "ombilicală ce-l legase de Ihnma I.ouLs« Gla.'igow, mama lui, fusese tăiată. IX* astă data îşi zise că a reuşit să scape pentru totdeauna şi de Şurney Giasgow.

întinse mâna spre soneria de atâta vreme neîntrebuinţată, ca să cheme pe Josie Sinnott. Păru că fata so prăbuşeşte peste prag, înainte ca cl să fi ridicat degetul de pe butonul soneriei.

— Curăţă biroul acesta şi scoate vasul de aci. De astăzi înainte să nu mai aduci flori. Tabloul acela utâmă-l într'unul dintre birourile exterioare, iar în locul lui să-mi atârni aci fotografia pădurilor ce s'au tăiat dela început pentru această fabrică.

Stând în picioare în fața lui, fată îmbătrânită și lipsită de farmec, Josie Sinnott, înțelese că foarte curând va urma și expulzarea ei din acest birou, tot atât de inevitabilă și definitivă, ca și schimbările intervenite în ultimele câteva minute.

În ultimii cinsprezecc sau douăzeci de ani ea ajunsese un fel de expertă în felul de a proceda și termenii obișnuiți în corespondența forestieră și a fabricării hârtiei Dar acum birourile începeau să fie populate de către alt soiu de oameni. Astăzi în aceste birouri se țineau lungi conferințe cu vizitatori despre care se constata că sunt experți minieri, supraveghetori, verificatori și ingineri. Discutau despre săpături de ganguri, despre vârtejuri, despre ganguri paralele, despre minereu de aur și despre manganez. Mânat de cine știe ce instinct ascuns, Bcrnic începuse să întindă mânile după fier. În Ridge minele de fier erau abandonate; unde abandonate definitiv, altele inundate și altele în care lucrul se suspendase din pricina lipsei de rentabilitate și a capitalului care ar fi trebuit învestit. Toate aceste informații Bemie le adună din bună vreme, obținu drepturile de proprietate cu bani puțini și vorbind și mai puțin. Pe vremea când tatăl său fusese în viață, îi spusese de nenumărate ori:

— Ascultă, tată, cred' că ar trebui să achiziționăm terenuri în care se găsește minereu de fier.

— Cu ce scop?

— Într'o bună zi conflictul dintre popoarele din Europa va trebui să izbucnească. Gândește-te la Germania, au o armată instruită din toate punctele de vedere, dar fără posibilitate de a activa și fără teritoriu suficient pentru a se dcsvOTta.

— Ce ne interesează pe noi așa ceva?

— Din fier se face oțelul.

— Mici nu mă gândesc la produsul acesta infect. Copaci sănătoși și curați și hârtia albă, acesta este negoțul care mă interesează pe mine. Pe vremea când eram tăietor de păduri în Ridgc...

Josie Sinnott sta și se uita speriată la oamenii care acum umpleau birourile și vorlxiau un jargon pe care ca nu-l putea înțelege. Stenografia scrisori pline de termeni pe care nu-i auzise încă niciodată în viața ei. Ferro-siîicat; fier argintiu, fosfor. Calități- fine pentru Bcssemcr. Cu conținut de fosfor. Cărbune. Manganez. Oțel pentru laminat și pentru turnat. își aducea aminte de vorbele spuse de Barnev: „Nici nu mă gândesc la produsul acesta infect. Eu am câștigat milioane cu bușteni curați aduși din codru și cu fabricarea hârtiei nll>c. Lasă-i pe cei din Pittsburg să se tăvălească în întingă - nc/.ul, în cocsul și în cărbunele lor. .Aducerea asta nu este pentru Barney Glasgow".

În timpul dictatului Josie simțea ci i se sbă.rle^te părul în cap și sc zăpăcea; Bcrnic ridica fruntea nerăbdător și o vedea că sc uită la el pe deasupra ochelarilor. Inlr'un rând îi spuse Lotlci:

— Mi se pare c'a .sosit timpul să scap de Josie Sinnott. Va trebui s'o transfer într'un birou din vț*chi&U

departament. În orice caz mi se pare că s'a întâmplat ceva cu ea. Se uită la mine, ca şi când ar avea intenţia să mă asasineze. Mai zilele trecute când ai venit la birou, am surprins-o murmurând ceva. Bolborosea întocmai ca o vrăjitoare bătrână.

— A fost îndrăgostită de... de tatăl tău, răspunse Lotta eu glasul rece.

. — Trebue să fii nebună. Un hippopotam nătăvălos ca ea!

— Faptul că este nătăvăloasă, nu are nicio legătură cu dragostea.

încercă s'o treacă lui Van der Boogaart, dar olandezul acesta bătrân şi cuminte, nici nu vru să audă de ea:

— Nu Bernie; mie nu-mi trebue. Cred că un om gras este tocmai deajuns pentru un singur birou. încearcă, poate o primeşte bătrânul Broadsides sau altcineva. Biata Choosie.

Astfel Josie Sinnott, regina stenografelor particulare, se pomeni expulzată într'unul din birourile, exterioare, alături de o mulţime de fete tinere – care mestecau gumă şi umblau îmbrăcate în bluze decoltate şi pantofi cu barete, care lucrau cu un ocliiu la ceasornicul de pe perete, iar în timpul pauzelor de amiază făceau ochi dulci lucrătorilor mai drăguţi şi mai tineri din fabrică, iar în cabina unde erau lighianele de spălat, petreceau vreme mai îndelungată decât ar fi trebuit. Obrazul oacheş al lui Josie începu să se gălbejească, iar părul ci negru vărgat de şuviţe cărunte, deveni acum păr .cărunt, vărgat de şuviţe negre.

Preocuparea afacerilor deveni pentru Bernie un fel de obsesie şi o patimă: Călătoria făcută în Europa, îl făcu să renunţe la liniile urmate de părintele său care era astăzi mort de mai bine de doi ani. încetul cu încetul şi mulţumit de ceea co făcea, începu, să devină conştient de propria sa forţă. Până şi astăzi se mai simţea încă înfiorat de un suflu de irealitate, când putea da un ordin, când putea introduce o schimbare neaşteptată, sau când lua o importantă hotărâre în privinţa unei afaceri, fără să mai audă cuvintele a toate stăpânitoare şi de atâtea ori repetate: „Da! Ei află că cu n'am nevoie de nimenea care să mă

învețe cum să-mi conduc întreprinderea!" Era întocmai ca un copil cure se târăște de-a-bușile, care se ridică în picioare, începe să umble și încearcă să alerge. Și astăzi, când Van der Boogaart îi spunea: „Nu știu dacă am dreptul să le sfălucsc să procedezi în felul acesta. Lucrătorii din Grandc Chutc vor protesta. Ei nu sunt obișnuiți cu- acest fel de a proceda", era rândul lui Bemic să-i răspundă cu toată încrederea și autoritatea:

— Nimenea nu arc dreptul să-mi dicteze, cum Irebiis să-ini conduc întreprinderea.

Lotta și Karie insă nu aveau astfel de posibilități, pcntiu a-.și descărca energia de carc dispuneau. Călătoria făcută în Europa nu era altceva decât o reminiscență, rocliiilc aduse dela Paris atârnau fleșcăite în dulapurile pline do pungile cu levănțică, și indiferența de ghiață a societății din Butte des Morts le învăluise diu nou, întocmai ca o miasmă.

— Când mă gândesc cc fel dc viață sunt condamnați să duc, îmi vine să cred că nu am bărbat și mt ar» nici mijloace, protesta Lotta, nu fără teme iu. Tu rai faci altceva decât stai toată ziua în fabrică și nu te gândești la altceva decât la afaceri și la bani.

— Mi sc parc că țic-ți face plăcere să-i chcltuești, nu-i așa?

— Pe cc? Pe rochii, ca să umblu îmbrăcată ca un

cal de circ .și să mă plimb pe străzile acestui oraș?

— Ai putea pleca la Chicago sau până la Milwaukee, oricând poftești.

— Chicago, Milwaukee! satele acelea care vor să fie considerate orașe!

Amândouă duceau o existență chinuitor de izolată, aci în mijlocul acestui oraș populat și prosper. Nimenea – nici chiar femeile acelea care trăiau în caselo cu obloanele închise din apropierea antrepozitelor – nu trăiau mai singure decât ele două. Când apăreau pe Butte Street, lumea se uita curioasă după ele, cum s'ar fi uitat după niște femei proscrise de societate. Locuitorii orașului le urmăreau cu aceleaș priviri ostile când treceau prin apropierea lor; gospodinele se uitau odată repede la ele cu coada ochiului; bărbații care stăteau grămadă în fața cofetăriei sau își pic'rdcau vremea în colțul unde era popicăria lui O'Keefe, râdeau și începeau să vorbească în șoaptă, de fiecare dată când auzeau foșnetul rochiilor de mătasă și simțeau unda do pnrfumuri tremurând prin apropierea lor. Barierele sociale erau prea severe, atitudinea lor revolta pe cei din Butte des Morts, deoarece își permiseseră să depășească regulile sociale ale orașului. Aci era o împotrivire stranie, dușmănoasă și implacabilă. Matroanele din Butte des Morts își simțeau siguranța .și liniștea primejduită. În Lotta vedeau un dușman ireductibil, al vieții lor calme și convenționale de femei burgheze.

— Am auzit că ia lecții de franceză.

— Nu știu când va lua, împreună cu maică-sa, și lecții ca să poată vorbi englezește.

Negustorii erau în acelaș timp respectuoși și insolenți față de ele, cum erau și față de celelalte femei proscrise. Fiecare își făcea târguicîile proprii, pentru a avea cu cc-și pierde vremea. Karie cu priceperea ei carnete- < rislică în domeniul valorilor și al prețurilor, începea să protesteze în magazinul câte unui negustor hrăpăreț:*

— Ascultă domnule; mi-ai socotit douăzeci de cenți pentru legătura aceea de spanac, deși era marcată numai cu

cinsprezcce, în cifre tot atât de vizibile ca şi nasul meu în mijlocul obrazului. Spune drept, cum se poate [1] să mă consideri atât de proastă!

— O, doamnă Lindbcck, acela era de altă calitate. | Spanacul de cinsprezcce cenţi era veştejit. Cel pe care vi l-am trimis dumneavoastră era proaspăt şi abia atunci sosise în magazin.

Aproape în fiecare săptămână le vedeau pe amândouă că se urcă în trenul de 7,53 care mergea la Milwaukeo 'I sau Chicago. Călătoria aceasta era un fel de variaţie în banalitatea vieţii lor de toate zilele.

— Haide, mamă, să dăm o raită la Milwaukcc, unde am de cumpărat ceva, şi la rigoare am putea vedea şi un matineu la Davidson.

Altădată Karie răsfoia ziarele din Chicago şi se [hd- menca strigând:

— Ia te uită, Lottie, ce scriu ziarele; Mary Gardcn cântă la spectacolul dela Auditorium; se spune că ar fi program de operă, şi că este înfăşurată numai în văluri când iese în faţa publicului; toate ziarele sunt pline de articole despre ca. De ce nu te duci împreună cu Hernie, s'o vedeţi şi voi?

Dar Hernie era aproape întotdeauna . prea ocupat:

— Mergeţi voi, felelor, împreună. Voi telegrafia să vă reţină două locuri. Eu sunt prea ocupat, tocmai acuma.

începeau minuţioasele pregătiri de plecare – rochii de seară, odoare, blănuri, şaluri, evantaie de pene caro nu văzuseră lumea din ziua când fuseseră aslrucate în

pungile lor tricotate, erau acum scoase şi împachetato, apoi despachetate în interiorul cu mobile de pluş dela i Congress Hotel de pe Michigan Boulevard. Amândouă atrăgeau atenţia oamenilor în aceeaş măsură în care ar fi atras-o în oricare altă parte de lume – cea mai tânără cu frumuseţea ei strălucitoare – cu rochiile luxoase pe care le purtau şi cu vigoarea necunoscută a [1] atiludinei lor. Din aceste escapade se întorceau refăcute [1] sufletește, dar această refacere era de scurtă durată. După ce treceau câteva zile, se simţeau din nou copleşite de monotonia

vieții acestui mic oraș. de provincie.

Iron Ridge la rândul său primea noua înfățișare a Lottei și a lui Karie, drept ceva caracteristic pentru atmosfera sa. Orașul acesta avusese întotdeauna o nuanță melodramatică și era aproape ca un orășel de frontieră de prin anii '40. Cei din Iron Ridge erau obișnuiți cu epocele de prosperitate și de decădere, și tot așa erau obișnuiți și cu averi care se câștigă peste noapte. În societatea lui puteai descoperi binevoitoarea îngăduință, pe care o găsești numai în orașele mari și foarte civi- | lizate din Europa și în micile colonii americane care s'au constituit în grabă. Toți erau animați de dorința de a trăi și a lăsa și pe alții să trăiască. Când sosea la Iron Ridge, ca să viziteze pe bunicul său, Lotta Glasgow nu era pentru ei altceva decât nepoata bătrânului Swan ' Bostrom care a reușit să-și facă loc în lume, iar Karie ^ era pur și simplu o femeie de aceeaș categorie cu ei.

— Hello, Karie! Am' auzit c'ai fost în Europa.

— Hei, Lotta! Constat că nu vrei să te desparți în mod definitiv de orașul acesta! Cum ți se pare, acum după ce tc-ai întors?

Totuș hotelul Ridge House nu li se părea din cale afară confortabil, mai ales acuma după ce cunoscuseră luxul din capitalele Europei; afară de asta fetele care serveau în sala restaurantului, păreau insuportabil de confidențiale. În acelaș timp, dacă ar fi încercat să se instaleze în- căsuța lui Swan, nu s'ar fi simțit de loc mai bine.

— Ascultați fetelor, ce vă spun eu, le propuse Hernie. Cc ați zice, dacă am transforma cantonamentul și l-am moderniza, ca să aveți acolo camere de baie, cămin și tot ce vă trcbucște. Va fi o casă în care să vă puteți instala fie vara fie iarna, pentru a petrece câteva zile tihnite, de fiecare dată când veți vrea să vizitați pe Swan. Tot atât de mulțumit aș fi și cu, dacă aș avea o casă confortabilă, unde să stau când simt nevoia aii. plec la vânătoare sau pescuit, ca să mai răsuflu câtev* zile. Voi chema un arhitect, iar voi veți aduce unul dintre decoratorii voștri din Milwaukec sau Chicago, ca să facă ceva cu adevărat frumos.

Nici Karie și nici lotta nu se interesară prea mull de

modernizarea interiorului casei din Butto des Morts. Probabil din cauză că spiritul auster al doamnei i'.mnw Louisa mai stăpânea şi acuma aceste interioare şi nimenea nu îndrăsnea să le schimbe. Dar cu cantonamentul era altceva. Aci erau în clementul lor. Prin urmare îl aranjară în mod cât se poate de generos: IAI solarii, cu terase unde puteai dorini în aer liber, cu cameră dc billiard. O bucătărie uriaşă. Canapele enorme şi multe, iar pe pereţi capete de cerbi .şi prin ca-merili mobilier greu, tapiţat cu pluş.

Băile americane cu pavele do teracotă începuseră şi prefere colorile, aşa că baia din cantonamentul Giasgow elui acum ca o grădină înfloritâ. În mod tulbure lo IU încej>ea să-.şi dea seamă că are la îndemână sume nelimitate de bani. În cantonament fură instalate douâ- sprezcee dormitoare şi fiecare dormitor îşi avea camera lui de baie, cu prosoape, canapele şi cearşafuri care să se armonizeze ca coloare.

— Voi instala o baie verde pentru dormitorul de coloarea lcvănţichii, una trandafirie, pentru dormitorul trandafiriu, una roşie, una galbenă...

Corpul principal fu clădit în conformitate cu concepţia ce şi-o formase arhitectul din Chicago despre o casă de bârne. Pe dinăuntru era teneuită şi zugrăvită, ca să imiteze bârnele, aşa că aproape nici nu băgai de scamă deosebirea dintre ceea ce era şi realitate.

Aveau un pian şi un gramofon. Bemie umpluse lacul din apropiere de crapi şi de păstrăvi. Aveau un solariu uriaş, închis cu pereţi de sticlă şi plin de mobilă de trestie şi de piele. După ce se termină casa, întreagă familia plecă să-şi petreacă acolo ziua de Vineri, Sâmbătă şi Duminecă. Expresia week-end încă nu-şi făcuse drum în limbajul american din Midwest. Karie stărui să prepare, chiar cu mâna ei, prima mâncare la masa ce se va servi.

— Ţaţa spune că el nu va veni aici niciodată ca să stea vreme mai îndelungată. Mi se pare cl a trecut pe aici în timpul cât se lucra la clădire şi că a avut o discuţie violentă cu lucrătorii. îmi spune că această casă îl face râu dela stomac şi că se va plânge lui Gusto. Ce zici Lottie, nu cumva tata a ajuns în

mintea copiilor? întrebă ea şi obrazul i se umbri de tristeţe.

La început Swan refuză să viziteze noul cantonament, chiar atunci când era invitat la masă.

— Să vorbim cu bătrânul Tom Melendy şi cu nepotul său la care el ţine foarte mult. Probabil ci. vor reuşi să convingă pe tata să vină şi el.

La urma urmelor Swan veni, însoţit nu numai de

cei doi Tom Melendy ci de toți trei: de bătrânul Torn, de tânărul Tom și fiul acestuia care era tot un Tom și n'avea mai mult de șaisprezece ani. Băiatul era înalt și foarte bine legat pentru vârsta lui, dar cu toate acestea părea sfrijit în tovărășia celor trei giganți ai codrilor. Bernie, Lotta, Karie și cei trei Melendy și Svan se așezară pe scaune – dar odaia oricât de uriașă ar fi fost, părea toluș prea pipernicită pentru statura și vitalitatea acestor șapte oameni.

Bătrânul Melendy se uită împrejurul său.

— Acesta este un cantonament! Sfântă Preacurată; noroc că Gusto n'a mai avut parte să trăiască, pentru a vedea și o comedie ca aceasta.

— Lasă bunicule, nu mai stărui, interveni băiatul. Foarte serios strânse mâna lui Bernie și se apropie de Karie pe care o sărută pe obraz: Ilello, mătușa Karie! zise el, întrebuințând expresia de afecțiune obișnuită în orașul acesta. Apoi se întoarse spre Lotta: Bună ziua, mătușă L... Se opri la jumătate vorbă și se uită la ca cu ochii speriați.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Lotta.

— Nu știam că arăți în felul acesta.

— În care fel?

Se aprinse la obraz, dar cu toate acestea își luă inima în dinți:

— De... în felul în caro arăți acuma. Cred că nimenea nu mai îndrăsnește să-ți spună mătușă.

Ia stai, tinere, cuvintele acestea vor să fie un compliment sau o insultă? strigă Bcraie. Te poftesc să (e explici, căci altfel va trebui să-ți ccr socoteală, cum sc ohișnuește aci în codru. Zâmbi îngăduitor și se uită la el, apoi își petrecu un braț împrejurul umerilor soției sale.

V – N'am văzut încă în viața mea o femeie care să fie atât de frumoasă, declară tânărul Tom foarte simplu.

— Ai auzit, Lotta!

Lotta auzise și se aprinse la obraz; cliiar se frământă puțin pe scaun. Probabil în acești din urmă doi ani îi lipsiseră vorbele, ochiadele și complimentele greoaie, dar sincere, pe care le auzea de fiecare dată când se apropia de mesele

agenţilor comerciali din restaurantul dela Ridge House.

Bemie rămase profund impresionat de admiraţia sinceră a băiatului.

— Ascultă tinere, pentru cuvintele de adineaori meriţi să-ţi dau o slujbă. Indiferent ce slujbă ai dori. Ce ai prefera aci în mijlociii codrului?

H – Mulţumesc, domnule Glasgovv. Eu nu vreau să lu- ₓ crez în codru – sau mai bine zis nu doresc să lucrez în felul în care înţelegi dumneata. Aş vrea însă ca într'o bună zi să scriu ceva' despre codrii aceştia.

— Ei, nu mai spune; va să zică aşa! Bernie se uită la el mai cu atenţie şi-l cântări cu de-a-mănuntul.

Tânărul avea un farmec specific. Era înalt, excesiv de svelt, graţios, dar cu toate acestea bine' legat şi neobişnuit de sigur de sine, pentru vârsta pe care o avea. Cum sta în picioare, îşi bleojdise puţin umerii, aşa că arăta mai puţin înalt decât era în realitate, şi avea pasul uşor, caracteristic oamenilor care trăesc în mijlocul codrului. Mai avea o clădărie de păr, gros în fir şi drept şi aspru; între dinţii din faţă avea o strungăreaţă carc-i da o plăcută înfăţişare de copil, când zâmbea; o frunte serioasă şi brăzdată de creţuri care uneori îl făceau să parâ'mai bătrân decât bunicul său exuberant şi septuagenar.

Swan eutreera casa, uitându-se când la o cameră, când la alta, întindea mâna după câte un ornament sau după câto o mobilă, apoi le aşeza la loc. Pasul lui răsuna din cc în cc mai greu, ca marşul zeilor silvani. Apoi cu totul pe neaşteptate declară:

— Cred că va fi mai bine ca cu să plec, şi se îndrepta spre ieşire.

— Bunicule, ce s'a întâmplat! Nu te simţi bine? Bernie! Karie!

Karie cu obrazul îmbujorat apăru din bucătărie.

— Tată, cc te-a apucat, dc te porţi în felul acesta. Masa este aproape gata.

— Eu nu vreau să stau la cină.

— Dar de ce? Ce s'a întâmplat?

ț. – Nu-mi place casa aceasta. Obrazul lui rumen părea mai aprins și ocliii albaștri îi sclipeau întunecați. – Tânărul Tom are obiceiul că ascultă când încep să-i povestesc despre vremurile dc altădată, despre viața pe care au dus-o odinioară tăietorii de păduri, și însemnează înlr'un caiet lot ce-i povestesc eu și ce-i povestește Tom Melendy. Îi vorbesc despre Gusto și-l învăț cum trebuie să taie un copac; în ziua când cu nu voi mui fi și nu va mai fi nici Tom, el va scrie o carte despre felul în care s'a desfășurat odinioară viața aci în mijlocii codrului. Nu-mi face plăcere ca el să vadă astfel dc lucruri pc aici, căci pe Dumnezeul meu, mi se întoarce stomacul pc dos, când văd așa ceva.

Urmă o avalanșă de stăruințe, de vorbe bune și de proteste. Tânărul Tom încercă să-l convingă și să-l rețină.

— Ascultă Swan, cu aș vrea să văd care este situația dc astăzi, ca s'o compar cu cc a fost odinioară. Dumneata și bunicul mi-ați povestit în toate amănuntele, despre lumea care a fost pe aici, pc vremea când erați amândoi

lucri... despre încăierările dintre oameni, despre discuțiile lor și despre felul în care bușteni erau coborâți primăvara pe apele fluviului și toate celelalte.

— Sigur că da! Acestea au fost vremuri frumoase, nu. ca cele de acuma, cu dosete albastre și roșii...

— Uite .ce, Swan, tocmai asta face ca ceea ce a fost odinioară să pară mai pitoresc, înțelegi? Ilaide, stai. până după cină.

Dar bătrânul suedez se simțea jignit, așa că refuză să-l asculte, se uită încruntat la Lotta, ca și când ar fi fost un copil, dete la o parte pe Ivarie și ieși din casă, lapoi se urcă în brecul său cu care-și făcea rondurile de inspecție prin păduri, și apucă în lungul drumului care; îmbrățișa lacul, cu obrazul frumos crispat de nemulțumire, întocmai ca un Viking revoltat de ceea ce a văzut printre oamenii între care a întârziat.

Amănunt foarte ciudat: tânărul Tom reuși să-i li-, nișlească fără greutate, când îi văzu că sunt atât de speriați:

^ — Mi se pare.că el trăește în trecut. Probabil din pricină că este atât de mult singur și nu are pe nimenea cu care să stea de vorbă.

— El este cel care stărueșle să stea singur. Orice i-aș spune, nu reușesc să-l schimb. În Butte des Morts are o casă frumoasă și tot ce-i trebuește, dar nici nu vrea să se apropie de ca, răspunse Karie plângând.

— Știu, răspunse tânărul cu îngăduință. Cred că starea lui sufletească de acum are cine știe ce legătură cu moartea domnului Glasgow – pe care el îl numește întotdeauna G-usto. Probabil au fost prieteni foarte buni.

Bcmie se uită. la bălat, puțin mirat de ceea ce spune:

— Cum se face tinere, că pe dumneata te interesează.

atât de mult lucrurile acestea, mai ales la vârsta du- mitalc?

— Cred că este o înclinare moştenită dela înaintaşii mei. Toţi au fost tăietori de păduri. Eu însă nu vreau să mai taiu niciun fel de copaci.

— Ce ai vrea să faci?

— De, anul viitor aş vrea să mă înscriu la un colegiu. Am câştigat ceva parale, servind de călăuză grupurilor de excursionişti carc veneau la vânătoare şi la pescuit prin codrii aecşliai .

— Când vei avea nevoie de o slujbă, adăugă Bcrnie cu generozitate, te rog să vii la mine.

-- Mulţumesc, răspunse tânărul.

După câteva minute adăugă:

— Nu vă supăraţi, dacă voi vizita casa? înţeleg s'oj vizitez cu de-a-mănuntul. Până acum n'ajta văzut încă o casă ca aceasta.

Lotta se simţi încântată:

Ilaide, vizileaz'o fără grijă. Sunt mulţumită că s'a- găsit cineva căruia să-i placă, chiar dacă bunicului nu-i place. ţt

— Fu n'am spus că-mi place. v,*

Ia le rog, pune-ţi strajă gurii! strigă tatăl său şi începu să râdă.

Lotta zâmbi graţioasă.

— - Te voi conduce cu, prin toate camerele.

— Prefer să merg singur şi să le văd.

— Băiatul acesta este o fire stranie, declară liernie şi se uită după el.

Tom al doilea se grăbi să încuviinţeze:

— Nu numai stranie, ci ceva mai mult; bunicul său il răsfaţă şi tot aşa face şl bătrânul Swan. li vezi că .«e aşează toţi trei roată şi încep să jăvroască,'de par'cii toţi trei ar fi tineri de acoeaş vârstă, iar Tom al meu le pună tot felul de întrebări şi-şi notează răspunsurile.

— Ce urmăreşte?

— Vrea să ştie cu ani în urmă ce fel de mâncări au mâncat tăietorii de păduri, cum au trăit şi cum umbla)u

îmbrăcați; cum arăta Gusto; cum se încăierau primăvara, cum lucrau, cum vagabondau; îi întreabă tot felul de lucruri despre vechiul Alcazar Theayter; cum au reușit cei de azi să intre în stăpânirea acestor teritorii și cu cât le-au plătit. Nici nu-ți vine să crezi, cu câtă îndeț- mânare-i descoase. De multe ori mi se pare că este prea deștept pentru vârsta lui.

— De ce nu-și încearcă și el norocul în codru, cum a făcut bunicul și tatăl său, înainte de asta?

— N'avea nicio grijă; și l-a încercat demult, și este în stare să taie copacii, luându-se la întrecere cu cei mai buni dintre tăietori.

— Prin minte îi trec tot felul de gânduri, cloncăni bătrânul Tom. Fiecare palmă de codru care a fost devastat, îi trezește tot felul de gânduri și spune că Gusto și cei de o seamă cu el, cum ar fi Fraser și .Bremmer și toți cei care au fost primii care au acaparat codrii, au fost niște tâlhari fără pereche – niște vandali – acestea sunt propriile lui cuvinte.

— Sigur c'au fost, ripostă Karie cu violență. *La masă întinsă!* acesta a fost cuvântul lor de ordine și fiecare dintre ei a întins mâna după ce a putut.

Lotta se ridică și trecu în lungul camerei, cu pași ritmici și ușori ca întotdeauna:

— Pe vremea'aceea oamenii erau bărbați în lege.

Se opri în cadrul ușii dintre sufragerie și vestibul, apoi strigă în partea unde era scara:

— Ei, tinere Tom! Tom! Ilaide la masă!

— Mâncarea am pregălit-o. cu, se adresă Karie celor din cameră. Sper că va fi bună. Mi se pare că de când n'am mai pregătit mâncare, nu mă mai pricep nici să fierb nişte cartofi. La Butte des Morts bucătărescIc sunt atât de înţepate, încât nici nu îndrăsnesc să mă apropiu de bucătărie. Obrazul zâmbitor i se întunecă pe neaşteptate: Mă simt grozav de neliniştită din cauzai tatei. Mi se parc foarte straniu. După ce vom termina cu cina,, voi pleca la Ridge cu trăsura, să-l văd ce face. Nu l-am văzut încă niciodată în starea aceasta. Luaţi loc; aşe- zaţi-vă la masă. Iată c'a venit şi tânărul nostru prieten..

Bcrnie îl bătu zâmbind pe umăr şi-i indică un scaun în faţa mesei.

— Ce este tinere; arăţi foarte solemn. Ce ni descoperit în casa aceasta şi nu-ţi este pe plac? Cc-i lipseşte?

— Cărţile.

— Cum adecă?

— Lipsesc cărţile. Am cercetat paisprezece camero - cinsprczece, dacă ţin scamă şi de bucătărie. M'am uitai în toate părţile. În casa aceasta nu se găseşte o sin-

Luaseră hotărârea ca primul copil, dacă se va întâmpla să fie băiat, să poarte numele Bcrnard, iar dacă va fi fată, o vor boteza Bernardina. Cei din Butte des Mort.? aflaseră despre această hotărâre, cum aflau despre tot ce se întâmplă şi se petrece în casa de pe Butte.

— De, cine şi-ar fi putut închipui că chiar o femeie ca ea, ar putea să aibă suflet. Bemard Glasgow! Şi după toate prin câte a trecut. Probabil îi vor zice Barney, ca să fie mai uşor de pronunţat. Nici nu m'aş fi gândit c'ar fi în stare să facă aşa ceva.

În timpul lunilor cât dură sarcina, Lotta Lindbeck descoperi existenţa cărţilor. Probabil impudicul tânăr Tom Melendy îşi avea şi el partea lui do contribuţie în această descoperire. Probabil până la această dată, în ţoată viaţa ei Lotta nu cetise încă zece cărţi. De astă dată însă cetea zi şi noapte. Karie considera această patimă drept o obsesie inocentă, dintre acelea care de multe ori pun stăpânire pe femeile care se găsesc în situaţia ei.

■— Pe mine mă apucase furia castraveţilor, şi pe vremea când eram însărcinată cu Lottie aş fi fost în stare să mănânc un borcan întreg dintr'odată.

În ziua aceea de Duminecă, petrecută în casa din Ridge Camp, tânărul Tom Melendy îi făcuse o listă de cărţi, pe care_i-o ceruse Lotta, îndemnată de observaţia

neaşteptată făcută de el, că în casa aceea atât de mare nu se găseşte nicio carte. Dar fapt neaşteptat; nimenea nu se supărase din pricina vorbelor lui. Bemie începuse să rădă cu hohote:

— Pe cinstea mea, băiatul acesta are toată dreptatea!

Lotta se gândise întotdeauna la cărţi, dacă în general i se întâmpla să se gândească la ele, ca la ceva care stă' înşirat în rafturi şi la care trebue să te uiţi, cum tc-ai uita la tablourile atârnate pe pereţi. Acum însă lunile înainte de a naşte şi le petrecea cetind. Nu o mai interesau escapadele la Milwaukcc şi Chicago. Când Bemie se întorcea dela birou sau dela fabrică, o găsea îngrămădită în câte un colţ de canapea, cu cartea în mână. îmbrăcată în halatul de dantelă sau de mălasă, cu obrazul atât de frumos şi acum aproape transparent, părea că fiice parte dintre acele fericite femei pentru care sarcina reprezintă un spor de frumuseţe. Cu înălţimea şi proporţiile ci fizice părea în acclaş timp atât de puţin diformată, încât înfăţişarea ci era aproape normală, în ceca ce priveşte atitudinea şi felul de a se mişca. Bemie se învârtea împrejurul ci ca un îndrăgostit, iar Karic robotea ca o sclavă. Lotta părea neobişnuit de absentă şi de preocupată. Ridica privirea de pe carte şi se uita la cel cu care vorlvca, ca şi când ar fi revenit din altă lume ceea ce de fapt aşa şi era.

— Cnthcrina a Rusiei a fost un fel de femeie care semăna cu mine.

— Draga mea, ce să-ţi spun, tu eşti o Jemeic căreia nu-i lipseşte îndrăsneala!

Ceti cu interes şi urmă cu toată severitatea instrucţiunile lui Tom Mclendy; Istoria Franţei; Istoria Angliei; II. G. W ells, Ida Tarbcll; John Galsworty; Jack Londop. înţelese aceste cărţi, dar

nu în întregime.. După ce ter

mină cu lista, începu să împrumute cărţi dela biblioteca publică. Obiceiul de a cumpăra cărţi, nu făcea parte din procedeele locuitorilor din micile oraşe de provincie. *Bogata doamnă Burgoyne,* de Kathleen Norris; *Căsătoria,* de Il. G. Wells; *Ochii lui V. V.,* de Ilenry Sydnor Ilarrison; *În Picioroange,* de Jean Webster; *Senine de Primejdie,* de Robert W. Chambers. Edith Warton şi Robcrt W. Chambers fură pentru ea descoperiri neaşteptate şi de mare importanţă, deoarece în paginile cărţilor acestora cunoscu oameni şi situaţii de care în mod conştient se apropiase şi ea în ultimii cinci ani. Se simţi neobişnuit de mulţumită şi emoţionată. Uneori părea că este apucată de frigurile nerăbdării.

— Imediat ce se va termina afacerea asta, declara ea plimbându-se de colo până colo prin casă, întocmai ca o pasăre în colivie, vom proceda altfel – vom începe altceva. Când mă gândesc la timpul preţios pe care l-am pierdut.

— Ia spune, Lottie, la ce te gândeşti anume?

— La oraşul acesta! Mi-am pierdut vremea, încercând să cultiv pe netrebnicii de aici, şi nu m'am gândit niciun moment la felul în care s'au purtat faţă de mine, când în realitate eu aş fi putut să trăesc la New York, să fiu la...

— Vorbeşti ca o zăpăcită. La New York! Ce să faci la New York, când Bemie este aci în Butte?

— Ai răbdare şi vei vedea.

Gemenii Glasgow se născură în ziua tragică n războiului, când armatele germane începură să invadeze Belgia, De fapt pentru familia Glasgow evenimentele acestea erau de mai puţină importanţă, în raport cu ceea ce so petrecea în dormitorul care da cu fereştile spre fluviu. Titlurile ziarelor erau adevărate strigăte de alarmă în
legătură cu războiul. Germania, Franţa, Anglia!

Cineva intră la Bemie, strigând:

— Trec prin Belgia şi invadează teritoriul Franţei; sunt milioane do soldaţi; ia vezi, Richard Ilarding Davis are un reportaj în care spune că sunt tocmai ca o revărsare de ape. Mâine probabil vor fi la Paris.

Cum se mai simte? întrebă Bemie pentru a Suta oară. Obrazul lui de obiceiu rumen, devenise cenuşiu, şi era nebărbierit. Nu dormise toată noaptea.

Inliriniera intră în odaie, cu câte o mogâldcaţă pe fiecare braţ, exact ca o caricatură din revista umoristică *J ndge.*

— Sunt gemeni, strigă ca pe un ton ca şi când ar fi fost vorba de un triumf al ci personal. Un băiat sbur- dalnic şi o fetiţă drăguţă.

— Sburdalnic, gemu Bemie pe care în această clipă nu-l interesa aşa ceva. Ce face soţia mea? Nu cumva...

— Admirabil. E ostenită, firește. Dacă vrei ia şi dumneata un pachețel de acesta. Dar el trecu]>c lângă ea, fără s'o mai asculte şi fără să se uite la cele două mo- gâldeţc, intră în dormitor. Obrazul i se îmbujorase clin nou şi umerii lui păreau mai laţi decât fuseseră înainte de -asta umerii lui Barney Glasgow.

Firește, ceilalţi locuitori din Butte des Morts păreau mai puţin interesaţi decât ar fi fost în alte împrejurări, de realizarea Lotlci Glasgow care născuse [>e liemard şi pe Be mardi na, care deveniri Bard şi Dina, pentru o mai uşoară pronunţare, şi astfel rămaseră cu mimclo acestea.

Vreme de doi ani încheiaţii viaţa din But te .se CHUn- centră asupra unei putinele de baie de coloare roş ie şi asupra uncia albastre; iar viaţa din biroul lui 1 Vrute deveni o frenetică acumulare de milioane, pe măsură ce valurile de hârtie albă erau expediate din fabrici pentru a servi la publicarea ştirilor de pe teatrele de războiu. *Extry!* strigau vânzătorii de ziare în mii de oraşe. Specială! Fiecare ediţie specială reprezenta hârtie albă do tipar şi fiecare tonă de hârtie albă consumată, -contribuia la mărirea averii lui Glasgow. Dar hârtia şi fabricarea hârtiei erau acum chestiuni de importanţă secundară, în raport cu producţia de fier a minelor Glasgow. Minele de fier din Ridgg, pe care prevăzătorul Bernie le cumpărase aproape pe nimica, se dovediră adevărate mine de aur, datorită procesului de transformare al fierului în oţel. Naţiunile universului cercau din ce în ce cantităţi tot mai mari de oţel, pe măsură ce acest

material sfâșia trupurile omenești și răscolea pământul rodnic al Franței.

înainte de 1914 pentru cei din Butte des Morts și majoritatea interiorului Americei, Franța nu fusese altceva decât o pată trandafirie pe hartă. Francezii, se spunea în cărțile de geografie, sunt un popor vesel, căruia îi plac dansurile și vinurile ușoare. Germania era țara de unde s'au introdus cârnații și berea. Anglia era țara pe care noi am bătut-o în timpul revoluției. Italia era țara de unde au fost aduse macaroanele. Pentru Lotta și pentru Karie anii 1915 și 1916 nu reprezentau altceva decât primul și al doilea an dela nașterea lui Bard și a Dinei Glasgow. Dar în 1918 până și ele știau că Franța este țara unde a fost ucis tânărul Lorber, și fiul lui Van der Boogaart, și căpitanul Willy Bremmer și unde Tony Schwerke, cel de altădată, a fost decorat pcntrucă a făcut ceva, în legătură cu un cuib de mitraliere, și unde tânărul Tom Melendy, cel din Ridge, își pierduse brațul stâng, conducând o ambulanță a Crucii Roșii în timpul unui foc de baraj al inamicului.

Femeile din Butte des Morts începuseră să poarte bo

nete cu insigna Crucii Roşii, depanau bandaje şi tricotau, Lotta Glasgow şi Karie Lindbeck nu se asociară la a- ceastă mişcare, dar familia Glasgow contribuia cu sume importante la fiecare colectă de războiu. „

Afacerile uriaşe pe care le făcea acuma, obligau pe Bernie să petreacă săptămâni întregi la New York.

— Este exact ceea ce mi-am dorit eu, spunea Lotta încântată, ca şi când războiul ar fi izbucnit anume pentru a-i face ei plăcere. Vom pleca la Ne\« York şi ne vom instala acolo. În oraşul acesta nu mă voi întoarce decât atunci când voi fi obligată. De astăzi'înainte situaţia se va schimba în întregime.

Cu indiferenţa celor care dispun de averi nemăsurate, luară pe cei doi gemeni înfăşuraţi în scutecele de dantelă şi dădacele; renunţară cu dispreţ, la Electricul de până acum şi la rochiile din Chicago, cum renunţară în întregime şi la casa din Butte des Morts.

Ivarie se sbătea între grija pe care i-o pricinuia bă.- trânul Swan din Iron Ridge şi dragostea ei pentru gemeni.

— Cred că nu e bine ca eu să plec atât de. departe de el; închipue-ţi că i s'ar putea întâmpla ceva în absenţa mea.

— În cazul acesta ia cu dumneata şi pe bunicul.

— Nu vorbi prostii Lottie. Bunicul la New York.

— Nu este cu nimic mai mare prostie, decât dacă dumneata te-ai instala din nou la Iron Ridge. Este tot atât de imposibil să te întorci acolo, pe cât de imposibil ar fi ca bunicul să plece la New York. Probabil îţi închipui că eşti în stare să faci şi aşa ceva, dar te înşeli. Ai muri de urât. Afară de asta copiii au mai multă nevoie de dumneata decât are el. Lui îi place să-şi facă singur gospodăria.

Puţin după naşterea gemenilor, reuşiră să ademenească p« Swan, să vină la Butte des Morts, ca să-şi vadă strănepoţii. Se plecă spre cei doi copii care se uitau la el cu nehii gravi din culcuşurile lor parfumate de mătasă. Pe nbrazul bătrânului se vedea strălucind sfiala şi spaima, bicet şi aproape cu fricâ întinse mâna uriaşă şi cu degetul arătător mângâie uşor obrazul ca de floare al muia, pe urmă al celuilalt.

— liello, ţâncilor, exclamă bătrânul Swan. flello, Lottie. Ce faci Gusto!

— Bunicule, numele copiilor este Bernard şi Bernardina.

Dar Swan nici nu se sinchisi.

Familia Glasgow înehirie un uriaş apartament la Piaza, :u un rând de fereşti spre parc şi cu celălalt spre piaţa :are furnica de lume; pe cele două înfirmiere din ^■Visconsin le expediară înapoi la Butte des Morts şi Jcum gemenii se plimbau prin parc, în două cărucioare, lusc de două dădace îmbrăcate în uniforme albe cu «astru şi cu văluri lungi de coloare albastră; amândouă erau foarte pricepute şi vorbeau cu accent veritabil englezesc.

Cele două femei se instalară la New York, ca şi când Filth Avenue ar fi fost Silver Street. Cutreerară oraşul în toate părţile, îl explorară şi rămaseră încântate. Până fi negustorii acestui oraş sălbatic de extravagant se o- aişnuiră să cunoască pe aceste două femei cheltuitoare fi extravagante. Fifth Avenue era cea mai strălucitoare nrteră de circulaţie din lume. În lungul ci pe toate clădirile se legănau în vânt drapelele tuturor naţiunilor (afară de una singură) şi reprezentau o feerie de colori. În toate părţile se vedeau uniforme albastre franţuzeşti, uniforme verzui, cisme lucitoare şi se auzea sdrângănit de pinteni; ccntiroanele Sam Brown şi nasturii sclipitori

•creau o atmosferă de permanentă sărbătoare.

În toate părţile unde era o adunare mai importantă de lume, adunarea . aceasta devenea o manifestaţie. La Mctropolilan Opera Tlouse primadonele americane cântau Marseillaisa, înfăşurate în drapelul Franţei, iar primadonele franceze înfăşurate în drapelul cu vârgi şi stele cântau imnul american, pe melodia God Save the King. Femei în vârstă şi debutante în societate împărţeau zahăr, prăjituri şi-şi dăruiau automobilele reformate, se îmbră- cau în uniforme albastre şi cenuşii, în cap cu mici bonete împinse pe o ureche şi împărţeau cafele şi daruri, pentru a putea netezi calea spre democraţie.

Pe toate -listele de subscripţii ce se deschideau în scopul cutare sau cutare, vedeai trecut numele lui Bemard Glasgow, cu sume formate, din cinci cifre şi uneori din zece, în fruntea tuturor. Bernie îşi dădea şi el partea de contribuţie la purtarea războiului, fabricând fier şi oţel.

Dar mai interesant decât orice, era faptul că în timpul celor trei luni de când erau la New York, Lotta şi Karie cunoscură mai multă lume decât cunoscuseră în anii pe care-i petrecuseră în Butte des Morts. Războiul creease o atmosferă de calmă camaraderie. Barierele sociale dispăruseră aproape cu totul. Spaima, isteria, curajul, nădejdile şi sbueiumul de fiecare 'zi făcuseră din America un grup atât de strâns unit, cum nu se pomenise încă niciodată în timpurile de prosperitate şi linişte.

Când Bernie trecea pe după colţul străzii, agentul striga: „Iliyah, boy!" Fata îmbrăcată în uniformă dela serviciul asccnsoarelor se pleca peste cărucioarele celor doi gemeni şi-i mângâia, de fiecare dată când erau coborâţi ca să se plimbe. Se organizau o mulţime de ceaiuri, de matincuri muzicalo în scopuri caritabile. Nici nu-ţi dădeai bine seamă ce s'a întâmplat şi te pomeneai stând

de vorbă cu doamna Belmont.

La New York Bernie avea o întreprindere foarte importantă. Birourile lui erau vizitate de numeroşi delegaţi, îmbrăcaţi în uniforme străine. Ca parte din regimul de războiu, lumea considera *chic,* să fii văzut că umbli prost îmbrăcat, dar cele două femei Lindbock, nu se puteau împotrivi ispitei de a cheltui bani cu rochii elegante. În coloana mondenă a ziarelor vedeai apărând tot mai des articole despre Lotta. Adorabila doamnă Bcrnard Glasgow, membră a comitetului de organizare al *Balului Trois Coulcurs* care se va da în sala de cristal dela Ritz-Carlton în ziua de douăzeci Februarie... Cât se poate de simplu şi de firesc!

În numărul ilustrat de Duminecă al ziarului *Neiv York , Times* apăru o fotografie a doamnei Berrvard Glasgow şi a gemenilor Glasgow. Lotta îmbrăcată într'o rochie de catifea neagră şi la gât cu un şirag de perle, alături de cei doi copii care erau imaginea ei fidelă. Lumea considera drept distincţie deosebită, să ai copii gemeni, dar amănunt destul de ciudat: gemenii Lottei nu semănau imul cu altul. Bălatul Bard avea părul de coloare închisă care bătea în negru, şi ochi albaştri. O imagine in miniatură a lui Barncy Glasgow. Dina avea părul galbcn- palid al mamei sale şi ochii căprii, dar trăsăturile obrazului ei nu erau atât de delicate ca alo Lottei, ei erau tot atât de rigide ca şi ale lui Ivarie. Amândoi păreau precoci şi cu o personalitate complet distinctă. Cu mult înainte, de a începe să vorbească, amândoi păreau că pscultă cu toată atenţia la ceea ce vorbesc ceilalţi dim- prcjurul lor, ca şi când ar fi căutat anume să adune cunoştinţe pe care să le poată' întrebuinţa mai târziu.

— Ia uită-te la ea, striga Lotta. Ne priveşte ca şi când ar înţelege fiecare cuvânt pe care-l pronunţăm. Ia uită-le cum zâmbeşte!

— Mai taci! răspundea Karie.

Lotta părea mult mai puţin mama gemenilor, decât Karie. Îi născuse cu minimul de efort, îi erau dragi, dar în sufletul ei instinctul de mamă nu era prea des volta! Îi plăcea să-i vadă frumos îmbrăcaţi şi împodobiţi, iar din când în când îi lua în

brațe, îi alinta și se juca cu ei. Dar totuș cele două dădace englezoaice erau suprave- gliiate de Karie, ea se îngrijea de rufăria, de așternutul, de hrana și de tratamentul de care aveau nevoie.

Lotta era mai fericită și mai drăguță decât fusese până acum, în toată viața ei. Făcea cunoștință cu oameni care erau în legături de interese cu Bemie, și cu soțiile acestora, și începea să le judece și să le cântărească cu ochi din ce în ce mai severi: „Este o murătură... O; ce femeie drăguță! Sunteți din Youngstown, mi se pare? Sfinte Doamne!"

Bărbații se uitau la Lotta mirați și cu admirație; femeile o priveau cu neîncredere instinctivă. Dacă se întâmpla să cunoască și pe Karie, exclamau mulțumite și încântate: „De, nici nu se putea să fie altfel".

Nu se străduia niciodată să câștige favoarea acestor femei, deoarece acestea nu puteau să intre în planurile ei de viitor. Dar din când în când, datorită lui Bemie sau generozității ci neobosite, când era vorba de bani sau de vreo activitate în interesul războiului, se întâmpla să facă cunoștință cu câte o femeie din lumea bună a New York-ului. În astfel de ocazii se pricepea să devină extrem de fermecătoare; liniștită și demnă; gata întotdeauna să învețe câte ceva, să activeze și să asculte îndemnurile altora și era atât de generoasă cu milioanele familiei Glasgow, încât acestea încercau să uite cu este femeie frumoasă. Ba apelau la această frumusețe a ei
pentru a atrage publicul.

„— Roagă pe doamna Glasgow să vorbească cu ei". Sau când era vorba să vândă bilete pentru spectacolele de caritate, să aibă un cort al ei sau, să prezideze |un comitet: „Bărbații ar fi în stare să-și dea și cămașa de pe ei, numai s'o poată vedea mai de aproape. Femeia aceasta este o frumusețe autentică. Ai mai văzut vreodată un obraz ca al ei!"

Într'un rând Lotta încercă să vorbească cu Bemie foarte serios:

— Ui-te ce zic eu. Cred că ar fi mai bine să ne luăm o casă.

— O casă?

— Nimenea nu locuește astăzi în hoteluri – înțeleg nimenea care însemnează ceva. Nu ai nicio clipă de intimitate. Și nu poți primi nici invitați.

— Bine Lotta, dacă vrei aci la hotel poți invita o sută de persoane, sau chiar o mie. Nu știam că tu vrei să inviți oameni în casa ta. Dar sunt de acord – poți să organizezi câte serate poftești.

— Lumea nu procedează în felul acesta. înțeleg lumea bună. O casă particulară este cu totul altceva. înțelegi – Inaugurezi o casă. Probabil ai auzit că pe Fifth Avenue ;a fost inaugurată casa lui Vanderbilt, mai alaltăieri, nu șliu cu ce ocazie – asta ar fi ceea ce doresc eu. 0 scară de marmoră, armuri și^ valeți îmbrăcați în livrele, cu un valet șef și fără să se servească altceva decât ceaiu, limonată și sandwiehuri; ca. să poți fi primit în casă, trebue să plătești o sută de dollari, dar îți dai seamă că ți-au făcut o favoare, căci banii aceștia sunt o contribuție pentru războiu. La așa ceva m'am gândit și eu.

Bernié păru că se gândește:

— Poți să faci tot ce poftești. Cred că ești convinsă

ile acest fapt. Dar o casă - să nu-ți închipui că o casă este atât de ușor de condus.

— O va conduce mama. Ei îi place să se ocupe de astfel de lucruri.„Nu-i așa, mamă?

— Mai încape vorbă! se grăbi Karie să răspundă.

— Afară de asta nici pentru copii nu este sănătos, să trăiască într'un hotel. Chiar dacă domnișoara Dimmock le prepară din când în când mâncarea. Aceasta nu poate fi bună, este viață de oameni săraci, și nici legumele nu sunt la fel, ca atunci când le prepari la tine acasă. Copiii trebue îngrijiți cu toată atenția. Te rog, Bernie!

Nu era greu ca în timpurile acestea de panică să găsești o casă. Cât ai bate în palme, Lotta obținu scara de marmoră, cu armurile rigide care stăteau în poziție de drepți, ca să salute pe stăpânul fierului, de fiecare dată când se întorcea acasă.

Problema care se punea acum, era să umplă această casă cu oameni de bună condiție. Lotta și Karie se sfătuiră ce să facă.

— Ai auzit de Rachel Penny? întrebă Lotta. Se spune despre ea că se pricepe să facă oamenilor drum în societate, și că este în stare să introducă pe oricine în lumea bună.

Fotografia Lottei, apărută în ziarul *Times,* articolele despre ca și despre ședințele comitetelor de binefacere prezidate de ea, descrierea rochiilor cu caro umblă îmbrăcată, toate acestea fuseseră tăiate din ziare cu grijă și trimise redacției ziarului local din Butte des Morts. Lotta Glasgow simțise miros de sânge și nările începuseră să-i tremure de nerăbdare.

— Lottie, am auzit că această Rachel Penny socotește niște onorarii exorbitante.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, că'nd voi reuși iată să înțelegi că banii sunt buni ca să fie cheltuiți.

— Se mai spune că este vulgar^, ca o țață, și nici nu primește, dacă se întâmplă să îu-l fii simpatică.

— Ne va primi mult mai bucdro; isă, decât ar fi în .are o veveriță să primească aliu|e e. Vei vedea și te :i convinge.

Fiind singure, începură să vorbească împreună, cum •cau

obiceiul pe vremea când erau chelnărițe la Ridge ouse. Când voia și când se găsea în fața unor oameni Lräini, vocabularul întrebuințat de Lotta era foarte se- :ct, dar în conversația cu mama ei prefera să renunțe formulele linguistiec și să revină la felul ușor și lă- trțat în care vorbiseră odinioară, înainte de a coborâ în Ridge. Karie nu-și schimbase niciodată felul de *a* orbi, fățiș, cu îndrăsneală și cu expresii pigmentate, a ani de zile după aceea, acest obiceiu al ei se dovedi na dintre marile ei calități în societate.

Constatară că Rachel Penny este accesibilă. își de~ îră întâlnire și amândouă se pregătiră pentru această întrevedere, ca și când ar fi fost primite în audiență do n rege. Lotta îmbrăcase o rochie de mătasă de coloarea oabelor de porumb, cu fâșii late de blană de vulpe lbă pe poale. Părul îi era pieptănat foarte sus pe croș- etul capului, cum era moda zilei, și pe turbanul carc-l urta, avea un smoc de pene de paradis. Obrazul ro^co- an al lui Karie apărea triumfător din corsajul de co- oarea nucilor și a ctolei de jderi. Astfel îmbrăcate, picară de acasă, ca să stea de vorbă cu celebra Riachcl 'cnny.

Această Rachel Penny, care avea o minte tot atât de iinpcde. ca și un director de fabrică și un obraz de copil mbătrânit, înzestrată cu strategia unui Juliano do Medici, p ropo iții inai mici, locuia într'o foarte frumoasă că

suţă din Gramercy Park. Era o clădire cu patru etaje de cărămidă roşie, cochetă, frumoasă şi strălucitoare Locuinţa era destul de mică, dar desăvârşit proporţio nată, şi fiecare mobilă era în felul ei o operă de arti desăvârşită. Lotta şi Karie se pomeniră în mijlocu unui vestibul dela intrare, graţios dar cam rece, întocma ca un om bine crescut, care te vede pentru prima dată

— Nu-mi face nu ştiu ce impresie, zise Karie în şoaptă

— Şiit!

Scara ca o bijuterie dueea la hallul superior, pe dreapb căruia era un salonaş, iar pe stânga o bibliotecă ma spaţioasă. Salonaşul da spre parcul Gramercy. Una din tre fereşlile uriaşe ale bibliotecii, da spre grădina dii dosul casei. Atmosfera rece de Noembrie îi tăiase stră lucirea, dar focul de butuci din cămin îi luase loqul.

Rachel Penny era aşezată în apropierea căminului, p< un scaun care se numea fotoliu pentru confidenţe, de oarece era destul de larg pentru a putea cuprinde dou; persoane, dar în realitate abia era dcajuns s'o poati cuprinde pe ea singură. Era îmbrăcată într'o rochi< neagră de catifea, despre care nu s'ar fi putut spune ci este nici la modă şi nici că aparţine unei anumite epocc Bastonul de mahon cu mânerul de fildeş îi era agăţat de spătarul fotoliului. Era o cascadă de tonalităţi în all şi negru. Avea unul-două-trei rânduri de guşi care cobo rau şi se topeau în pieptul ei opulent, care la rândul lu cobora şi dispărea în pântecele bombat, iar acesta st revărsa peste pulpele groase şi cobora până la genunchi Sta pe scaun cu tălpile picioarelor bine proptite în parchet şi depărtate, căci nu putea să-şi apropie picioarele unul de altul. Peste pieptul opulent se revărsa o însăilare de lănţişoare de aur; din acestea îi atârnau ochelarii; creionul şi un ceasornic de modă veche, încrustat cu diamanie defecte. Avea mâni şi picioare mici şi un glas profund de bas; trecuse de şaizeci de ani, dar n'avea niciun fir de păr cărunt. Capul frumos format, era caracteristic dolicoceplial, deşi avea atâtea rânduri de guşi, cu o frunte înaltă şi ochii mici

ca niște boabe albastre de mărgele. Părul cafeniu închis îl purta strâns într'un coc la ceafă. Obrazul ei era alb și transparent ca al unei fetițe, dar cu toată vârsta înaintată, pe obrazul -acesta nu se vedeau crețuri. Draperiile dela ferești erau veritabil englezești, mobilierul din secolul al optspreze-, icelea, câinii ei .erau setteri irlandeji și nu purta decât un singur inel cu un sinaragd foarte frumos, în degetul al treilea .al mânii stângi, pentrucă ei îi făcea plăcere să-l poarte pe degetul acela. Nu fusese căsătorită niciodată. O găsiră fumând o țigară de foi, scurtă și subțire.

[Când intrară în cameră, introduse de un valet atât de '.corect încât părea aproape un manechin, exact ca un valet englezesc într'o piesă de teatru, Rachel întinse mâna mică spre ele, dar nu făcu nicio mișcare pentru a se ridica în picioare. Uitându-te la Rachel Penny, te-ai fi așteptat tot atât de puțin să se ridice în picioare, pe cât te-ai fi putut aștepta ca un deal să se ferească din cale,

[1] când vede pe cineva că se apropie de el.

— Ce faceți! Bine ați venit! boncălui glasul ci adânc. Ai grijă, Michacl! Ceaiu și o sticlă de Saltcn. Sgândăre puțin focul din cămin. Cred că nu vă supără fum-ul de țigară. Intoarccți-vă cu scaunele în partea aceasta, căci ■vreau să vă văd obrazul. Huîm... dumneata ești o frumusețe. Apoi strigă odată, de se cutremură odaia; Blanche!

Karic se uită speriată la Lotta, dar Lotta se uita netulburată la Rachel Penny. În cameră apăru o femeio tânără și mustăcioasă,. cu sprâncenele încruntate și oacheșă: o desminție vie a numelui pe car el purta.' Se așezâ pe un scaun, își trecu picior peste picior, scoase creionul și carnetul de dictat și începu să-și examineze unghiile care-i erau roase până la came. Nu le-o prezentă. Blanche se uita cu toată atenția la arătătorul mânii stângi, apoi îl duse la gură și începu să-și morfoleascâ unghia.

— Blanche, nu-ți mai roade unghiile. Este un obiceiu prost. Care va să zică, dumneata ești doamna Glasgpw, din... cum îi zice?

— Butle des Morts, Wisconsin.

— În ce lume trăim! Fără niciun fel de glumă. Şi dumneata eşti mama dumneaei. Ia să vedem... huîm...

— Doamna Lindbeck, completă repede Blanche, după ce şe uită în carnetul de note ce-l avea în mână, dar fără să ridice privirea. Doamna Karie Lindbeck. Se scrie cu kapa.

— Par'că ar fi numele unei mascuze suedeze. Ai fost vreodată maseuză?

— Nu, ma'am, n'am fost, răspunse Karie cu amabilitate.

— Foarte bine, căci în cazul acesta ar fi fost mai greu. Mflscuzele frecventează casele oamenilor din lumea bună şi aceştia nu uită niciodată serviciile de ordin atât de intim. Totuş îmi vine să cred că dumneata ai fi fost o bună maseuză.

— Este ocupaţie plăcută şi se plăteşte bine, încuviinţă Karie. Lotta apelează mereu la serviciile lor, ca să piardă din greutate.

Raclicl Penny întoarse ochii albaştri ca nişte mărgele spre Lotta şi o privi de aproape. Lotta se uită la ea fără să clipească. În ultimele luni învăţase şi ea ceva în legătură cu forţa pe care o reprezintă banul. Femeia

aceasta grasă avea anumite servicii de vânzare. Foarte calmă, Lotta aştepta acum să audă despre ce este vorba.

— Prin urmare, doamnă Glasgow, dumneata vrei să-ţi faci drum în societate, ci?

- Da.

■ – Să-ţi spun adevărul, eu nu înţeleg care este motivul că toată lumea se prăpădeşte după aşa ceva. În primul rând societatea bună nici nu mai există. Societatea a dispărut, în ziua când a apărut războiul... Cunoşti con- diţiunile melc? îmi vei plăti douăzeci şi cinci de mii de dollari în primul an şi câte cinsprezece mii de dollari pentru fiecare an următor, atâta timp cât vei avea nevoie de mine. Ai dreptul de opţiune. Intru cât mă priveşte pe mine, eu prefer un singur an, deoarece după această dată, clienţii încep să mă plictisească; devin încăpăţânaţi şi încearcă să procedeze de capul lor. Totuş dacă se va întâmpla să ai nevoie de mine, voi sta la dispoziţia dumitale. Felul dumilale de a fi, mă face să prevăd ce vei deveni peste un an de zile, de aci înainte, dacă-ţi vei păstra cumpătul. Mic-mi plac temperamentele liniştite... la o felie de cozonac cu unt... Nu vrei?... De, slavă Domnului, cu nu mai am nevoie să mă feresc do ceea ce-mi place şi nici să mă abţin. Clienţii mei nu vin la mine, ca să-mi vadă şoldurile... Draga mea, trebue să ştii că pentru a pătrunde în societatea americană, nu ai nevoie să îndeplineşti decât patru condiţiuni. Dacă le cunoşti, înseamnă că nu mai ai nevoie de nimic altceva. Prima condiţie este, să ai bani din belşug şi să-i clicl- tucşti cu uşurinţă. A doua condiţie este să-ţi hrăneşti invitaţii cât se poate de bine. Multe epave sociale aii reuşit să-şi facă loc în lume, datorită bucătăresei pe care au avut-o. A treia, să fii cât se poate de jignitoare în atitudinea dumitale. A patra: oricât de grosolan s'ar
purta oamenii faţă de dumneata, să nu te consideri niciodată jignită. întocmai ca un luptător de box pe ring. Loveşte şi te fereşte! Ai văzut vreodată luptele de box dela Madison Square

Garden. Va trebui să organizezi şi dumneata o astfel de luptă. Un fel de serată. Pentru femei este foarte modern. Pe vremea mea, astfel de femei ar fi fost prosci'ise din societate. Adevărul este că doamna Prayne participă la astfel de serate, tot aşa doamna Limcck, Hope Weathermore şi surorile Craven... Este adevărat că copiii dumitale sunt gemeni?... Asta e foarte cliic. Vom profita şi de această împrejurare. Un băiat şi o fetiţă, nu-i aşa? Evident, ar fi fost mult mai bine dacă erau de acelaş sex, dar aci nu mai putem schimba nimic... Ascultă, fata mea; să nu mai porţi rochii prea luxoase, şi nici pălării de care ai acuma, căci nu ţi se potrivesc; arăţi exact ca fotografiile acelea retuşate ale artistei Lillian Russell care în vremea ei mergea destul de bine, dar acum nu mai merge de loc. Odată cu războiul, toate s'au schimbat, deşi ca să fiu sinceră, iţi voi spune că eu sunt sătulă de femeile prost îmbrăcate. Dumneata eşti destul de frumoasă' şi nu ai nevoie de artificii; dumneata ai nevoie de lucruri simple, dar care să fie îndrăsneţe. Dacă de fapt ai bani dcajuns, am putea să angajăm pe cineva dela Paris, care să creeze modele de rochii pentru dumneata. Ce avere ai?... Căci e mult mai bine să ştim dela început cum stăm. Aproape o păcat, că eşti atât de frumoasă; femeile .nu te vor putea suferi şi vor încerca să încalece cu genunchii pe pieptul dumitale. Cu toate acestea bărbaţii vor veni la seratele dp- mitale, chiar numai de dragul obrazului dumitale car« e,ste tot atât de fraged şi de frumos ca al unui copil... La început vei organiza serate fastuoase, pe urmă vei începe cu seratele intime şi discrete. Din punct de vedere social, războiul s'a terminat - vreau să spun că dela armistiţiu încoace toată lumea este sătulă .şi nu doreşte altceva, decât să se veselească şi să uite. Prin urmare sezonul de iarnă ţi-l vei petrece aci la New York şi lumea va roii împrejurul dumitale, ca nişte muşte flămânde; ascultă-mă pe mine ce-ţi spun! Pe urmă vei pleca la Paris. Vor veni după dumneata, ca să fie de faţă la tratativele de pace şi toate celelalte năuceli. Prin »mare, Blanchc, ţi-ai însemnat toate

acestea? Pentru că amănuntele despre care am vorbit, vor fi de importanță pentru notele ce va trebui să le iei mai târziu. Ai notat ceea ce am spus în legătură cu jignirea? Și cu luptele de box și observațiile privitoare la rochii. Dă fuga și bate notele la mașină. Mâine cu poșta de dimineață veți pruni și dumneavoastră o copie, doamnă...

| – Glasgow, se grăbi să completeze amabila domnișoară Blanche, și după ce-și închise carnetul, dispăru clin odaie.

— Sigur că da. Glasgow. Nuinc caracteristic în Middle- West.

■ i— Este nume scoțian, răspunse Lotta cu glasul liniștit.

— Va să zică așa. .Este scoțian. Glasgow. Asta îmi aduce aminte de vânătoare. Probabil acuma după ce războiul s'a terminat, vor începe din nou vânătorile. Cred că n'ar strica să ai în luna August o cabană frumoasă de vânătoare, sau chiar un castel dintre acelea prin care suflă vântul din toate părțile; dacă-ți vei putea permite așa ceva... Bărbații sunt în stare să meargă până la capătul pământului, când c vorba de o vânătoare plăcută... Prin urmare să ne înțelegem; îmi vei plăti zece mii de dollari imediat; alți zece mii după șase luni, și restul de cinci mii la sfârșitul anului. Sunt dispusă să primesc un cec semnat de soțul dumitale. Blanche îți

va trimite textul unui contract pe carc să-l semnezi în două exemplare.

Cenuşa ţigării cu care gesticula, îi căzu pe piept şi rămase întocmai ca o pietricică sură pe un muşuroiu do pământ. Încă nu se mişcase din scaun, dar cu toate acestea îţi făcea impresia că aleargă prin cameră.

Lotta se uită la Karie; Karie cu obrazul roşu şi ochii scăpărând se uita la spendida ei fiică. Se ridicară amândouă în picioare, ca dintr'o singură mişcare. Păreau că se ridică întocmai ca nişte turnuri de biserică, gata să se prăvălească peste mătăhala de femeie care sta îngrămădită în fotoliu.

Din poşeta elegantă Lotta scoase carnetul de cecuri şi stiloul de aur. Se apropie de birou şi stând în jncioarc, completă cecul, cu scrisul ei simetric de şcoliriţă. Rupse foaia cu un gest violent şi-l puse pe masa din apropiere« lui Rachel Pcxmy.

— Acesta este un cec semnat de mine, pentru suma de cinci mii de dollari. Vei fi, fără îndoială, dispusă să-l primeşti. Altceva nu vei mai lua dela mine."

— Te rog, ..dă-mi bastonul, căci nu mă pot întinde după cl.

— Nu sunt dispusă să ţi-l dau. Dacă ai nevoie de el, cheamă pe individul care ne-a introdus la dumneata, sav pe fata aceea vulgară. Am constatat adineaori, că atunq când ai nevoie de ceva, poţi sbiera destul de tare.

— Sunteţi amândouă,' nişte femei mai ordinare decă pământul pe carc-l călcaţi în picioare. Şi aveţi nişte maniere de precupcţe.

— În cazul acesta constat ci totuş am învăţat ceva, în schimbul celor cinci mii de dollari pe care ţi i-am plătit. Adineaori spuneai să ne purtăm cât se poate de jignitor, nu-i aşa? Pentru asta însă nu aveam nevoie şi!

venim la dumneata. Procedeul acesta l-am învăţat, atât cu cât şi mama, pe vremea când eram chelnăriţe în sala restaurantului Ridgc Ilouse.

— S'ar putea, Lottie, ca dumneaei să nu fi avut intenţii insultătoare, interveni Karie îngăduitoare. Probabil acesta este felul ci de a vorbi şi în felul acesta încearcă să-şi impresioneze clienţii.

Lotta îşi strânse mantaua scumpă împrejurul trupului.

— În orice caz mie nu-mi place felul în care vorbeşte.

Aceste cuvinte le pronunţară, ca şi când Raclicl Pcnny n'ar fi fost în odaie.

— Nici mie. E deşteaptă, dar nu este cu nimic mai deşteaptă decât noi. două. Sfinte Doamne, auzi, lupte de box. În cantonamentele tăietorilor eu am văzut atâtea încăcrări, încât îmi vor ajunge pentru toată viaţa. Nu c nevoie să mai merg la Madispn Square Garden. Tatăl meu, Svvan Bostrom, mai acum trei ani când a fost rănit la braţ,, era în stare să lase lungiţi unul după altul pe doi tăietori care aveau aceeaş greutate ca şi el. L-am văzut de nenumărate ori proptit în picioare şi cu pumnii încleştaţi, dar nici nu transpira cel^ puţin după efortul pe care-l făcea. Auzi, lupte de box! Care va să zică dacă este la modă să asişti la lupte, atunci cu care am văzut atâtea, înseamnă că sunt ceva mai mult decât doamna Âstor!

— Ilaidc, mamă; n'ure niciun rost să-ţi pierzi cumpătul.

— Eu n'aş puica spune că mi-am pierdut cumpăt| ul, răspunse Karie, şi âpropiindu-se de fotoliul lui Raclvcl Pcnny, desprinse bastonul de pe spătar. Raclicl se uita la ea, cu ochii rotunzi şi lipsiţi de expresie. Când ai banii şi frumuseţea ta, dragă Lottie, nimenea nu este în stare să te facă să-ţi pierzi cumpătul. Îţi poţi bate joc
de tot ce spune restul lumei... Poftim, bastonul dumitale. Nu te uita atât de speriată. Pe Lottic nu poţi s'o bagi în buzunar, căci

c fată prea deșteaptă, și nici nu s'a supărat. ^ Are un temperament admirabil, chiar de pe vremea când era fetiță mică. Dar afară de asta, eu .și Lottie, deși luăm lucrurile foarte ușor, procedăm întotdeauna așa cum 1(credem noi de cuviință. Prin urmare cred, că după îndru- ' mările pe care ni le-ai dat dumneata, vom reuși să ne 1 facem drum în societate și fără ajutorul dumitale.

Privirile speriate ale ochilor albaștri se stinseră. Rachel , Penny dete drumul unui hohot uriaș. începu să lovească J cu bastonul în dușumele, își lăsă capul pe spate și rădea 1 de pârâia fotoliul sub greutatea ei. Scoase dintr'un bu- I zunar al rochiei de catifea o batistă bărbătească de *1 mătasă și-și șterse lacrimele de veselie, apoi întinse mâna ' mică spre ele, cu aceeaș amabilitate, ca atunci când [întraseră la ea.

— Sunt convinsă că vă veți face. Sunteți două fete 1 cuin nu se mai găsesc. Sunteți destul de deștepte, pentru a putea rămâne așa cum sunteți în realitate. Veți fi *o* [sensațic nebănuită; să știți dela mine. Mai ales dumneata, doamnă... Cum-lc-cheamă. Dumneata! Ascultă doamnă , Glasgow, nu cumva s'o lași să plece, pe mama aceasta a dumitale. Este o femeie cu vorba pipărată, și va avea | marc succes... Mai veniți pe la mine, din când în când, ? să stăm de vorbă, căci eu sunt femeie bătrână și sin- II gură. Și dacă veți avea nevoie de sfatul meu, voi fi bucuroasă să vă servesc, în cazul când vă veți schimba părerea. Evident, vă voi cere să-mi plătiți... Salton!

Rachel Penny avusese dreptate. Chiar dela început^ avură un răsunător succes. Probabil succesul acesta, nu se datora numai banilor de care dispuneau, automobilului lor de lux sau frumuseței neașteptate a Lottei. Timpul era prielnic. La Chicago sau în Far West unde femeile îndrăsnețe și voinice erau din abundență, nimenea nu le-ar fi băgat în seamă. Dar societatea din New York care era plictisită de războiu, le găsi pline de elan și contactul cu ele binefăcător.

■„—Cunoști pe femeia aceea cu numele Glasgow? O mătăhală

înaltă şi frumoasă. Organizează cele mai reuşite serate. Ivii se pare au fost chelnăriţe, undeva în pustietatea codrilor din Michigan sau Wisconsin sau aşa ceva. Şi au părălet! Bilioane, nu altceva! Este soţia lui Bernard Glasgow, poate ai auzit de el; este regele fierului, al exploatărilor de păduri şi al industriei de hârtie şi mai ştie Dumnezeu ce va mai fi, de aci înainte", i Zilele puţine de viaţă socială ale New Yorkului erau acum pe terminate. Castelele franţuzeşti de pe Fifth Avenue purtau acum deasupra intrărilor tăblite de aramă, cu numele băncilor şi al trusturilor. Pe urmă dispărură şi acestea şi în locul lor începură să răsară clădiri cu câte cinzeci de etaje în care erau birouri. Era foarto greu ca un curier să mai poată descoperi un Vanderbilt, un Astor sau un Gould pe Fifth Avenue. Ecoul nituitoa- relor automate erau întocmai ca ciocănitul făcut de un stol de gheunoi uriaşe care au tăbărât în mijlocul unei păduri de beton şi cărămidă.

Familia Glasgow mai avu de petrecut două ierni la New York, cu suficiente escapade la Palm Beach, pentru ca viaţa să li se pară suportabilă. În timpul acestor două veri intermediare închinară o villă la Long Island, cu frontul pe marginea apei, cu un debarcader şi o cală pentru yaeht, o sală de bal, o grădină foarte frumoasă şi grajduri pentru douăzeci de cai. Lotta învăţă să facă echitaţic. Pe străzile New-Ycrkului banii curgeau gârlă. Limuzinele se scurgeau întocmai ca un văl fier-

fcinte de lavă în lungul limbei înguste de pământ care era Manhattan Island. Fiecare stenografă avea o haină •de blană, pieptănătură'permanentă şi două perechi de ciorapi noi de mătasă pe săptămână. Războiul se terminase, lumea începuse să. uite şi viaţa părea încântătoare.

Gemenii Glasgow avură parte să scape din mânile înfirmierelor şi ale dădacelor, aşa că acum aveau guvernante. De multe ori Bernie era obligat să stea săptămâni de zile singur, în casa din Butte des Morts, dar se simţea destul de confortabil, datorită îngrijirilor do carc-l încunjurau servitorii casei care erau întotdeauna [1] prezenţi, fie că această casă era ocupată, fie că stă-[1] pânii erau plecaţi. Dar amănuntul straniu era tocmai faptul, că deşi familia Glasgow era când la New York, eăncl la Palm Beach, iar de aci pleca la Long Island j sau la Paris, pentru Bernie casa lor din Butte des Morts era singurul loc unde se simţea la el acasă: Moralicește era atât de mulţumit de succesul său în afaceri, încât absenţa Lotlei şi a gemenilor nu-l deprima câtuş do puţin. Vedea pe Lotta în costum de călărie, foarte frumoasă şi bine dispusă; pe bordul yachtului; îmbrăcată în rochii uşoare de vară servind ceaiul la o serbare câmpenească; la operă şi în toate părţile. Era extremi de mândru de ea.

— Londra, declară Lotta la sfârşitul acestor doi ani, -este oraşul unde mi-ar face plăcere să am o casă şi unde să trăesc.

Până şi Bernie rămase puţin speriat de vorbele acestea ale ci, dar soţia sa neîmblânzită reuşi să-şi pună planul în aplicare.

Familia Glasgow închiric o casă în Belgravc Sqimre, Nu întâmpinară nicio greutate, datorită situaţiei de după războiu. Casa fusese a unei ducese care se expatriase în Ameiica, pentru a-.şi reface averea cu lucrări de decoraţie interioară. „Frumoasă afacere!" declară Karie abătută.

Viaţa casnică a Lotlci şi a lui Bernie Glasgow se desfăşura în marc măsură cu ajutorul cablului submarin din Atlantic.

Bernie venea la Londra de fiecare dată când putea să scape.

Vizitele acestea le numea salturi cu vaporul. „Salt cu *Aquiteenia* Joi ne întâlnim la Soulhampton tot Bernie". Cuvântul *tot* rezuma toată dragostea lui transmisă prin cablu.

În timpul cât se îmbrăca pentru masă, în mijlocul luxului din palatul Belgravia, devenea oratoric şi îşi aducea aminte de multe peripeţii prin care a trecut:

— Când îmi aduc aminte de serata organizată de tino la Butte. De insolenţa ticăloaselor acelora care-şi trimiseseră soţii la noi. Dragă soţie, în seara aceea oi fost superbă! Am fost destul de naivi, ca să ne închipuim despre ei că ar putea avea importanţă.

— A fost fapta cea mai frumoasă pe care au putut-o face în interesul meu. Căci dacă nu s'ar fi purtat aşa, probabil. eu aş fi şi astăzi tot în Butte des Morts şi m'aş plimba pe şoseaua naţională sau aş face câte o escapadă la Applclon şi Oshkosch, pentru un spectacol, şi aş fi recunoscătoare câte unei babe care ar fi fost destul de amabilă ca să mă poftească în casa ci. Păcat că nu vor avea niciodată ocazie să afle, ce marc serviciu mi-au făcut în scara aceea, când s'au abţinut de a veni la noi.

Karie însă era cu totul de altă părere.

— Nu s'au purtat cu nimic mai altfel decât cei dela New York sau cei de aici, doar că cei de acolo sunt ceva mai speriaţi de ceea ce va spune lumea despre ci.

EDNA
FEEDER

După cât sunt eu 111 stare să judec, în ultimi doi-trei ani am întâlnit destui care s'au purtat faţă de noi ca faţă de nişte oameni de adunătură. Cu toate acestea nu te-am văzut niciodată să fi smuls faţa de masă de sub nasul lor şi nici nu te-am auzit spunându-le să se ducă dracului. Mi se pare că pentru cei cinci mii de dollari pe care i-ai plătit lui Rachel Penny, ai luat învăţătură tocmai deajuns, ca să înghiţi insulte şi să te prefaci că nu înţelegi.

— Cu toate acestea au fost foarte mulţumiţi că-i pri casă. «] I

— Mare procopseală!

— Cum adecă?

— Pcntrucă sunt speriaţi de războiu şi ruinaţi şi în cea mai mare parte zăpăciţi. Cei din Butte des Morts ne-au tratat ca şi când am fi avut coarne şi copite, din cauză că ei nu aveau nevoie de nimic din cc le-ain fi putut oferi noi. Oamenii aceştia de aici sunt cu totul altfel, şi chiar astăzi mă gândesc uneori, că ar fi fost mai bine dacă noi am fi rămas la Ridge, în lumea din care facem parte. Mi-am zis de multe ori că din toată familia noastră, tata a fost singurul om cu mintea întreagă. El a rămas acolo unde este lumea în care a trăit.

La început Lotta invită pe toată lumea, dar nu veneau decât cei care erau la marginea societăţii elegante. Barurile din Mayfair fuseseră dărâmate şi până şi prinţii de coroană dansau în chiţimii supra-încălzite, numito. cluburi de noapte, după accentele muzicei de jazz, unde sudoarea aristocratică se amesteca cu exudaţiile unei orhestre frenetice de negri. Aristocraţia era de a doua mână şi muzicanţii păreau şi ei plictisiţi. împrejurul acestor oameni trepida o atmosferă de demnitate misterioasă, o acceptare resemnată a vieţii, indiferent cât ar fi fost de brutală. Nici chiar viaţa unui club dc noapte nu putea pătrunde în adâncurile sufletului unui negru născut în America.

! Karie îmbrăcată în mătasă şi blănuri, urmărind aceste

ciudățenii post-bellice, din colțul câte unui restaurant de lux, făcea lumea dimprejurul ei să râdă cu hohote, când spunea:

— Spectacolul acesta îmi aduce aminte de petrecerile la care se duceau slujnicele împreună cu tăietorii din Iron Ridge. Pe acelea le numeau sudoare de bucătărie, doar că petrecerile acelea nu erau atât de grosolane ca cea de acum.

În fiecare săptămână câte un nume nou ceda ospitalității casei Glasgow și se lăsa ispitit de milioanele a- ccsteia. ■ ,,— Haide, omule! Ce poate să-ți strice. Nu e nevoie să [stai, dacă nu-ți va face plăcere. Doar să vezi cc este. Șampania curge gârlă, și icrele negre se servesc cu găleata".

În fiecare zi la orele cinci după amiază în casa din Belgrave Squarc se serveau coektailuri; la alte mese era ceniu, fursecuri și sandwichuri, felioare de brânză, do mezeluri gustoase și prăjituri care ți se topeau în gură. Puteai mânea șă te. saturi. Valetul șef își primea instrucțiunile necesare. Karie împreună cu Lotta, fie că •plecau după cumpărături sau la un concert, un spectacol de matineu sau la o expoziție, îi spuneau cu glasul impresionant:

— Ui-te ce, dacă nu ne vom întoarce până la ora cinci, și se va întâmpla să vină cineva, indiferent cine va fi, poflește-l înăuntru și invită-l să se simtă ca la el acasă.

Valetul se uita la ca consternat, dar nici nu clipea:

— Am înțeles, madame.

La orele cinci când venea lumea, începea să spună: – Doamna Glasgow lipsește de acasă. Doamna Lindbeek a ieșit în oraș. Dacă doriți să așteptați?... ■ Dar în timpul acesta cel care sosea, trecuse pe lângă el, cum ar fi trecut pe lângă portarul unui hotel. Casa aceasta era un fel de club, fără taxe de membru și fără regulamente. În timpul cât urcai «scara, dela etaj se auzea gramofonul, svon de glasuri și clincăt de pahare.

O adunare de nevropați, indiferenți, rătăciți în casa aceasta de oameni bogați ale căror uși erau întotdeauna deschise. Mulți veneau din curiozitate, mulți din lăcomie, dar erau și de cei care veneau numai ca să se distreze. Foarte puțini erau cei care simpatizau pe Lotto Glasgow, femeia calmă și frumoasă și admiteau că țin în oarecare măsură și la Karie, femeia cu vorba în- drăsneață și vulgară.

„— Bătrâna este o personalitate reală. Dacă ai întâlni-o în paginile unei cărți, ar fi imposibil să admiți că un astfel de specimen ar putea să existe".

începeau să repete vorbele pronunțate de Karie și când auzeai un hohot de râs dintr'un colț al salonului, puteai fi sigur că este vorba de o ripostă a ei. Karițe fusese cea care le explicase, că tapițeria scaunelor din galeria de tablouri a palatului Belgravia este lucrată în *petit pois.* Tot Karie fu cea dintâi car#făcu un drum • cu avionul, pe vremea când aparatele de sburat reprezentau un fel de aventură.

„— Mie-mi face plăcere, să călătoresc, dar dumitale Rege? se adresa ca cu toată lipsa de tact, unui rege în exil. Mi-ar plăcea să fiu mereu pe drumuri, căci eu nu mă plictisesc niciodată. Poți să mă trezești în miez de noapte și sunt gata să plec din India până în Wisconsin, ru trenul cu vaporul și cu *airy o planul.* Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată de *mal de mer, mal de air* sau *mal ie lerre.* Sunt sportivă nu glumă!"

Regele detronat îi spunea cu gravitate, că de fapt este a femeie sportivă.

•Într'un rând cu ocazia vizitelor sale fugare la Londra,.

Bcrnie se întoarse acasă pe vremea ceaiului, împreună eu un tânăr înalt şi svelt. Un tânăr ciolănos, cu ocliii vioi, cu fruntea îngândurată şi cu o clădărie de păr negru şi aspru din care se vedea o şuviţă dramatic de albă, trasă peste tâmpla dreaptă. Mâneca stângă a hainei era goală şi prinsă cu o agrafă, acolo unde ar fi trebuit să înceapă braţul.

— Hcllo, mătuşă Knrie, strigă tânărul şi o sărută pe obrazul bun.

— Tom Melendy! chiui Karie. Pentru numele Sfintei... Lottie, Lottic! Ia vino de vezi^cine a coborât la noi: din codru.

Se întoarse spre Lotta, cu zâmbetul acela sfios şi plăcut jucându-i pe buze. Era îmbrăcată într'o rochie adusă dela Paris, atât de elegantă încât ţi se tăia icspiraţia.

— Astăzi n'aş mai îndrăsni să fac enorma greşeală de a-ţi spune mătuşă Lotta.

— E Tom Melendy, strigă Bernic şi puse o rilână pe- umărul tânărului. Tom Melendy din Iron Ridge. L-am întâlnit în Bond Street. Este bursier al Fundaţiei Rhodes; ce zici de asta! La Universitatea din Oxford. Imediat ce s'a întors din războiu, şi-a continuat studiile şi a obţinut o bursă Rhodes.

— Foarte frumos! murmură. Lotta. Este întotdeauna plăcut să vezi oameni dela noi de acasă. Ce vrei să ici? Un ceaiu sau un cocktail? Mi se pare americanii preferă.

întotdeauna coektailul, nu-i aşa?

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă tânărul cu glasul cât se poate de distinct şi se îndreptă numaidecât spre ieşire. Karie sări în picioare şi se repezi ca o sfârleazâ după el, alergând cu o repeziciune neaşteptată pentru o femeie de vârsta şi proporţiile ei.

— Ei, Tom, ce te-a apucat; stai o clipă! Unde te duci?

— Plec!

— Bine, dar abia ai venit. Vreau să vorbesc cu dumneata. Vreau să te întreb ce mai este pe la Ridge, ce face tata şi toţi ceilalţi. E adevărat că eu mă întorc în fiecare an acasă, cel puţin odată, dar asta n'are importanţă. Cred că mi-ai adus ceva noutăţi...

Bernie apăru şi el numaidecât, cu obrazul aprins:

— Ascultă Tom, băiete, Lolta n'a înţeles să fie rigidă faţă de dumneata. Dar sunt atâţia oameni împrejurul ci... şi ca trebue şă fie amabilă faţă de toţi... am luat-o prin surprindere. Numai rareori i se întâmplă să vadă oameni dela noi de acasă...

— Foarte bine, răspunse tânărul Tom. Am fost şi eu violent. îmi pare rău.

Karie se uită la el înspăimântată.

— Lotlie te-a jignit cu vorbele ci? Nu-i da atenţie, frate, căci nici nu s'a gândit să te jignească. O vezi în mijlocul acestor oameni, cărora le repetă o lecţie pe care a învăţat-o întocmai ca un papagal şi trebue s'o spună fiecăruia, dacă apare în faţa lui. Este îri stare să mi-o repete şi mie, când mă vede că intru într'o cameră cu pălăria în cap; te rog să mă crezi: ,,Cp mai faci-foarte drăguţ-vrei să iei un ceaiu". Toate acestea sunt mofturi. În vorbele, pronunţate de Lottie nu este niciun fel de răutate...

Ca pentru a confirma afirmaţiile ei, în hali s# auzi

foşnetul rochiei de catifea şi dantelă a Lottei care veni de-a-dreptul spre locul unde se oprise Tom, Bemie şi Karie. şi puse mâna albă pe mâneca deşeartă a tânărului. Ochii frumoşi îi jucau în lacrimi:

I – Dragă, dragă .Tom, nu pleca în felul acesta dela noi! | – Poftim! zise Bemie. Ce-ţi spuneam adineaori!

Nimenea n'ar fi putut să reziste farmecului ei, şi cu atât mai puţin acest tânăr romantic, de origine irlandeză, j, – Spune-mi cum vrei. Poţi să-mi spui şi mătuşa Lotta.

Mclendy se plecă şi-i sărută mâna.

I —Nu-mi vine să cred.

Era în stare să devină extrem de amabilă, când voia, şi dacă începea odată, nimic n'o mai putea opri. Dar afară de asta tânărul acesta avea un farmec specific – probabil ochii, felul degajat în care se mişca, felul neaşteptat în care vorbea, mâneca din care lipsea braţul... Probabil niciuna sau toate aceste calităţi luate împreună,

— Rămâi la noi la cină. Astăzi mâncăm acasă. Aş vrea să vezi copiii. Săptămâna viitoare vor pleca în Elveţia. Sărăcuţii de ei. Îţi mai aduci aminte de ziua occea când ai venit la noi în cantonamentul din Ridgo şi mi-ai spus că în toată casa nu există o singură carte? Vorbele acelea ale dumitalo m'au făcut să încep să cetesc.

Tânărul n'avca mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Obrazul lui smead strălucea în lumina frumuseţii ei. Dar clătină din cap.

— Mi-ar face şi mie plăcere, dar sunt obligat ca astă scară să mă întorc la Oxford. Voi veni altădată, dacă-mi veţi da voie. Ui-te ce, mi-ar plăcea să văd copiii, dacă eşti de acord...

— Acum?

— Da, dacă se poate...

— Probabil tocmai acum simt la masă. Bemie, vrei să însoţeşti pe Tom la etaj? Dar să nu staţi prea mult.

Urcară împreună un etaj, dcuă, trei etaje.

— Am fi putut lua ascensorul, zise Bernie.

Imprejund lor tăcere, liniște și lux în toate părțile. Din când în când câte cineva cu boneta în cap se lipea l de perete, ca să le facă loc, în lungul coridorului.

Bard și Dina erau în camera lor și începuseră să l mănânce. Îi serica o femeie, iar a doua supravegbia l serviciul. Cea care supraveghia, era așezată în capul l mesei și probabil era superioara guvernantelor, dar în l timp ce urmărea aducerea bucatelor simple și vita- l minoase, ea nu mânca din acestea. Ea se înfrupta din l mâncări alese și savuroase care i se serveau calde), l sub denumirea de supeul doamnei Pipcliin.

— Bună seara copii! strigă Bernie cu amabilitatea l forțată și caracteristică oamenilor mari care nu sunt l obișnuiți să stea de vorbă cu copiii.

Bard și Dina ridicară privirea și se uitară la el, l fără să zică nimic. Văzură pe tânărul cel străin și pri-| virile li se îmblânzirâ. Dina, cu părul blond și ochii l căprii, era urâtă; Bard avea părul negru, ochii albaștrii și era frumos.

— Dumnealui este Tom Melendy, adăugă Bernie cuf glasul vesel. Un foarte bun prieten al meu.

Doamna Pipcliin le aruncă o privire semnificativă. Dinal se ridică de pe scaun și se înclină ușor și cu eleganță;! Bard se ridică și el în picioare, dete din capul frumos! și murmură: „'inscara". Apoi se așezară amândoi pel scaune. Se uitau curioși la mâneca prinsă cu .agrafa j dar instinctul le spunea că nu trebuc să pună niciol întrebare.

Bernie se apropie de masă, îi mângâie pe obraz, luăfl

lingura şi mestecă într'un castron, apoi declară fără convingere în glas:

— Uhuîm, pare să fie bună!

— Nu este de loc, răspunse Dina, ca o simplă constatare a adevărului şi fără nicio supărare. Apoi duse din nou lingura la gură.

■ – Dina, se auzi glasul doamnei Pipchin care tocmai ducea la gură un dumicat de carne pregătită în unt.

Tom Melendy se sprijini de uşa camerei închise şi chipul lui se văzu în lumină plin de graţie şi bunătate. Vorbi cu cei doi copii cum ar fi vorbit cu doi oameni de seama lui.

1 – M'am gândit c'ar fi bine să vin şi să vă spun bună seara.' Eu sunt din Iron Ridgc. Cunoaşteţi localitatea aceasta. Acolo unde sunt copacii şi cantonamentul şi zăpezile. Oraşul în care trăeşte Swan Bostrom, bunicul dumneavoastră.

H '— *Străbunicul,* îl corectară gemenii în mod simultan.

B – Aveţi dreptate. Ce greşeală din partea mea!

— Bunicul Bostrom este tatăl lui Karie. Şi Karie este bunica noastră, prin urmare el este străbunicul nostru. Este cel mai mare om din lume şi cel mai tare şi cel mai înalt.

Bcrnie începu să râdă cu hohote.

— Mi se parc domnişoara Dow v'a cetit poveşti despre Paul Bunyan sau despre Jack Ucigaşul cel Uriaş sau alte fleacuri de soiul acesta.

_ – Da nici vorbă despre aşa ceva, protestă domnişoara Dow înspăimântată.

— Când l-aţi văzut pentru ultima dată? întrebă Tom Melendy, ca şi când n'ar fi intervenit nicio întrerupere, dela ultimele cuvinte pronunţate de Bard. Deoarece cu sunt de aceeaş părere. Este aşa cum spuneţi.

— L-am văzut când aveam şase ani. Acum am împlinit şapte.

Dina so uită la el triumfătoare:

— Şi ne aduceam aminte în toate amănuntele de

ceea ce am văzut. Nu-i aşa Bard? De cantonament, de cerbul pe care l-am văzut, nu în grădina zoologică, ci în pădure, şi de brecul tras de doi pony...

— Acesta a fost la grajduri, interveni Bard.

— Ştiu. Dar cu îi spun ce-am văzut. Am văzut lacjul şi fabrica de cherestea şi am tăiat un copac – mai bine zis ne-au lăsat şi pe noi să ajutăm la tăierea unui copac. L-am văzut căzând. Este foarte.... aproape m'a speriat. Iron Ridge ne place mai mult decât orice oraş din lume, afară de Butte des Morts.

— Tot aşa şi mie, Dina.

— Tot un copac în cădere a rănit şi pe bunicul, declară Bard cu convingere.

— Da, Bard; în codru astfel de accidente se întâmplă adeseori.

Băiatul continuă pe nerăsuflate, acum după ce începuse:

— Cu brajul... dumitale s'a întâmplat tot un astfel de accident? I

— Bard! se auzi protestarea simultană a lui Bernie şi a domnişoarei Dow.

Tom se apropie de masă, cu paşi uşori şi zâmbi spre obrazele senine, cu ochii limpezi şi neräbdători ale celor doi copii.

— Nu, eu n'am fost rănit de un copac. Am fost rănit de o schijă de obuz... în timpul războiului.

— Care războiu? întrebă băiatul.

O clipă în odaie se făcu tăcere. O tăcere atât de profundă, încât imediat ce domnişoara Dow îşi duse mâna la gură îţi puteai da seamă de atribuţia ce o a- vca în calitate de Miss Dow.

Tom Melendy zâmbi sarcastic, un zâmbet care nu părea de loc inocent.

— De, Bard, acesta este cel mai bun argument împotriva războiului, pe care l-am auzit până acum în toată viaţa mea.

Pe măsură ce se apropia sfârşitul decadei a doua de după războiu şi importantele sume de bani câştigate în America

intrau şi se scurgeau din *menajul* Glasgow, casa lor deveni un fel de menajerie. Lotlei îi plăcuseră întotdeauna caii. De astă dată îşi cumpără un grajd de curse. Bernie îşi cumpără un yacht, un vas care putea traversa apele Oceanului şi cum nici nu visase pe vremea când barca Glasgow se legăna pe apele liniştite ale -lacului Winnebago. Dar yachtul era un fel de distracţie pentru oamenii care se bucură de libertate, aşa că Bernie nu prea avea ocazie să profite de el.. Când era la Londra, îţi făcea impresia că este cu un picior la jMew York; la Paris îşi petrecea tot timpul vorbind la telefon cu biroul său din Chicago; la Berlin era mereu gata do a pleca în Suedia. Foarte ciudat, dar el nu se simţea acasă şi nu se putea bucura de adevărată linişte, decât atunci când' era acasă în Butte des Morţş.

Lotta îi spunea mereu cu glasul catifelat şi îngăduitor.

— Bine, Bernie, nu se poate să pleci astă scară. Avem sute de invitaţi. Este seara balului meu. Ştii foarte bine.

Bernie îi răspundea aproape cum răspunsese şi Bamey Glasgow, în dimineaţa aceea atât de depărtată, doamnei Emma Louisa, când în timpul prânzului se repezise cu gura la soţul ei, pentru că voia să plece la Iron Ridge, în ajunul căsătoriei lui Ewy.

— Cc să fac, Lotta. Astăzi afacerile sunt afaceri.

— Cc va zice lumea!

Dar reuşea întotdeauna să facă faţă obligaţiilor, chiar fără el. Ţinea la el şi trăiau în cele mai bune raporturi, împreună sau departe unul de altul, el preocupat de vasta şi complicata ramificaţie a afacerilor sale, ea de fantasticele amănunte ale obligaţiilor sociale pe care le avea. Trăia în mijlocul unui păinjeniş de basme pe care le ţesuse ea însaş. Cu realitatea nu avea aproape niciun fel de contact – doar cel mult în raporturiliş dintre ea şi Karie. Se întâmpla de multe ori să aibă ■violente discuţii împreună. Lotta îi spunea:

— De ce nu te întorci la Iron Ridgc, unde este

lumea dumitalc. Nu vezi că între oamenii aceştia eşti perpetu subiect de glumă!

— Voi pleca, şi voi fi foarte mulţumită să pot pleca. M'am săturat de circul acesta al tău, plin de fiare sălbatice. Lucrez mai greu decât ultima servitoare pe care o ai, cu singura deosebire că mie nu-mi plăteşti nicio simbrie. N'ai decât să-mi iei locul şi să fii sănătoasă!

Rcjinea o cabină pe bordul vaporului cu care ar fi trebuit să plece, dar pe urmă o contramandau împreună. Karie era întotdeauna cea caro conducea tribulaţiile lor de acum prin oraşele din Europa. Ea conducea gospodăria casei din Londra; da dispoziţii pentru amenajarea casei din Champs Elysces, de fiecare dată când plecau la Paris pentru o lună sau pentru şase săptămâni; deschidea şi închidea villa de pe Riviera, cabana de vânătoare din Scoţia şi sc certa cu slugile câte unui caste] austriac din Alpi. Limbile străine, datinile şi obiceiurile mi-i pricinuiau niciun fel do greutate. întrebuinţa aee- leaş metode pe caro lo întrebuinţase în timpul cât fusese chelnăriţă în restaurantul dela Ridge llouse, şi metodele acestea îşi făceau şi astăzi efectul dorit. Lua un cuvânt din franţuzeşte, unul din nemţeşte şi unul din italiană, ie lega unul de altul, ca să facă o propoziţie, şi reuşea să se înţeleagă cu toată lumea:

K „— Looka, allcy vcct fragen quanta costa". Oamenii păreau că înţeleg întotdeauna ce vrea să spună.

Bernie era în Butte des Morts, sau în Canada, ori în 'America de Sud. Gemenii erau la şcoală În Elveţia, în Franţa sau în Anglia. Swan era în codrul de dincolo de Ridgc, întocmai ca un copac uriaş pe care pe sub scoarţa îmbătrânită îl macină cariul vieţii, îl macină încet, dar continuă să stea drept, aşa că nu-ţi vine să crezi că într'o bună zi se va cutremura din vârf şi se va prăbuşi, frânt de vânturile năpraznice din miazănoapte. Toţuş I aceşti trei oameni – Swan, Lotta şi Karie – erau i legaţi unul de altul ca legături mistice care făceau din- tr'ânşii o

¡nedespărţita familie suedeză.

***W* Tot din ¡două în două luni în maldărul dc scrisori cu plicuri trandafirii pe care le primea Lotta în fiecare l dimineaţă, se găsea şi câte un plic ieftin, cu urme de %degclc, cu stampila poştei din Iron Ridgc, în care era o singură foaie dehârtie, liniată cu albastru şi plină do scrisul greoiu în limba suedeză. Bătrânul Swan nu reuşise niciodată să înveţe să scrie şi să cetească englezeşte. Ochii ageri ai lui Karie descopereau plicul acesta, înainte ica domnişoara Mcridcw, secretara Lot tei să poată da de urma lui, pentru a-l scoate dintre celelalte scrisori ;şi a i-l trimite în dormitor, pe o laviţă dc argint.**

— Ia te .uită, o scrisoaro dela tata!

Karie o parcurgea în fugă, reţinând un cuvânt de colo, o frază do dincolo, apoi începea s'o cetească cu glasul tare:

DRAGĂ KARIE şi LOTTA,

Pe aici avem acum zăpadă de un metru jumătate. Vremea este tocmai potrivită pentru a începe tăierea copacilor în cad nu. Pe vremuri ar. fi fost foarte bine, dar astăzi avem maşină cu care se taie copacii aşa că foarte curând codrul se .va termina şi cred că odată cu el se va termina şi cu Swan... Primesc mereu banii p'e care mi-i trimiteţi dar îi depun la Iron Ore Bank ca după ev voi pleca cu să rămână lui Bemard şi Bernardina. Mie nu-ml trebuesc bani şi nu-mi trebue nimic afară de cafea de tutun şi mâncare să-mi ajungă... Micul Tom băiatul lui Tom McIcndp este profesor la un colegiu şi cu mâna ce i-a rămas a scris o carte despne copaci pe care se spune că a cetit-o şi preşedintele Statelor Unite. Cartea vorbeşte despre copaci şi despre felul în care au fost devastate pădurile. Mi-a trimis şi mie un exemplar cu numele meu tipărit în frunte numele cărţii este aşa cum ţi-l scriu eu act Jaful din Codrii Amcricci. Micul Tom este un tânăr foarte deştept. Ce tace Bcmard şi Bernardina pe care nu i-am mai văzut de a- Oroape sase ani. Mă simt destul de bine doar din când în când mă cam supără braţul cred că şi voi sunteţi bine. De astă dată cred că ajunge atât.

Al vostru tată,
SWAN BOSTROM.

Karie ridica privirea de pe scrisoare şi ochii îi erau plini de lacrimi:

— O, Doamne, nu mai am puterea să suport gândul că el este acolo, singur şi bătrân şi slăbit.

— Nu îi caraghioasă. Bunicul se simte foarte bine,

— Nu are ocazie nici cel puţin să-şi vadă strănepoţii.

— Cam ce ai vrea să fac! Să-i trimit să trăiască la Iron Ridge, în Wisconsin, din cauză că străbunicul lor are nouăzeci de ani şi pentrucă trăieşte în localitatea aceea?

— În primul rând nu arc nouăzeci de ani, în al doi-lea rând copiilor li s'ar putea întâmpla şi altceva mult .mai rău. Acolo în Iron Ridge ar putea învăţa ceva, cel puţin despre patria lor şi n'ar mai alerga de colo pâniţ colo, ca nişte străini care nu prea ştiu vorbi nici chiar limba americană. Eu aş fi mulţumită să pot ii acolo, chiar în această clipă.

Dar nu se gândea în mod serios să plece. În timpul ultimilor ani de viaţă tihnită, voinţa ei neînduplecată fusese şi ea îmblânzită. Cei care o cunoşteau, o considerau drept o femeie în vârstă, cu părul oxigenat, prea sgomotoasă, prea vioaie şi dispunând de prea multă energie.

J „— Mama doamnei Lotta Glasgow este o adevărată pacoste. Probabil i-a spus cineva că este femeie de spirit şi distractivă. De fiecare dată încearcă să prezinte pe fiică-sa, întocmai ca o *madamă* care-ţi prezintă un număr de mare succes în program".

; Cu trupul bine legat şi formele ca de statue, Lotta , trebuia .să lupte din toate puterile împotriva grăsimei care o năpădea. Amândouă deveniră figuri populare în localităţile de cură din Europa. Marienbad, Carlsbad, Viehy, Badcn-Baden. Mereu ocupată cu dieta, cu ma- i sa jele şi cu exerciţiile ce trebuia să le facă, Lotta se lupta cu dinţii încleştaţi, ca să-şi poată păstra silueta. Karie renunţase demult la această luptă. Dar deşi era femeie voinică, totuş nu părea prea greoaie pentru statura ci masivă. Se frământa mereu şi-şi găsea de lucru,, îi plăcea să alerge şi îndeplinea o mulţime de obligaţiuni mărunte, întocmai ca o cameristă; de băut nu bea altceva, decât un pahar de bere şi obişnuita cafea.

Cineva puse în circulaţie teoria, că pentru a putea lupta cu succes împotriva tuturor tulburărilor fizioe, trebue să te obişnueşti să stai pe creştetul capului, aşa că nu trecu mai mult de o lună până când întreagă societatea bună din Europa, bălăbănea cu picioarele în- vânt, ţinându-şi cumpăna pe creştetul capului şi pe- palmclc manilor. Dar tocmai acum, când întreg universul, părea că este cu susul în jos, nimeni nu sc mai sinchisea d-e această nouă nebunie colectivă. Braţele puternice ale-

Lottci, gâtul şi umerii puternici contribuirá ca şi în această privinţă să devină favorita societăţii. înălţimea po care o avea şi ţinuta ireproşabilă făceau ca performanţele ei să pară cu atât mai impresionante. La serate, po bordul yachtului, la balurile mai intime sau pe plajă s.p găsea întotdeauna câte cineva care

să strige:

„— Ai văzut pe Lotta Glasgow stând pe creştetul capului? Bine, frate, va trebui s'o vezi numaidecât. Este extraordinară. Lotta, dragă, n'ai vrea să ne faci o exhibiţie, ca să ne faci plăcere? Toată lumea te roagă. Va ii cel mai mare succes al serii... Toată lumea să fie atentă!... Vă rugăm!... Linişte!... Lotta Glasgow se va ridica pe creştetul capului. Fiecare va începe să numere".

Adorabila Lotta scotea numaidecât din geanta împodobită cu perie, o bucală de elastic rezistent. Unul dintre cei de faţă aşeza o perniţă pe parchet şi cu toţii se adunau roată împrejurul ei. Elasticul şi-l strângea împrejurul rochiei, sub genunchi; Lotta îngenunchia, apoi îşi ridica trupul frumos în poziţie perpendiculară înversată şi rămânea cu picioarele în aer. Sta în poziţia aceasta, iar lumea dimprejurul ci începea să scandeze, mirată şi emoţionată: „Unu! Doi! Trei!... Unsprezece!... Douăzeci şi unu!... Treizeci!... Treizeci şi nouă!..." Partea cea mai hazlie a acestui spectacol era însă contribuţia lui Chink, micul pekinez al Lottci. Se pricepea şi c] să stea pe. creştetul capului, şi imediat ce vedea pe frumoasa sa stăpână că se ridică în poziţie inversată, se apropia de ea, se oprea şi se ridica şi cl cu labele dinapoi în vânt, ca să rămână în această poziţie până când Lotta se dădea tumba şi se întindea pe parchet, ca apoi să sară mulţumită în picioare. Chink se lăsa să cadă şi cl în patru labe, şi se uita la public, cu limba scoasă şi cu ochii bulbucaţi ca ai unui monştrii minu,scul.

■ Ia uitaţi-vă, ce ziceţi de asta! Lotta, a fost admirabil!..."

Deşi era obişnuită cu lumea pe care o vedea mişunând împrejurul lor, pentru Karie această parte de spectacol modern era ceva cu care nu se putea împăca, niciodată. I| .— Ascultă, Lottie Lindbeck, să lăsăm gluma la o parte; cu cred că c foarte bine că bunicul tău este la Iron ÎUdge, aşa că nu poate vedea prostiile la care se dedă nepoată- sa. Sunt sigură că ţi-ar ridica poalele peste cap, iar pe tine le-ar îndoi peste genunchiu şi ţi-ar trage câteva acoîo unde trebue; dar nu ştiu zău dacă eu m'aş putea \lccide să intervin ca să te scap din mâna lui.

— O, mamă, te rog nu încerca să devii rurală.

— În viaţa mea n'am putut suferi o femeie de patruzeci de ani care încearcă să fie caraghioasă. îmi aduc aminto de Crăciunul de anul trecut, când am "fost lo St. Maurice, şi Bemard şi Dina erau în vacanţă împreună cu noi, iar tu te dădeai în spectacol la barul hotelului de faţă cu adunătura aceea de artişti de cinematograf; ar fi trebuit să vezi şi tu copiii tăi cum se uitau unul la altul; ca să-ţi spun adevărul, mic nu mi-ar conveni ca unul dintre copiii mei să vadă...

— La urma urmelor eu nu sunţ altceva decât fiică-ta, ripostă Lotta cu brutalitate, şi nepoata Lottei Morgan, La ce altceva te-ai putea aştepta!

— M'aş putea aştepta ca în firea ta să fie cât de puţin bun simţ suedez, asta este ce doresc cu, nu nuinai ■moştenirea de lapp-on şi de portughez.

— Află că amândoi copiii sunt încântaţi de mine. Plin urmare de ce să-ţi faci griji din pricina gândurilor pe c;ire şi le fac ei despre inine.

— O fi, dar nu uita că aceşti copii vin întotdeauna la bătrâna Karie, când să întâmplă să aibă nevoie de

ajutor, şi mi se pare dimineaţa, Lottie Lindbeck ştii acest lucru.

— Ajutor! Ce fel de ajutor? Cine se îngrijeşte de ei să fie hrăniţi cum se cuvine, îmbrăcaţi, distraţi, instruiţi, înţeleşi...

— înţeleşi! Nu vorbi prostii! În viaţa unor copii cum sunt aceşti gemeni, se întâmplă tragedii care sunt mult mai dureroase decât ale oamenilor mari, deoarece ei nu au nici mijloacele şi nici puterea celor mari, pentru a reacţiona.

— Mofturi! răspunse Lotta; dar data viitoare când gemenii veniră în vacanţă, se uită la ci mai îndelung şi mai atentă decât de obiceiu. îşi zicea că a făcut totul pentru ei; tot ce un părinte extravagant ar fi în stare să facă. De pildă în privinţa sporturilor, Bard şi Dina fuseseră instruiţi şi învăţaseră tot felul de jocuri sportive, cum ar învăţa altcineva o ştiinţă sau o meserie. Îi învăţaseră să înoate cu aceeaş precizie şi perfecţiune a mişcărilor cu care ai învăţa un prinţ să conducă afacerile unui Stat. Lecţiile lor de tennis erau un fel de exerciţii amănunţite şi neîncetate:

„— Mişcarea aceasta o faci înaintând! se auzea glasul instructorului franco-clveţian. Bine; bine! Fă flexiunea şi îndoaie genunchiul ca să faci această lovitură de back-hand. Aşa, tot timpul. Bine; bine! Depărtcază-to de minge. Braţul stâng adus la spate; avansează umărul- drept". De nenumărate ori aceleaş mişcări. învăţaseră cchitaţie, exerciţii de spadă, patinaj. Golful era privit cu dispreţuitoare îngăduinţă. Copiii crescură şi deveniră mecanisme admirabile, a căror minte şi muşchi funcţionau cu precizia minuţioasă a unui luptător de box sau a unui aviator.

Gemenii împliniră zece ani, doisprezece, cinsprezcce.

Când apărea cu ei pe Bond Street, în Bois sau pe plajă, Lolta era o apariţie impresionantă, pe fiecare parte cu unul dintre copii. Oamenii se întorceau în loc şi se uitau după ea.

I – Mamă, nu vezi că-i bagi în sperieţi, de câte ori apari pe stradă, spunea Bard.

■ —Ce fac! Unde ai învăţat felul acesta de a vorbi?

■ – La cinematograf; din filmele americane.

1 – Filmul pe care l-am văzut săptămâna trecută la Cannes – a fost culmea! adăuga Dina. A fost adorabil. Mi-ar face plăcere să fiu din nou în America. De ce nu plecăm, mamă?

■ – Pentrucă acolo viața este rudimentară și plicticoasă.

l – Noi nu suntem de aceeaș părere, nu-i așa Bard?

l — Cred și eu că nu suntem.

■ — Bemard Glasgow, te poftesc să încetezi de a mai vorbi în felul acesta. Dar la urma urmei, de unde știți voi că viața de acolo este altfel decât vă spun eu? De ani de zile n'ați mai fost în America.

J — Ne mai aducem aminte, nu-i așa Bard? De canto namentul acela... care ne-a plăcut atât de mult. Și do casa de pe marginea fluviului, casa din Butte des Morts. De grajduri, cu trăsurile acelea caraghioase și cu săniile; exact ca la St. Maurice.

— Și de drăcia aceea care este dincolo de fluviu, în fabrică – îți mai aduci aminte Dina – care făcea tum-lump-tum-tump, despre care tata ne-a spus că este toba care latră și noi ne-am închipuit că trcbue- să fie un câine de care n'am mai văzut, până în ziua când ne-a dus în fabrică și am constatat că nu este altceva decât o mașină. Am rămas grozav de desamăgiți.

— America este o țară emoționantă.

— Probabil ați stat cu gura căscată și ați ascultat În ceea ce vă spune bunica și Tom Melendy, și vă duceți la prea multe filme americane. Nimic din ceea ce v^ închipuiți voi despre America, nu există în realitate. Este o țară vulgară, banală și comercializată.

— îmi pare rău! se auzi glasul copiilor la unison, cum se întâmpla de multe ori când se simțeau emoționați sau nu erau de acord cu ceea ce auzeau: Noi nu -suntem de acceaș părere. Tot așa nici Tom Melendy. El știe mai bine decât noi, ce este acolo, căci scrie cărți despre America.

— Cărți pe care nu le cetește nimenea, ripostă Lotta cu violență neobișnuită la ea.

Dar Dina primi cuvintele ei cu aceeaș liniște.

— Știu, dar asta se întâmplă din cauză că aci în Europa și în America, lumea s'a obișnuit să-și bată joc de țara noastră.

— Ce spui!

— Ahîum! făcu Bard pe tonul cel mai desăvârșit american. Tom spune că America de astăzi sufere din cauza unui complex de inferioritate.

— Uhuîm. Tom Melendy. Profesorul unui colegiu de apă dulce. Ce poate să știe un om ca el!

— Mamă, cum se poate să vorbești în-felul-acesta?

— Bine, Lolta! exclamă Bard, întrebuințând nuțnelc ci de botez, cum făcea de multe ori. De astă dată însă băiatul se uita la ea, cu ochii plini de reproșuri, ¡exact- ca ai unui om adult. Când îi scăpă această exclamație, Lotta se uită la el și se gândi: „Doamne, cât de mult seamănă acum cu Barney Glasgow!"

Lotta nu știa niciodată în ce măsură copii ci fuseseră influențați de Tom Melendy.

Tom Melendy se obișnuise ca în fiecare vară să vină în Europa,' întrebuințând vase care aveau o singură

cabină de că-āiori, sau vase pentru transportul excursio-
niştilor, împreună eu alţi profesori colegi, cu băieţi şi fele care
erau studente. Lotta carc-.şi dase scamă imediat de farmecul
acestui tânăr, de impresia dramatică pe care o făcea măneca
deşeartă a hainei lui şi şuviţa de păr alb căzută pe tâmplă,
încercase să-l atragă în cercul ei şi eventual să înceapă cu el un
flirt inocent. Din lire era o femeie lipsită de patimă, rece şi
calculată, Totuş fiind în cea mai marc parte departe de soţul ci,
încuraja din când în când atenţiile câte unui bărbat din
anturajul ei care se simţea atras de frumuseţea ci matură şi de
luxul ce o încunjura. Tom se uitase la ea cu îngăduinţă şi ironic,
aşa că-i tăiase posibilităţile de a face pe leoaica şi a-l exploata
din punct de vedere social. Refuză, râzând şi cu sinceritate
neaşteptată, atât avansurile ei cât şi invitaţiile la dineuri.

— Lasă, Lotta; gundeşte-te ce bine mi-ar şedea su-
iau masa alături de ducesele acelea rusoaice care şi-au pierdut
busola, în barurile pline de muşte dela Ritz şi alături dc
contesele profesioniste.

| – Eşti grosolan şi provincial.

— Ce altceva ai putea să aştepţi dela un om ca
mine, care a crescut în mijlocul codrilor din miazănoapte.

1 – Te rog, nu încerca faţă de mine să aplici metodele- acestea
în genul Abc Lincoln. Ar însemna să mă crezi prea naivă.

— Dragă Lotta, eşti prea drăguţă, ca să mai încerci
să fi veninoasă.

— Tot timpul nu face altceva decât ajună,
răspunse- Karie care era în toate părţile prezentă. Trăieşte nu-
mai cu cafea şi cu ierburi. Prin urmare de ce să te mir», că e
mereu morocănoasă.- Noi cei din familia Bostrom suntem
oameni- voinici, prin xirmarc avem nevoie de.- hrană
consistentă, ca să putem fi la înălţime. Nimenea nu poate fi
atât de drăguţ ca Lotta... dar numai atunci când este sătulă.

Melendy râse binevoitor.

— Asta se datoreşte felului de a mânca din Europa,
Ce ai zice de pildă de un muşchiu gros, în sânge, cu ceapă
prăjită, cu cartofi terciuiţi, cu câţiva ştiuleţi de porumb fiert, un

compot de mere şi o cafea fierbinte, aşa cum se obişnueşte în America?

Lotta se cutremură ca de friguri, dar nu tocmai convingător. .

Gemenii .il adorau pur şi simplu. Când împliniră şaisprezece ani şi se apropia anul 1929, cu zâmbetul prefăcut pe obrazul în aparenţă inocent, Tom reuşi să le prezinte o colecţie foarte variată de imagini care să ilustreze lumea în general şi America în special. Le plăcea să iasă împreună cu el în oraş; se plimbau prin Hyde Park şi prin Bois; făcură cu el excursii prin Elveţia şi era pentru ei un fel de meditator fără leafă. Juca tennis împreună cu ei, ceea ce era adevărată minune, mai ales că lui îi lipsea un braţ.

— Ascultă, se adresă el într'un rund lui Bernie. Eu l sunt cu trup şi suflet devotat Americei. Este ţara pe care o ador din adâncul sufletului şi cred că sunt pe cale să-ţi contaminez copiii.

— Admirabil! Nici nu se poate ceva mai bine! Asta ar putea să le fie de folos. Au devenit doi europeni. Evident, Lotta se ţine mereu de capul meu, să-mi lichidez afacerile şi să mă stabilesc în Europa. Cât de curând îmi va cere să mă prezint – mi se pare expresia corectă este să candidez – pentru un mandat în Parlament, cum a făcut Astor.

— Ascultă Bemie, răspunse Tom Melendy şi se uită la el dintr'o parte, când vă aud vorbind în felul acesta – pe tine şi pe Lotta, îmi vine să-mi sucălesc ciorapii mitoeăncşte, peste gâtul pantofilor, să încep să mestec' turtă de tutun şi să încep să scuip în toate părţile pi intre dinţi.

| încurajaţi de atitudinea lui, Bard şi Dina îl bombardau cu tot felul de întrebări.

— Am auzit de prohibiţie. Toată lumea vorbeşte despre ca. Mi se' pare ceva foarte caraghios. Ce este asta?

— Nimic altceva, decât că oamenii umblă cu sticla în buzunar şi beau dintr'ânsa.

' — Cum adecă, oameni în toată firea?

— Oameni în toată firea, dar şi băieţi şi fete. Beau gin; băutură, proastă, fabricată în căldări şi în cazane de spălat

rufe. Asta se cheamă „să ai ceva în buzunarul dela spate".
P – Să ai ceva în buzunarul dela spate, repetă Dina cu băgare de scamă, ca şi când s'ar fi gândit să reţină această expresie pentru a o întrebuinţa mai târziu. Mi se pare ceva pitoresc, ca şi goana după aur de odinioară, în California..

— De fapt nu fire nimic pitoresc. Afacerea asta este sordidă. Totuş într'o bună zi s'ar putea ca din depărtarea anilor, procedeul acesta să pară pitoresc.

— Dar ce fac oamenii aceştia? Se mulţumesc să se aşeze undeva şi să bea?

— Se duc la crâşme sau pe la hanurile din marginea drumurilor. Procedeul acesta este oprit, prin urmare înţelegi dc ce pare emoţionant. Beau băutura aceasta şi se îmbată, aşa că de multe ori cad pe stradă, iar asta se numeşte „să petreci noaptea în târg", ceea ce este considerat drept foarte c/tic. A doua zi ai despre ce vorbi, aşa că spui: „Tii, ce făcut am fost aseară;

cm petrecut noaptea în târg". ,

— Atât este tot? Nu mai au nicio plăcere afara de asta? întrebă Bard mirat.

— Nu prea au. Dar evident, băutura îi face de multe ori să-şi piardă cumpătul şi să se dedice la prostii, încep să umble pe pipăite şi de-a-ascunselea, cum se joacă uneori copiii, printre căpiţele de fân. Procedeul acesta are şi el un nume. I se zice „a lua de gât sau a giugiuli".

Dina se uită la el îngândurată:

— Seamănă puţin cu vagabondajul pe care-l practicau pe vremuri, în timpul revoluţiei americane, despre care am cetit şi eu. Foarte ciudat!

— Spune, Tom, acestea sunt fete cumsecade? Afacerea asta... cu giugiulitul. E vorba de fete ca Dina?

— Sigur că da. Fete din cele mai bune familii.

— Ei bine, să fiu afurisit dacă am mai auzit aşa ceva!

— Da, pare ceva nebănuit.

— Şi ce mai este Tom?

— Nu v'am spus decât lucrurile prosteşti, ca data viitoare când veţi pleca în America, să ştiţi ce vă aşteaptă. Sper că vă veţi întoarce foarte curând.

— Tot aşa sperăm şi noi. Spune, ce mai este? înţeleg în legătură cu tineri de vârsta noastră.

— Iluîm; ia să vedem. Dacă vorbeşti în mod serios despre ceva, lumea spune că eşti năuc. Acum e moda ca toţi tinerii între şaisprezece şi douăzeci şi şase do ani să facă pe disperaţii. Vorbesc despre ei înşişi ca despre Generaţia de Sacrificiu. Se adună roată împrejurul unei mese de crâşmă şi beau băutură de calitate proastă, făcând pe disperaţii. Există astăzi o şcoală de scriitori de aceştia disperaţi - Scott Fitzgerald, Arlcn şi Ilcmingway şi o mulţime de alţi tineri care s'au molipsit dela ei. Eşti considerat ca burghez (iată un cuvânt pe care-l întrebuinţează în orice împrejurare) şi încă burghez sadea, dacă nu râzi cu hohote, când şe vorbeşte despre mamă, despre patrie, drapel, dragoste, loialitate, cămin sau virtute.

— Ce prostie! exclamară Bard şi Dina în mod simultan. Ceea ce spui, nu mi se pare câtuş de puţin plăcut.

— Şi cu toate acestea c plăcut. Este fascinant, excitant şi emoţionant, căci indică tui fel de vitalitate. Dar trebue să ştiţi că această situaţie care este nocivă şi stupidă, va trebui să se schimbe. Trebue să se schimbe, şi aş vrea ca voi doi să fiţi acolo în America, în ziua când se va produce această schimbare. Toţi dau vina pe războiu, dar acestea sunt simple mofturi; vina o poartă...

— Da, îl întrerupse Bard. Ce este cu afacerea asta? Ce este ¡cu războiul acesta despre care toată lumea continuă |să vorbească? Noi aveam exact patru ani când războiul s'a ¡terminat. Evident, am văzut fotografii, am cetit o mulţime de lucruri în legătură, cu el şi ni s'a vorbit şi fn şcoală. Dar am vrea să ştim ce a fost acest războiu? A fost atât de emoţionant? Era plăcere să participi la el?

— Da, ¡a fost şi asta un fel de plăcere. A fost sălbă- tăcie, dar dintr'un anumit punct de vedere a fost şi

plăcere. '

Dina întinse arătătorul mânii şi fugi cu el în josul mânecii din care lipsea braţul.

— La început ţi-a fost frică?

— Firește. Dar foarte curând după aceea începi să te obișnue.ști. Că te obișnuești, cred că nu este expresia exactă, dar ţi se împietrește sufletul şi devii un fel de fatalist; presupun că aceasta este realitatea. Exact ca

cel care coseşte iarba de pe un teren de golf.

— De ,cc nu vorbeşti mai mult despre el?

— Pentrucă ,mi-e ruşine de ceea ce am făcut atunci, A'Îi-e ruşine c'am participat la acest războiu şi că mi-am putut închipui despre el că este glorios să nu rămâi pe .din afară. Este exact aceeaş situaţie ca atunci când te îmbeţi, când faci scandal, te cerţi şi te încaieri cu toată lumea, iar a doua zi când îţi aduci aminte ce ai făcut, începe să-ţi fie ruşine. Evident, nu eram tocmai mare, căci abia împlinisem optsprezece ani, când ain plecat ,şi am trecut în Franţa ca s'ă iconduc o ambulanţă a Crucii Roşii.

— A fost un gest frumos din partea dumitale.

— Am vrut să văd şi cu ce se petrece dincoace.

Gemenii oftară încântaţi. Dina îi trecu mâna prin părul des şi negru, apoi îi mângâie şuviţa de pe tâmplă.

— O, Tom, eşti un 0111 care inspiră atâta încredere. Ştii, domnule Melendy, că mi se parc eu mă voi îndrăgosti de dumneata – dar într'un fel cu desăvârşire corect.

— Te poftesc să taci, Dina, răspunse Tom binevoitor

— Iar cu te poftesc să nu faci pe precocea, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Bard.

— Fă bine şi nu mai întrebuinţa expresia „pentru numele lui Dumnezeu".

— Am luat-o dela Karie.

— În orice caz, v'aş fi recunoscător, dacă amândo aţi încerca să fiţi cât mai politicoşi, adăugă Tom. I

— În cazul acesta nu-i mai bate capul, zise Bard. I

Dina se uită la el cu superioritate:

— Probabil în Octombrie, când va veni tata, el ne va da voie să ne întoarcem împreună cu el.

— Da, dar ce faceţi cu şcoala?

— Eu aş prefera să-mi continuiu studiile iu America. [1] ■ – Să convingem pe mama.

— Ar fi zadarnic. Ei îi place să trăiască aci în

Europa.

— S'ar putea să se întâmple ceva. Ce părere ai, Tom?

Fruntea lui îngândurată se întunecă şi mai adânc.

• – De, .copii, de cumva eu înţeleg ceva din economia politică şi din politica Statelor europene şi relaţiunilo internaţionale – pe care nimenea nu le cunoaşte astăzi în deajuns – atunci cu siguranţă trebue să se întâmple ceva, şi foarte curând. Sabia legendară a lui Damocle se leagănă în aer, deasupra capetelor noastre, atârnând de un singur fir de păr – dar până şi firul acesta de păr este spintecat în două.

îi
21.

Dar în toamna aceea Bernie Glasgow nu veni să-şi vadă familia care cutroera Europa, deoarece toamna accoa se întâmplă să fie toamna anului 1929. Birourile Glasgow din New

York, Chicago, cele din Canada, din Iron Ridge, din Londra, Gary şi Butte des Morts răsunau de strigătul: „Vindeţi! Vindeţi! Cât mai repede; acopcriţi-vă!" Oamenii de serviciu alergau forfota, bărbaţii asudau din *gros,* funcţionarii căceau de pe picioare şi stenografele aveau crize de isterie; frigurile apucaseră pe toată lumea, pe spălătorese, pe agenţii de stradă, pe milionari, pe oamenii din serviciul hotelurilor şi pe medici; întreagă America, toată Europa, toată lumea civilizată se legăna pe picioare ca ameţită şi murmura: „Wall Street. Wall Street".

Bemie se găsea tocmai în Butte des Morts când sc întâmplă evenimentul acesta neaşteptat carc-l făcu şi po el să se legene pe picioare, împreună cu ceilalţi. Deşi firma Glasgow Pulp *&* Paper Company, Glasgow Iron Orc & Armour Plate Steel Company se vedea scrisă pc toate tăbliile de cristal dela uşile birourilor sale răspândite peste tot globul, singur biroul său din Butţe des Morts avea parte să-l vadă mai adeseori. Anii lungi de obişnuinţă, sentimentul siguranţei ce i-o inspira, convingerea că aci este acasă, îl făceau să se întoarcă la fabricile. Glasgow de pe ţărmul fluviului, şi în casa de pe liuttc, de fiecare dată când i se oferea ocazie. Oţelul şi fieiul ex-au copiii lui adoptivi, dar celuloza şi hârtia erau tiupul şi sângele lui. Oricât de imensă ar fi fost averea pe care o reprezentau întreprinderile sale în afară de Butle des Morts, era totuş şi el unul dintre numeroşii americani ghiftuiţi de milioanele postbellice. Dar acasă în Butte des Morts el era Bernie Glasgow. Firma Glasgow Pulp & Paper Mills era aci şi trecuse aproape un secol de când sta în picioare, fără să o poată clătina ceva. Aci era parcul Glasgow, biblioteca Hewitt, Memorialul Hannali ilewitt cu sălile lui de spital, gimnaziul Glasgow. Tot ce era aci în orăşelul acesta, contribuia la sentimentul lui de siguranţă. Feudul Glasgow devenise un fel de leagăn al familiei sale. Evident, situaţia nu mai era oeea ce fusese pe .vremea lui Bamey. Barney – ar fi zis Gcrnie – a aparţinut oamenilor din şcoala veche.

|·Ilci, Barney! Ce faci, Gusto!

Bamey fusese unul dintre ai lor, care lucrase şi asudase pe o formă cu ei şi cunoscuse toate greutăţile vieţii. Dar activitatea

aceea, își zicea Bernie, a fost activitato de pionier, sau ceva asemănător. Toate bune și frumoase la vremea lor, dar de atunci afacerile în America făcuseră drum lung înainte. Trecuseră demult peste tot ce s'ar fi putut întâmpla sau oe s'ar fi putut vedea în indiferent ce țară din lume. Deveniseră un fetiș cu priviri întunecate care funcționa cu precizia unui robot, cu milioane de brațe și picioare de oțel. Procedeele cele vechi nu mai erau bune astăzi de nimic. Iiii, Augie! Cura mai merge, Gus! Acum erau prea multe mii de felul acestoi'a, chiar prea multe milioane. Ține-i strâns, îngrijește-i și ține-i s.ub presiune, pAaă când își pierd răsuflarea și pe urmă la. gunoiu cu ei.

‘ 1

În noua ordine de lucruri bătrânul Jed Iiewitt și Bamcy 1 Glasgow care a urmat după el – Barney care se mân- ; drise că el este un om cu vederi moderne, plin de viață I și priceput – ar ii rămas pierduți. Totul devenise pro- j eedeu de oameni experți și cu desăvârșire impersonali, ț Sentimentalismul nu mai avea ce căuta în ordinea acestui I mecanism atât de vast, care funcționa cu atâta precizie. ']

În lumea afacerilor nu mai exista tipul vechilor stenografe, în genul Josie Sinnott. Acum erau numai secre- I tare. Trebuia să treci prin birourile a trei secretare, 1 cliiar numai pentru a putea vorbi cu Bcrnie la telefon. Odinioară era deajuns să-ți faci loc cu umerii și să treci pe lângă reumaticul Gehrke, pentru ca să intri în biroul pe ușa căruia scria *Particular* și să strigi: ,,Ei, Barney, U mă hoț de cai; ce mai faci!”

Astăzi în coridorul exterior al birourilor sta un gardian fălcos ca un orangutan, cu brațele uriașe și o sinistră gâlmă pe șoldul stâng. În adâncul orbitelor umbrite de sprâncenele groase și sbârlitc, erau doi ochi reci ca de mort și metalici ca două picături de oțel. Ochii aceștia se întorceau bănuitori și cercetau pe oricine trecea pragul birourilor.

În camera vecină cu biroul lui Bernie era doamna Wlieedon, o femeie tânără, căsătorită, curățică și o cx- îl pertă. Doamna

Wlieedon aranjase atât de bine mersul | birourilor, încât Bernie nu avea nevoie să stea în contact [1] direct cu mile de ființe omenești care lucrau în fabriccle acestea, sau cu celelalte mii de oameni din minele, din fabriccle și atelierele pe care le avea peste tot globul. Cablul, telefonul, telegraful și avionul erau demult inventate, așa că Bernie Glasgow nu avea nevoie să stea de vorbă cu niciunul față. în față. „Cere Londra! Cerc Parisul! Cere Berlinul! Cere Stockholm! Domnul Glasgow este în conferință. Domnul Glasgow este în Europa. Nu știu precis... Dacă doriți, aș putea să-i trimit un mesaj din partea dumneavoastră. Este trei fără cinci minute, domnule Glasgow. La patru și un sfert aveți o întâlnire cu domnul Curley. Veți ajunge tocmai la timp pentru Congrcssional Limited, dacă nu vă mai opriți și pe la hotel. *Aquilonia* pleacă la miezul nopții. Am avut grijă și de asta. Da, n'am uitat nimic. Cred că veți găsi totul la îndemână".

Doamna Wheedon avea și merita un salariu la ale cărui proporții Josie Sinnott nici n'ar fi îndrăsnit să se gândească. Se spunea că despre afacerile lui Bernie Glasgow știe mai multe amănunte decât ar fi știut el însuș. Douăzeci de mii de dollari pe an; dar făcea banii pe care-i câștiga. Oamenii spuneau că soțul ei, bietul de el, trebue să fie orb. Dar se înșelau. Doamna Wheedon era o femeie energică, pricepută, de o inteligență calină, era îndrăgostită de soțul ei lipsit de energie și spirit practic. Pe omul acesta ea îl dădăcea și câștiga mai mult decât el. Era copilul, soțul și amantul ei. Cheltuia multă energie, pentru a-l convinge că este un bărbat mare, înțelept și de valoare. împlinise zece ani de când era secretara lui Bernie. La început Paul Wheedon-îi spunea:

„— Nu pcntrucă tu câștigi de cinci ori mai mult decât mine și nici pcntrucă ești plecată aproape tot timpul do acasă, sau că te preocupă lucruri de care eu n'am auzit niciodată – și nici nu doresc să aud. Dar din cauza lui; a individului acestuia despre care se vorbește atât do mult".

,,— Mie nu-mi plac oamenii despre care se vorbește prea mult. Îți spun vorbele acestea, nu pcntrucă n'aș putea suferi pe Bernie

Glasgow. Dar pentru mine omul acesta are exact atâta farmec ca și coloarea pentru un

orb sau o piatră din marginea drumului. Astăzi secretarele nu se mai îndrăgostesc de patronii lor. Cu situaţia aceasta s'a terminat din anul 1900, când femeile au început'să aibă şi ele o cheie dcla intrarea casei lor. Eu te iubesc pe tine, domnule W. care eşti bărbat cu pieptul ca o scândură, cicălitor şi anemic, m'ai înţeles!"

Doamna Wlieedon fu cea dintâi care-l puse în curent cu purtările stranii ale domnişoarei Josie Sinnott. Ştirea venise din birourile din faţă, dar părea că toate ştirile din birouri trebue să ajungă şi la cunoştinţa doamnei Wlieedon. Se făcuseră scliimbări radicale în distribuţia personalului din birourile fabricelor, dar când venea vorba de Josie Sinnott, Rernie amâna întotdeauna hotărârea ce trebuia luată. Probabil mai păstra ceva din teama ce i-o inspirase în timpul adolescenţei această femeie fizicește impunătoare şi primejdioasă: „Păstraţi pe bătrâna Josie, spunea el de fiecare dată. Este o femeie inteligentă şi destul de bună pentru a face slujbă într'un birou exterior".

Dar pe măsură ce treceau anii, noile funcţionare ale căror mese de lucm erau vecine cu ale ei, începură' să se plângă. Spuneau despre ea că vorbeşte singură. Spuneau că se uită cu ochii rătăciţi. „Vecinătatea ei mă înspăimântă", spuneau fetele. Josie începuse să se îmbrace cu indiferenţă şi umbla murdară. La început fetele îşi per- misescră să-i spună: „Domnişoară Sinnott, nu ţi-ai încheiat rochia în faţă", sau: „Jo, ţi-au căzut ciorapii în vine". De fiecare dată se uita cu ochii reci la fata care-j atrăgea atenţia, dar nu-i mulţumea niciodată. Fusta şi bluza îi erau pline de pete şi părul îi atârna laţe împrejurul obrazului. Ca şi restul lumci fcmcninc din America, funcţionarele din birourile lui Glasgow purtau rochii scurte, ciorapi de coloarea pielei, bluze decoltate şi părul frezat. În camera unde erau chiuvetele, fumau ţigări. Josie le făcea observaţii din cauza obiceiurilor acestora. Într'un rând una dintre fete se repezi într'un suflet din odaia de alături şi se plânse că Josic a ciupit-o sălbatic de braţ şi arătă celorlalte colege o pată vânătă. Dar celelalte fete începură să râdă şi-o întrebară, nu cumva a mai

ciupit-o şi altcineva, afară de Josie?

În toamna aceea Lotta Glasgow, împreună cu Karie şi copiii veniseră pentru o scurtă vizită la Butte des Morts. Oraşul era plin de ştirile ce se colportau în legătură cu ca. Ziarul de după amiază care opărea la Butte des Morts îi solicită o convorbire pe care Lotta consimţi foarte graţioasă să i-o acorde. Spunea că oraşul Butte des Morts este odihnitor, original şi neschimbat. Cei din Butte des Morts, care se mândreau de progresul pe care-l făcuseră, de străzile pavate de curând, de Palatul Bremmcr care avea şapte etaje, de templul în stil grecesc care ocrotea instituţia First National Bank, de chioşcul cel nou al fanfarei şi de bulevardul do pe Butte, clocoteau de revoltă din pricina mieroaselor cuvinte pline de venin ,din acest reportaj.

Lotta, strălucitoare do frumuseţe şi bogăţie, venise cu automobilul până la fabrică şi intrase, ca să ia pe Bernie. Fetele din birourile exterioare începură să se frământe, exact cum se frământa şi lumea de pe stradă, când vede că la marginea trotuarului s'a oprit automobilul unui cap încoronat. La ştirea că este în faţa intrării, fetele lăsară .maşinile de scris, dosarele şi maşinile de calculat. Cele mai multe dintre ele n'o văzuseră încă. Dar aflaseră toate ştirile referitoare la ca, cetiseră articolele despre rochiile ci, despre bijuteriile ce le avea şi despre prietenii din lumea aristocratică cu care era în contact. Văzuseră fotografia ci în rochia cu care adorabila doamnă Bernard Glasgow se prezentase la Curte;, o văzuseră în pyjama pe plajă; o văzuseră mângâind nasul calului ei care câştigase cursa Grand National;, o văzuseră încălecată pe un elefant în India şi o văzuseră în grădina villei dela Cannes.

— Fetelor, e aici! strigă cineva, apoi se bulucirăgrămadă şi ¿rămaseră nemişcate, uitându-se cu ochii miraţi, întocmai ca nişte fetiţe care se opresc în faţa unei vitrine, ca ,să se uite la o păpuşă franţuzească îmbrăcată în aur şi mătăsuri. Lotta le văzu, dincolo de paravanul de sticlă, zâmbi, dete din cap şi le făcu semn cu mâna în care avea mănuşi franţuzeşti, iar privirile de experte- ale fetelor constatară că până şi mănuşile acestea erau cu totul altceva, decât ceea ce văzuseră ele până

acuma,

Josie Sinnott se uita şi ea, dar nimenea nu-i da atenţie. Apoi .cu totul pe neaşteptate sări în picioare şi deschise uşa care da în vestibul; se opri în prag şi se uită la viziunea ce trecea pe lângă ea, şi trupul uriaş începu să-i tremure, capul să i se legene într'un fel cu totul neobişnuit şi obrazul i se tulbură. începu să strige după Lotta, întrebuinţând cuvintele cele mai ordinare, cele mai josnice pe care mintea ei de fecioară le clocise de multă vreme:

— Tu, târfă ordinară! Târâtură! L-ai îmbrobodit, şi l-ai ucis. Te vor spânzura! Te vor spânzura de gât. Îţi vor întinde gâtul de ticăloasă, până când vei muri. Le voi ajuta şi eu. Eu voi trage de frânghie! Eşti o asasină! Apoi scoase un ţipăt prelung şi ascuţit care tremură în lungul coridorului.

O luaseră cu sila şi o duseseră acasă. Acum sta întinsa, tăcută şi liniştită, în ochii inteligenţi şi miopi cu o privare de spaimă. Jumătate de obraz îi era diformat şi când vorbea, nu o puteai înţelege ce spune. Dar de astă

datã, amãnunt de necrezut, bãtrâna ei mamã care hu era altceva *(decât* o mânã de oase şi piele tãbãcitã, avea grijã de ca. Umbla de colo pânã colo prin casã, târân- du-sc cu greutate şi o alinta, spunându-i cã este copilul ei adorat, fata ei cea frumoasã. Acum aceste douã femei trãiau în cãsuţa de care Josie era atât de mândrã cã a putut-o .cumpãra din economiile anilor de muncã, dar ■care devenise astãzi un mic infern pentru amândouã.

I „— Aveţi grijã *;sã* i se acorde cea mai mare atenţie, poruncise Bcmie. Şi sã nu-i lipseascã niciodatã nimica". Îi aduserã medici şi o infirmierã, avurã grijã sã aibã tot ce-i poate face plãcere şi peste şase luni o puserã din nou pe picioare, aşa cã se putea mişca prin casã, cuviincioasã şi liniştitã, cu pãrul alb şi obrazul ca de ceará. Dar puţin dupã aceea avu un nou atac. O duserã la Oslikosh unde era Asilul de Alienaţi al Statului. Numele de Oshkosli reprezenta în Wisconsin un fel de glumã sinistrã. Dacã ,se întâmpla sã spui ciiiva cu toatã inocenţa: „Mâine plec la Oshkosli", te puteai aştepta ca cineva sã-ţi rãspundã cu înţeles: „Ar fi tocmai timpul".

Fetele din birourile din faţã fãcurã haz pe socoteala acestei întâmplãri, dur fãrã exagerare. Când aflã despre aceastã întâmplare, bãtrânul Van der Boogaart declarã: „Biata Chosie, a fost fatã bunã!" Scrânteala lui Josie Sinnott avea un nume ştiinţific, dar funcţionarele n'o cunoşteau decât sub expresia ei vulgarã: insanitate de fatã bãtrânã. „Ar fi mai bine sã-ţi gãseşti un bãrbat", se apostrofau ele cu violenţã.

Bernie spuse doamnei Wheedon, cã întâmplarea a- ceasta i-a servit o lecţie:

— Sentimentalitatea nu are ce cãuta în afaceri. Ar fi trebuit s'o dau afarã, chiar din ziua când am venit în fruntea acestei întreprinderi. N'am fost destul de energic pentru a lua aceastã hotãrâre, şi merit ceea ce mi s'a întâmplat.

Idolul lui Bernic era energia. Avea grupuri întregi de lucrãtori care nu fãceau altceva decât adorau acest idol al lui. Lucrãtorii aceştia se numeau Experţi şi fãceau proccte pe hârtie, pânã la fracţiune de centimetru, fracţiune de gram şi fracţiune de para.

Datorită planurilor făcute de ci, lucrătorii din fabricele de hârtie se bucurau acum de înlesniri şi de un confort pe care în vremea lui Bamey nici n'ar fi îndrăznit să-l viseze. Bamey îşi închipuia despre el însuş, că este un patron generos şi cumpătat, şi un om pentru care îţi face plăcere să lucrezi. De aceeaş părere erau şi lucrătorii lui. Câtă vreme lucrau stăruitor şi bine, erau plătiţi bine şi păstraţi în slujbă. Erau lucrătorii lui şi el era stăpânul atotputernic. Toată lumea să se simtă mulţumită, fără niciun fel de prefăcătorie; aceasta era lozinca lui Barney. „Hieh, Frcd! Da, domnule Glaâgow! Văd că băiatul dumitale lucrează la calandru. Sigur că da, băiatul acesta ştie cum se fabrică hârtia şi este destul de îndemânatic în meseria lui". Acesta era felul lui Barney de a-şi trata lucrătorii. Pentru el frăţietatea dintre oameni nu era altceva decât o simplă frază – ceva despre care predicau preoţii în fiecare Duminecă, exact cum predicau şi despre împărăţia Cerurilor.

Pentru Bemie care era un ciudat amestec din viclenia lui Jed Hcwitt şi Einma Louisa cu incapacitatea ci adusă din New England, de fiecare dată când era vorba să-şi manifesteze simpatia faţă de cineva, şi toate acestea adăugate la firea sgomotoasă a lui Barney Glasgow, ar fi fost imposibil ca între patron şi lucrătorii săi să existe astfel de relaţiuni. În parte faptul acesta se datora şi împrejurării că interesele întreprinderilor Glasgow erau astăzi prea vaste, pentru a putea permite contactul personal cu lucrătorii şi funcţionarii. Probabil Barney cu firea lui entusiastă şi dinamică, ar fi reuşit să îmbrăţişeze situaţia, ciiiar în starea ci de astăzi. Dar Bernie era incapabil să facă aşa ceva. El încerca să obţină rezultate favorabile, întrebuinţând metode moderne.

Lucrătorii din Butte des Morts ai fabricelor de hârtie Glasgow erau obişnuiţi să mulţumească pe stăpânii lor fi educaţi exact ca şi vacile unei ferme model, pentru a produce cât mai mult. Aveau în scopul acesta Gimnaziul Glasgow care era înzestrat cu tot ce putea fi necesar, dela bibliotecă până la instalaţia cabinelor de băi cu duşuri. Aveau un bazin de înotat, un parc pentru base- ball şi camere de lectură. Afară de asta mai aveau

o revistă a lucrătorilor care apărea săptămânal. Revista se numea *Strângeţi Rândurile.* În revista aceasta puteai vedea numărul în sute de mii de tone de hârtie albă de (ipar, ieşită din fabriccle Glasgow. Suntem în stare, băieţi, să facem mai mult decât până acum. În coloanele revistei se publicau toate ştirile şi bârfelile. Funcţionarii erau îndemnaţi să facă donaţii, pentru cazurile de naştere şi moarte, pentru căsătorii, petreceri şi întruniri. În paginile revistei puteai găsi fotografia echipei de base- ball a fabricelor Glasgow, a echipei de înotat dela fabrica de cherestea din Iron Ridge, o vedere a fabricei din Canada şi noile laboratoare. O fotografie a domnului şi a doamnei Webarcki, îmbrăcaţi în haine de nuntă, amândoi, speriaţi, dar categorici în hotărârea lor. Stilul literar al articolelor din *Strângeţi Rândurile* era confidenţial şi plin de aluzii binevoitoare:

Iată, dragi prieteni, vă prezentăm aci pe Marty, ai belciugul de nas; nu e deci de mirare, felelor, că Elaine zâmbeşte mulţumită,

căci v'a luat-o înainte, tuturor celor care ați făcut

acecaş încercare, dar n'aţi reuşit. De fapt noi o iubim cu toţii şi ştim despre ca că este fata vrednică a omului cumsecade llarrp Dluck, şeful echipei din secţia cazonelor,, de pisat. Le urăm mult noroc, chiar dacă n'am lua această urare prea în serios. Şi credem că greutăţile ce lc vor întâmpina, vor fi fără importanţă, puţine şi cât mai rare şi mai depărtate una de alta.

Doamnele din echipa Kleen Kup au reuşit să câştige campionatul şi ar fi trebuit să vedeţi pa Gcrtic Kluntz când a făcut cele nouă puncte.

Heinie Nicpcr şi-a pierdut ziua de Duminecă în localul Schauhe din Grand Chute. Irma spune că este singurul lucru pe care l-a pierdut, fără altă cheltuială.

Membrii secţiilor Reciprocitatea şi Ajutorul vor ţinea Sâmbăta viitoare o şedinţă pentru alegerea comitatului, de con-j ducere.

Dumineca trecută cei din departamentul echipelor de noaJrtH au jucat un match amical de football. Despre felul în i care s'a desfăşurat această compclţiune, întrebaţi pe Carii Bicdemann.

Direcţiunea jabricelor – Glasgow va înfiinţa o cantină nio-l dernă şi higicnică unde veţi putea obţine nu numai hrana cu care să vă puteţi astâmpăra foamea ci şi hrana sc/cc/io-J 1 nată care să contribue la dcsvollarea voastră fizică. Domnul Vance Clement, delegatul Comisiei Alimentare a Statului Wisconsin. va finea o cuvântare referitoare la această chm stiune, în sala cea marc de întruniri, dela 12.30 la 12.45.

Unii dintre lucrătorii mai vechi nu erau de acord cu] aceste inovaţii. Spuneau că nu doresc altceva decât să lucreze, să-şi primească simbria şi să-şi vadă de treburile lor, fără să se găsească întotdeauna cineva carc să-şi bage nasul în felul lor de viaţă. Tony Schwcrkc, unul dintre cei care acuma aveau peste douăzeci şi cinci de ani în slujba fabricei, vorbeau pe faţă cu cel

mai mare! dispreț despre noua ordine de lucruri, dar bătrânul Tony era cunoscut de toată lumea drept un nemulțumit carfj murmură și țâfnește mereu, perorând despre capital și mim că și despre deosebirea existentă între clasele sociale. Se mai spunea despre el, că pe vremea când era tânăr – foarte demult, căci probabil de atunci trecuse o veșnicie – fusese îndrăgostit de fiica stăpânului – fiica lui Barney Glasgow – și că și ea fusese îndrăgostită! de el și că între ei ar fi existat ceva; fata aceea care fusese ucisă în accidentul cu barca pe lacul Winnebago, când întreagă familia fusese aruncată în aer, datorită unei explozii. Dacă te-ai fi uitat astăzi la ol, ar fi fost imposibil să crezi așa ceva. Lumea spunea că din pricina acestui accident a devenit Tony atât de oțărât. În orice caz un lucrător ca el își putea permite să spună orice poftește, deoarece nu exista nimic în industria hârtiei ce el n'ar fi cunoscut în cele mai mici amănunte, începând dela sala unde se pisau buștenii până la depozitul de hârtie, gata de a fi expediată. Tot așa era și tânărul Tony, fiul său care învățase aceeaș meserie. -Îi plăcea să intre în sala uriașă a mașinilor de vălțuit și să treacă fâșia de hârtie peste tambur, numai pentru plăcerea ce i-o pricinuia această emoție. Nimenea dintre lucrători nu se putea măsura cu el.

Bătrânul Tony, era în fundul sălii, cu spatele sprijinit în perele, și ascultase cuvântarea domnului Vanoo Clement pe care o ținuse cu ocazia inaugurării sălilor celor noi ale cantinei. Domnul Vance Clement vorbise cu glasul dogit și subțire,. despre amănunte stranii, cum ar fi de pildă Caloriile, vitaminele, proteina și carbohy- drații. Oamenii ÎL ascultaseră cu indiferentă îngăduința și în luminile ochilor lor credincioși se vedeau clipiri do plictiseală.

Cam pe la mijlocul cuvântării Bcrnie Glasgow apăruse în cadrul ușii, cu nelipsita doamnă Whcedon pe urma lui. Patronul nu prea avea obiceiul să onoreze cu prezența sa aceste conferințe, așa că toate privirile lucră- lorilor se îndreptară spre el. Domnul Vance Clement făcu o ușoară înclinare spre el și ridică mâna. Glasul lui deveni un fel de apel în care tremura căldura lipsită de convingere a oratorilor de meserie:

— Oameni buni, spuneți-mi ce mâncați și eu vă voi spune ce fel de oameni sunteți. Spuneți-mi ce ați prânzit azi dimineață, ce v'a dat soția dumneavoastră ca merinde și eu vă voi spune ce energie ați desfășurat în timpul lucrului. Mâncarea dumneavoastră este otravă. Merinzilo pe care le aduceți de acasă sunt făcute din otravă. Numai otravă!

— Vorbă să fie! se auzi un glas din fundul sălii. Toate capetele lucrătorilor se întoarseră spre statura înaltă și uscățivă a celui care sta cu spatele proptit în perejte și între dinți cu o lulea stinsă: Pentru mine mâncarea pregătită de nevastă-mea este destul de bună.

Cel care protestase era Tony Schwerke.

Din mijlocul grupului de lucrători se ridică un hohot de râs și un murmur sfios de aprobare. Ochii se întoarseră din nou spre statura impunătoare a celui care so oprise în pragul ușii. Obrazul rumen al lui Bernie era mai roșu decât de obiceiu. Nu se uită la Tony Schwcrkje. Continuă să se uite întins la orator, ca și când nu s'ar fi produs nicio întrerupere. Insuș domnul Vance Clement primi această întrerupere cu toată bunăvoința. Ba chiar zâmbi, când făcu un pas spre marginea estradei.

— Să ne înțelegem, prietene, care ești acolo în fundul sălii. Cuvânt ele mele nu au urmărit să aducă o jignire soției dumitale sau felului în care-ți gătește mâncarea. Dimpotrivă, sunt gata să admit că este o excelentă gospodină, un model de soție și de mamă. *Dar,* iată ce to rog eu, domnul meu: spune-mi ce merinde ți-a dat astăzi, când ai plecat de acasă.

Lucrătorii începură să râdă cu hohote şi să se co- tească:

— Haide, Schwerke, spune domnului ce ţi-a dat ne- vasta de mâncare!

Statura lucrătorului proptit în perete păru că se destinde, dar Tony nu zise nimica. Atmosfera părea că a devenit ceva. mai grea. Râsetele celor din sală se stinseră. Dar lucrătorul sta nemişcat în aceeaş atitudine. În clipa următoare îşi scoase luleaua dintre dinţi şi-şi trecu dosul mânii peste gură.

— Prânzul meu nu te interesează câtuş de puţin pe dumneata. Asta este o afacere care mă priveşte numai pe mine, ai înţeles? În orice caz nu mi-e ruşine de ceea ce am mâncat şi sunt gata să-ţi spun, dacă ţii numai decât. Un sandwicli cu şuncă, un sandwich cu lebărvurst, im compot de mere şi o sticlă de lapte. Ai ceva împotrivă, prea onorate prietene?

— E)a, domnul meu; am foarte multe de spus împotrivă. Felurile de mâncare pe care mi le-ai înşirat adineaori, dacă le mănânci în timpul unei zile de lucru, îţi îngreunează digestia şi un lucrător cu digestia îngreunată este lipsit de energie. Stomacul prea încărcat...

Trupul lucrătorului se întinse. Luleaua coborâ şi mâna care o purta, intră în buzunar. Capul se mişcă înainte şi maxilarele se încleştară cu putere:

— Care va să zică lucrător lipsit de energie, ai? Ascultă ici, şi nu-ţi mai băga nasul în ce nu te priveşte. Fu lucrez în această fabrică de peste douăzeci şi cinci de ani; ai înţeles! Şi prin maşinile acestea am trecut destulă hârtie ca să poţi învălui tot globul în ea şi să-l expediezi dracului. Stomacul! Noi îi zicem măruntaie. Şi măruntaiele mele au fost roase de munca în această fabrică. Dar dacă în lumea aceasta lucrurile ar fi aşa cam trebue să fie, atunci fabrica aceasta ar fi a mea, sau cel puţin o parte dintr'ânsa, în schimbul sănătăţii şi muncii mele pe caro am prestat-o aci, căci am asupra acestei fabrici mai multe drepturi decât domnul cela do colo care a primit-o dela tatăl său, care la rândul lui a primit-o dela tatăl soţiei sale şi acesta a făcut-o din copacii pe care i-a tăiat şi i-a furat din averea Statului.

— Schwerke, taci din gură!...

— Zi-i așa, Tony!

Un tânăr care stase până acum în apropierea ușii, își făcu loc cu coatele printre lucrători și întinzând brațul, puse mâna pe umărul lui Tony Schwerke:

— Te rog, tată, termină cu vorbele aacestea! zise i tânărul.

— Bine, fiule; cu am terminat cu ce aveam de spus. Zâmbi și făcu un semn dispreţuitor de rămas bun celui de pe estradă, fără ca în gestul acesta să se simtă vreo umbră de nemulţumire. Apoi ridicând glasul, adăugă peste umăr, în timpul cât se apropia de ieșire: Eu știu ce trebue să mănânc, căci mănânc cam demult. Prin urmare n'am nevoie de nimenea care să-mi spună ce să mănânc și ce să nu mănânc. Afară de asta știu să-mi șterg singur nasul și să mă închieiu la pantaloni, iar dacă se va întâmpla să am nevoie de cineva caro să mi-i închele, îți voi da de știre. Nu uita, tăticule, că eu sunt astăzi băiat mare.

În mijlocul hohotelor de râs care se porniră numaidecât, bătrânul Scliwcrke se opri anume în fața ușii în cadrul căreia era Bemie, și după ce-și aprinse luleana, pufăii de câteva ori, uitându-se la el pe deasupra capacului.

— Ai vorbit bine, Scliwcrke, declară Bernie cu bunăvoință. îmi face plăcere, băieți, să aud părerile voastre.

Tocmai de aceea ne adunăm aici. Apoi ridică glasul, ca să poată îi auzit de toată lumea: Lucrători, vorba res- picată ca cea de adineaori, valorează mai mult decât comentariile nenumărate, făcute în şoaptă, pentru şi contra unei probleme ce se discută. Ne adunăm aici, ca Bă ascultăm ce spun ceilalţi, să învăţăm şi să discutăm... Te rog, domnule Clement, după această întrerupere neobişnuită, dar cu toate acestea binevenită, să continui...

Lucrătorii în majoritatea lor fură de acord, că .stăpânul a procedat cu eleganţă. Bătrânul Tony 'prea se întrece cu gluma, când începe să orăcăie ca adineaori. Dar cu toate acestea erau convinşi c'a avut dreptate, când le-a spus adevărul.

Doamna Wheedon stenografiase cuvântarea domnului Vanee Clement, întreruperea lui Tony şi explicaţiile* binevoitoare ale lui Bernie. Pe obrazul ei stăruia zâmbetul binevoitor şi calm; la sfârşitul conferinţei urmă pe Bernie în biroul său, fără să facă niciun comentariu în legătură cu incidentul. Doamna Wheedon era o secretară particulară desăvârşită. Dar în aceeaş seară, în timp ce-şi dădea pe obrazul tânăr un aşternut de cremă, de faţă cu soţul, ei blajin, îi povesti şi lui incidentul şi trase anumite concluzii.

— N'a zis nimica şi nici nu s'a trădat. Acesta nu este felul lui de a proceda. Cu toate că pare atât de spontan, sunt convinsă că este un om ascuns. Ca să-ţi spun adevărul, cu n'aş da acum nici cinci parale pe slujba lui Tony. Să mai treacă puţin timp şi vom vedea.

La trei săptămâni după aceea Tony Schwerkc fu transferat într'o slujbă din curtea fabricei – o însărcinare cumplită în timpul gerului iernilor din Wisconsin şi chinuitoare în arşiţa de vară – aceasta era un fel de sentinţă de moarte, pentru un bărbat de vârsta lui care lucrase toată viaţa în atmosfera încărcată de aburi calzi a sălilor umede din fabrică.

Cantina fabricci avu un succes mediocru. Pe pciuţii cantinei erau cartoane cu inscripţii: Mâncaţi cât mai multe portocale. Beţi lapte. Dar din perversitate lucrătorii continuau să mănânce came afumată de porc şi să bea cafea.

Străzile din Butte des Morts şi şoselele din împrejurimi care acum erau pavate, mişunau de automobile. Pe vremea lui Bamey lucrătorii fabrioei, după ce se întorceau seara dela lucru, treceau în grădinile de legume dimprejurul casei sau în grădinile de flori dela marginea oraşului.^Când se lăsa înserarea, îi puteai vedea aşezaţi în pridvorul casei, numai în ciorapii de lână şi fără liaină, fumând ultima lulea din seara aceea şi scuipând împrejurul lor în iarba crudă. Dar acum erau în anul 1928 sau 1929. Ei şi familiile lor se plimbau împrejurul oraşului cu automobilul. Toţi agricultorii din împrejurimi îşi aveau şi ei automobilele lor cu care se plimbau roată, aşa că spectacolul se desfăşura ca la căluşei. Scara şi în zilele de Duminecă toţi agricultorii din împrejurimi veneau în oraş, iar locuitorii oraşului ieşeau în fiecare seară şi în fiecare Duminecă să se plimbe cu automobilele la ţară. La ducere şi la întoarcere treceau unii pe lângă alţii, ca două şiruri de lanţ ce nu se sfârşeşte niciodată.

Pe celălalt emisfer, la Londra, Lotta Glasgow făcea pregătirile pentru primul mare dineu şi primul bal din sezonul de toamnă. Hotărâse ca spectacolul acesta să-l organizeze în prima săptămână din luna Noembrie. Până atunci toată lumea bună va fi din nou în Capitală. Tot aşa sc vor întoarce şi cei plecaţi să-şi petreacă week- end-ul la ţară şi membrii familiei regale îşi vor relua
reşedinţa din oraş.

Lottei i se năzărise ca pentru această seară să aducă dela Paris întreg ansamblul dela Folie Majeslique; oamenii dela recliziţă, reflectoarele, decorurile, costumele şi orhestra; baletul format din fete îmbătrânite, cu picioa- ' rele ciupite de ţânţari şi dansatori spanioli cu palmele mânilor decolorate; artişti ahtiaţi după turiştii americani cu ochlearii încadraţi în os şi pălăriile cu funduri ca de i doniţă; toate penele, mărgelele, evantaiele de dantelă şi rochiile de tuli şi cele de catifea prăfuită. Plăti antre- l prenorului o avere, pentru a-l determina să părăsească pentru o singură seară teatrul cu fotolii roşii de pluş.

Lucrătorii ridicară un adevărat teatru în grădina din dosul

palatului Belgravia şi mesele erau înşirate, în formă de potcoavă, în faţa scenei. Trimisese şase sute de invitaţii. Femeilor le rezervase ca surpriză câte o poşetă mică de seară, dela Cartier's, cu închizătoanea împodobită cu pietre preţioase; bărbaţilor le oferea port- ţigarete de platină. Între invitaţi erau şapte prinţi, dar dintre aceştia doi erau ruşi, unul austriac, unul japonez şi unul român. Totuş între invitaţi se găsea şi un pretendent la tronul Franţei, ceea ce era foarte măgulitor. Când vorbea despre el, Lotta (întrebuinţând accentul ei franţuzesc) îl spunea *pransul* şi toată lumea ştia despre cine vorbeşte. Pransul vorbi vreme îndelungată cu Karic Lindbeck şi fu văzut de cei prezenţi zâmbind fermecător. Ivarie îi povestea năzbâtii din cantonamentele tăietorilor ' de păduri din Wisconsin. Pransul nu mai contenea cu exclamaţiile: *Mais, c'est incrovable! Formidable!*

Sigur că este, încuviinţă Karie cu naivitate. Dar ceea ce ţi-am spus până acum este nimic, faţă de ceea ce vei auzi de aci înainte. Tatăl meu, Swan Bostrom, îşi încleşta două degete, ui-te aşa, şi niminea nu era

în stare...

Al şaptelea prinţ, vedeta, era un tânăr care era angajat într'un local de petrecere. Făgăduise că va veni şi el pentru câteva clipe şi se ţinuse de vorbă.

— După miezul nopţii va veni şi David pentru câteva clipe, spunea Lotta.

Serata ei merita orice sacrificiu, căci era un triumf complet. Dar amănunt straniu; în intimitatea sufletului ei femeia aceasta rămăsese tot provincială; sau probabil rana pricinuită cu ocazia dineului aceluia din Butte des Morts, cu atâţia ani în urmă, nu se vindecase încă pq deplin: În clipa când îl văzu că apare în sala strălucitoare de lumină, Lotta se uită la el din înălţimea ei de Viking şi zâmbi, văzând obrazul de copil inocent ridicat spre ea, dar în aceeaş clipă în sufletul ci un glas trufaş se trezi şi păru că-l aude spunând: „Ei, doamnă Van Alstine, doamnă Bremmer, doamnă Koppel şi doamnă Dietcnliofer, ce ziceţi de asta, scroafelor!"

Spectacolul şi serata aceasta costă nu mai puţin do două sute de mii de dollari americani. Bcrnie care ar fi trebuit să plece în ziua de două Nocmbrie, pentru a participa şi el la serată, renunţă în mod jignitor de a mai veni la Londra şi contramanda cabina comandata pe vapor. Lotta, căreia numai rareori i se întâmpla să se supere, făcea spume la gură din pricina revoltei. Se repezi la Karie, în mână cu blancheta telegramei: „Am renunţat", spunea telegrama. Luând o atitudine teatrala, Lotta lovi cu dosul mânii telegrama care-i flutura în mână:

— Am renunţat! sbieră ea printre dinţi pe un ton din care se vedea furia deslănţuită. „Am renunţat". Fărăi să-mi indice niciun motiv şi fără să spună ceva. Serata este peste o săptămână. Acum chiar dacă va vrea, nu

va mai putea sosi la timp. În. ce situație mă voi găsi, fără soț! De obiceiu n'am ținut până acum socoteală do așa ceva, dar de astă dată nu este aceeaș situație. Va veni David! Și *pransul*... ce le voi putea spune! îmi vine să urlu nu altceva! „Am renunțat" – țipă ea printre dinți – și nimic altceva.

— Pariez că nu poate veni din pricina debandadei aceleia din Wall Street, îndrăsni Karie să răspundă.

— Acesta nu este un motiv. Să nu vină numai din pricină că un număr de acțiuni ticăloase au scăzut sau s'au urcat. De afacerea asta s'ar fi putut ocupa și doamna Wheedon.

— Eu cred că de astă dată este cu totul altceva. Ziarele sunt pline de articole despre panica dela bursă. Spun că populația din New York aleargă de par'că și-ar fi pierdut mintea. Unii au sărit dela etaje pe ferești, alții s'au împușcat și alții au înebunit.

— Afacerea asta nu are nicio legătură cu Bernie. Oamenii aceia sunt aventurieri.

— De, Lotlie, cu nu știu ce să zic, dar am cetit articole în ziarele care spuneau că milionarii au devenit cerșetori în mai puțin de un ceas.

— Mamă, te rog, să nu vorbești ca o proastă, căci am destule pe cap, chiar fără să mă mai chinuești și dumneata.

Expcdie lui Bernie o cablogramă, iar el îi răspuns® nu tocmai politicos. *Nit ești în stare să cetești,* spunea cablograma lui. După aceasta din America veniră una după alta mai multe cablograme, dar Lotta luă hotărârea să- nu le mai deschidă și nici să nu țină socoteală cje ele. Cu toată priceperea secretarei Mcrridew și a secretarei ajutoare, domnișoara Hoguc, pe biroul ei ca- blogramcle în plicuri trandafirii, formau acum o adevărată movilită.

— Dacă este prea ocupat cu afacerile lui din Wall Street, pentru a se mai putea interesa de ceea ce ;mă preocupă pe mine, atunci și eu sunt prea ocupată, pentru a mă putea interesa de ceea ce face el.

În cele din urmă Bernie îi telefonă dela New York. Era ora patru după amiază, ora Londrei, şi exact ziua hotărâtă pentru serată.

Cum?... Nu vorbi caraghioslâcuri/... Ce stai să vorbeşti! Mi-e imposibil... Spun că mi-e imposibil... Serata este hotărâtă pentru astăzi... Afară de asta, ce motive aş avea să renunţ?... O, dragul meu, cred că tu eşti puţin enervat... Nu... Nu... Evident, am auzit, dar ziarele exagerează întotdeauna... Nu te aud... Nu înţelegi că nu se poate... Îţi voi scrie... Nu se poate ca situaţia să fie atât de gravă, cum îţi închipui tu... Luna viitoare... Voi încerca să dau o fugă până la tine... dar numai luna viitoare...

Serata avu enorm succes. Ziarele londoneze (cu excepţia lui *Times)* erau pline de articole referitoare la acest eveniment monden. Unul dintre articole avea titlul peste pagină: DOAMNA BERNARD GLASGOW SPUNE CĂ AVEREA LOR URIAŞĂ N'A SUFERIT DE PE URMA PANICEI DIN WALL STREET.

Lotta se gândise aproape în mod serios, să dea o fugă până la New York şi înapoi. Dar viaţa la Londra în luna Octombrie era foarte veselă, deşi englejii nu ezitau să-şi manifesteze pe faţă nemulţumirea, din cauză că-şi pierduseră averile în crahul din Wall Street.

— Aceasta este un fel dc compensaţie pentru plata datoriilor dc războiu, declară Karic intuaccată. Se obişnuise să cetească ziarele cu – oea mai marc atenţie şi când îşi punea ochelarii încadraţi în os – o achiziţie recentă – arăta întocmai ca o studentă chinezoaică. Acum văd ce s'a făcut cu oţelul din America şi îmi dau seamă de rolul po care l-au avut laminăriile Glasgow. Nu e de mirare că Bcraie şi-a pierdut sărita, bietul de el. Ascultă Lottie, mi se pare că afacerea asta ne va determina să ne întoarcem din nou la tăvile încărcate pe caro le căram în restaurantul dela Ridge Ilouse.

Cablogramele lui Bemie continuau să sosească. Acum nu mai trimitea niciodată scrisori, iar faptul că exjpedia cablogramc, era un indiciu că nu are vreme să scrie.

Lotta îi răspundea cu cablogramc sau cu scrisori, că va încerca să vină de Crăciun - de Anul Nou —de Paşti. Dar sărbătorile Crăciunului în Elveţia erau atât de vesele şi de plăcute, în mijlocul feericului peisaj rupestra, cu piscurile de zăpadă, mai ales când Bard şi Dina erau cu ca.

— Felul în care ne petrecem vacanţa ni se pare barbar, spuneau copiii. Nu poate fi nicio plăcere să-ţi petreci Crăciunul în Elveţia, mai ales atunci, când eşti de o veşnicie la o şcoală din această ţară.

— Tata mi se pare grozav de deprimat, spunea Bard. Cred că tocmai acum familia ar trebui să fie lângă el. Sunt convins că loviturile pe care lc-a primit, sunt mult mai dureroase decât ne închipuim noi.

—• Americanii au obiceiul să se frământe întotdeauna, din pricina afacerilor lor, răspundea Lotta. Probabil e] se distrează foarte bine, plimbându-se cu yachtul, sau încheind contracte de vânzare şi cumpărare. Sunt convinsă că n'ar renunţa pentru nimic în lume la această plăcere, căci altfel ar fi venit demult la noi. Câştigă parale într'un ritm atât de accelerat, încât nu pridideşte

să-şi viziteze nici cel puţin, familia.

— Am primit o scrisoare dela Tom Melendy, continuă Bard îngândurat. Spune că afacerea aceasta este cel mai formidabil spectacol ce s'a văzut în America, dela războiu încoace. Mai spune că de astă dată nu este vorba de o simplă problemă financiară, ci de un faliment moral şi spiritual. Mi-ar face plăcere să pot fi şi eu acolo. Ascultă, mamă, adăugă el luând o atitudine categorică, aş vrea să-ţi spun, aş vrea să te fac să înţelegi – şi continuă dintr'o răsuflare – că cu în niciun caz pu sunt dispus să mă înscriu la Oxford.

— Bine, tinere, vom vedea. Tatăl tău va avea grijă să limpezească şi această chestiune, aşa că nu e nevoie să vorbim despre ea.

— Ce sunt cu, la urma urmei, american sau englez sau ce naiba? se sborşi Bard, pierzându-şi cumpătul într'un fel caracteristic familiei Glasgow şi luând o atitudine care se asemăna foarte de aproape cu a lui Barney.

— Nu ştiu ce eşti, dar în orice caz văd că nu eşti gentleman, ripostă Lotta pe acela? ton pe care-l întrebuinţa odinioară faţă de clienţii ei dela Ridge llouse.

Dar primăvara următoare Lotta era pe Riviera, în Iunie era la Baden-Baden, pentru a face o cură de slăbire în Sanatoriul Dengler, în August era la Salzburg şi nici nu-şi dete bine seamă, când se pomeni că s'a făcut luna Noembric şi că de un an încheiat nu mai văzuse pe Bernie. Se întâmpla pentru prima dată ca să fio departe unul de altul vreme atât de îndelungată.

În Octombrie erau din nou la Londra. Aci sosi o cablogramă dela Bernie pe care nici chiar Lotta nu o mai putea ignora:

INTOARCE-TE ACASĂ IMEDIAT SCOATE PE BARD ŞI DINA DELA SCOALA ŢI-AM TĂIAT TOATE FONDURILE DISPONIBILE COPIII II VEI ADUCE CU TINE BERN1E.

Lot La îi expedie următoarea cablogramă:

ŢI-AI PIERDUT MINTEA.

Bcmie îi răspunse prompt:

AM PIERDUT TOT AFARA DE MINTE.

Ziua iurmătoare domnul Iieatherby, avocatul din Londra, veni să vorbească cu ca şi-i expuse câteva fapte simple. Heatlierby era un bărbat impersonal – un om cu privirile distrate şi tânăr, ale cărui trăsături nu-ţi puteau rămâne fixate în amintire. Trăsăturile lui erau ca alo unei măşti de ceară, ceea ce era o mare calitate pentru un bărbat de profesia lui. În orice caz era foarte bine că trăsăturile obrazului său nu puteau trăda părerea intimă ce şi-o formase despre doamna Glasgow şi mama ei excesiv de bine dispusă.

— Cred, doamnă Glasgow, că dumneavoastră nu înţelegeţi tocmai bine situaţia.

— Sigur că nu înţeleg. Este o violentare cu totul lipsită de judecată, cum numai rareori mi-a fost dat...

— Probabil veţi putea înţelege mai uşor, dacă vă voi spur.c c'am primit instrucţiuni să vând yachtul, dacă se. va putea sau în caz contrar să-l închid şi să-l ancorez într'o cală de halaj. Casa aceasta va fi închisă. Evident vom vinde şi caii de curse. Tot aşa şi celelalte caso ce le aveţi -în Europa. Mi-am permis să vă reţin cabine pe bordul vaporului *Berengaria* care va pleca de astăzi într'o săptămână, pentru dumneavoastră şi doamna
Lindbeck, pentru tânărul Bard şi pentru domnişoara Dina.

— Eu nu voi pleca. Amândoi copiii sunt la şcoală. Asta este nebunie. Nici nu vreau să aud. De astăzi într'o săptămână...

— *Madam,* vă rog să mă credeţi acesta este un imperativ dela care nu vă veţi putea sustrage.

— Nu cumva vrei să spui că Bemie a... Vrei să spui că noi suntem săraci!

La întrebarea aceasta îşi permise ceva ce pentru un bărbat cu trăsături normale ar fi putut trece drept un zâmbet de compătimire, amestecat cu dispreţ:

— Nu tocmai asta. Averea domnului Glasgow ar putea fi considerată ca importantă în orice țară – huîm... hai să zicem – mai puțin fantastică decât America. Dar febil acesta de viață – și privirile lui tulburi pătură că vor să îmbrățișeze camera bogată în care erau, yaohtul nevăzut, caii, casele, bijuteriile – nu reprezintă numai o simplă viață de belșug. Este o viață de care duc – sau mai bine zis – de care au dus regii.

Dar Karie fu cea care o determină să-și dea seamă ,că se găsește în fața unei situații care implică o hotărâre imediată și definitivă:

— Lottic, eu înțeleg la ce face aluzie domnul acesta. În tinerețea mea eu am avut ocazie, și tot așa ai avut și tu, să văd o mulțime de tăietori de păduri care și-au făcut de cap. După ce-și cheltuiau în Silver Street banii adunați cu trudă, după ce petreceau, până nu le mai rămânea nicio lăscaie, se. trezeau și-și dădeau scamă că n'au altceva de făcut, decât să se întoarcă din nou în codru. Aeccaș este situația și cu noi. Am petrecut, și ne-am făcut de cap vreme de douăzeci de ani. Eu nu simt în stare să deosebesc un drug de oțel de o surcea

scorojită, dar după obrazul domnului Heatlierby îmi dau scamă că acum s'a terminat cu ce a fost până astăzi. Nu simt tocmai sigură, dar mi se pare că teu sunt foarte mulțumită. îmi face impresia ca și când de ani de zile m'aș fi trambalat de colo până colo, pe bordul unui vas de coastă. Cred că voi fi mult mai mulțumită, când voi simți pământul sigur sub tălpile picioarelor.

Gem'cnii chemați la Londra se uitară puțin speriați la obrazul frumos al Lottei, căci lor nu le spusese încă niminea ce s'a întâmplat.

Dina renunță la ceremonialul saluturilor obișnuite și întrebă fără să mai ezite:

— Tata c bolnav? Spune-mi adevărul! Haide, mamă, spune repede!

— Nu e bolnav. Este puțin enervat și speriat. Acesta este felul americanilor de a trata afaceri. Este absurd să vă iau dela școală tocmai acuma, când sunteți în anul cel mai important de studii, dar el stăruește. Am primit azi dimineață o nouă cablogramă în care spune – și se uită zâmbind ironic la foaia de hârtie de pe biroul ei – că c tocmai timpul ca fiul și fiica lui să învețe să devină americani, vă rog frumos...

Se aștepta ca amândoi să înceapă să scânceascâ.

În primul moment gemenii rămaseră tăcuți. Se uitau cu deliii mari la ca. Apoi se uitară unul la altul. Privirea aceasta a lor părea că dovedește legătura strânsă dintre ei și înstrăinarea completă de ea. În clipa aceea Lotta își dete seamă că ea a fost exclusă din ceva extrem de important.

— Stai un moment, să ne înțelegem, zise Bard. Apoi cu exagerată încetineală, așa cum auzise pronunțându-se în filme, repetă: Să... ne... înțelegem. Vrei să spui – adecă el înțelege să spună – că ne vom întoarce acasă —
ca să trăim acolo!

— O, sunt sigură că tatăl vostru nu va persista în. această prostie. Este enervat și puțin speriat. Pentru tot ce s'a întâmplat, spune că este răspunzătoare Europa și războiul.

Tocmai de aceea refuză să vină aici şi să so odihnească. Ce prostie!

— N'aş putea spune că eu îl condamn din pricina asta, interveni Karie care sta cu capul plecat în fundul unui cufăr. Karie nu admitea niciodată ca să-i facă altul bagajele. – Ca să vină aici şi să se odihnească, ar însemna să se întindă pe un aşternut de frunze de iederă; căci oricât ar pare de proaspete şi de verzi, ar i fi imposibil să te ridici în picioare, fără să iei pete j pe haine.

— Bunica voastră, le explică Lotta, a devenit pe neaşteptate mare patriotă.

De fiecare dată când nu se înţelegea cu Karie, în conversaţia cu Bard şi Dina, o numea întotdeauna „bunica voastră".

— Puţin patriotism nu le va strica nici gemenilor a-i cestora. Fac prinsoare că nu sunteţi în stare să cântaţil nici cel puţin primele trei rânduri ale Imnului Naţional.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, mai tacă-ţi gura. Ne vom întoarce cu toţii acasă şi vom cânta ***Pământul binecuvântat al Ţării mele...*** până când Bernie îşi va veni în fire. Pe urmă vom reveni în Europa. Bard şi Dina vor trebui să-şi completeze studiile cu ajutorul unui meditator.

Fu rândul gemenilor să-şi spună şi ci cuvântul, aşa că Dina începu cea dintâi, şi pe un ton cât se poate do limpede:

— Noi nu dorim să ne mai întoarcem în Europa.

— Vrem să trăim în America.

— Cc tot vorbiți, copii? întrebă Lotta și se uită mirată la ci.

Dina sc uită în largul camerei. Erau în apartamentul lui Karie. Cu toții gravitau spre apartamentul acesta. În mijlocul luxului casei lor din Londra, apartamentul acesta era un fel de refugiu; între pereții lui sc simțeau bine și la adăpost, și în atmosfera lui era ceva din intimitatea vieții micilor orașe americane, cu băcănia din colț și cu soba încălzită împrejurul căreia odinioară se adunau trecătorii, ca să stea de vorbă. Cu toate draperiile grele englezești, cu căminul impunător în care ardea focul, și mobila masivă din secolul al optsprezecelea, camera aceasta avea ceva care le aducea aminte de Iron Ridge, din Wisconsin. Pe măsuța de toaletă era o foto- gralic mărită a lui Swan, de proporții impunătoare, așa că arăta a gigant, cum era de fapt în realitate. Era îmbrăcat în costum de tăietor, cu scurteică vărgată, în cap cu căciulă, cu cămașă de flanelă, în bocanci și cu șoșoni, iar împrejurul lui erau troienii albi de zăpadă pe care se vedea umbra viorie a trunchiurilor de pini și de fagi. Obrazul bun și ochii ca de copil zâmbeau uitându-se la tine. Pe consola căminului era un instantaneu al chelnărițelor de acum douăzeci și trei de ani; fete durdulii, cu părul în cârlioanțe, cu fustele încărcate de volane, cu șoldurile și pieptul plin; în mijlocul lor era Karie, cum sc cădea să fie o chelneriță șefă, iar alături de ea era Lotta, frumusețea echipei. Cu ani de zile în urmă Lotta încercase s'o convingă, să ascundă sau să distrugă a- , ceastă fotogralic.

— Dacă nu de altceva, cel puțin pentru ochii slugilor, spunea ea.

— Slugile mă interesează prea puțin. Fotografia a- fceasta le va dovedi că cu știu cum trebue să-și facă

datoria, căci am fost și eu la situația lor.

— În cazul acesta să știi că o voi distruge chiar eu.

— Ascultă, Lottie Lindbeck, dacă vei îndrăsni să faci așa ceva, să știi că te voi pedepsi în fața lumii; ți-o jur pe

Dumnezeul meu că așa voi face.

Fotografia aceasta (luată în pridvorul dela Ridge Housc) și fotografia lui Swan erau împodobite cu o creangă de vâsc pe care nu uita să-l împrospăteze, de fiecare dată când se ducea în America.

Privirile Dinei se opriră pe aceste fotografii și se uita acum la ele, cu dinții încleștați și cu înfățișarea poate prea serioasă pentru vârsta ei.

— Eu sunt sătulă de Europa. Sunt sătulă de multă vreme. Aii se pare eu sunt un fel de desrădăcinată. Tu și bunica ați fost chelnărițe într'un oraș din marginea codrilor. Bunicul meu a fost tăietor de păduri și străbunicul este și astăzi tăietor. Nu știu de ce, dar nu cunosc prea multe amănunte în legătură cu bunica și bunicul Ilewitt. Nu știu despre ei decât că au fost negustori de cherestea, exploatatori de păduri și fabricanți do hârtie, veniți de undeva din miazănoapte. .În orice caz multă deosebire între unul și altul nu prea există. Străbunica Boslrom a fost Lotta Morgan, o cântăreață de bar care venise de dincolo de Palisadă...

— încetează cu vorbele acestea! Acum, numaidecât! țipă Lotta și sări în picioare. Să nu mai îndrăsncști să vorbești în felul acesta! Cine ți-a debitat minciunile acestea ticăloase... Dar ezită și se opri.

Gemenii se uitau la ea cu ochii limpezi și fără să clipească. Karie care până acum stase plecată asupra cufărului, își îndreptă trupul și începu să. zâmbească.

— Acestea nu sunt minciuni, mamă, interveni Bard cu inocență. Sau cel puțin mie îmi place să cred că nu sunt minciuni.

— Cine v'a debitat prostiile acestea?

— Tom Melcndy.

— Tom Mclendy. Trepădușul acela care face pe radicalul. Ei bine, îi voi spune și tatălui tău. Să vorbiți în felul acesta cu propria voastră mamă, și tocmai acum când știți cât sunt de... Lacrimele întotdeauna gata, îi scăpară de sub pleoape, îi tulburară ochii frumoși și îi fugiră în josul obrajilor

catifelați.

Bard era lângă ea și-i petrecu un braț împrejurul mijlocului.

— Mamă dragă, nu plânge. Dina n'a avut intenția să te jignească. Noi suntem încântați. Nu vezi câtă plăcere ne face această constatare! Pentru noi o astfel de descendență este ceva romantic, ceva frumos și cu adevărat american. Tu nu-ți dai seamă – continuă cl și o sgudui cu blândețe – că noi suntem mândri de tine c'ai fost chelnăriță?

Dar Lotta scoase un gemăt de durere, se ridică în picioare și ieși din cameră. Bard se uită la sorâ-sa, eu privirea încărcată de reproșuri:

— Dina, de ce ești tâmpită.

I – Demnitate jignită, răspunse Dina în bătaie de- joc.

— Demnitatea jignită nu mai este la modă.

— Cine ți-a spus așa ceva?

— S'au împlinit doi ani de când nimenea nu măi apelează la astfel de apucături. Nu-i așa bunico?

— Așa este, răspunse Karie care era un fel de autoritate în chestiunile dialectului american. Maică Doamne, cât do jignită a fost Lottie!

— îmi pare sincer rău.

— Îi veți da o compensație, încercând să fiți cât se poale mai drăguți față de ea, tot drumul până acasă,

le propuse Karie. Gândiți-vă, Butte des Morts în luna Decembrie! Biata Lottie! Oare ce va începe de acl[1] înainte?

Ceva mai târziu, dupu ce rămaseră singuri, gemenii discutară situația cu toată seriozitatea. Pentru confidențele lor reciproce li se întâmpla de multe ori să aleagă luxosul interior al micului ascensor capitonat cu pluș roșu. În spațiul uriaș al camerelor cu tavanele înalte ale palatului din Belgrave Square, micul ascensor le oferea intimitatea pe care nu le-o putea tulbura nimenea. Îi dădeau drumul până la etajul cel mai de sus și acolo se opreau, departe și liberi, spre nemulțumirea personalului din serviciul casei care ar fi avut nevoie de el.

— Să știi că bunica este o comoară!

— Este o femeie căreia nu-i place să se prefacă. Mama se rușinează de originea ei, dar bunica nici nu se sin-l chisește. Tocmai trăsătura aceasta din caracterul ei o face să pară atât de reală. Este exact — cum aș putea să-ți spun — ca și cartofi fripți în coajă.

— Mama are păreri grozav de învechite, nu-i așa?

— Tot așa și tata.

— Cred câne vor obliga să ne înscriem la o școală-
din America.

— Mie mi-ar face plăcere să fac excursii în largul țării. Știi la ce mă gândesc acum? Aș avea poftă să iau un Ford și să plec la drum împreună cu Tom Melendy, cum face el când e liber; să mă opresc acolo unde mă surprinde noaptea, să stau de vorbă cu oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată, să dorm în cantonamente și să mănânc la hanurile din marginea drumurilor.

— N'ai vrea să mă iei și pe mine? întrebă Dina pe un ton neobișnuit de sfios pentru o fată ca ea.

— O, cred c'ar fi imposibil să pleci la drum împreună cu doi bărbați.

— Do ce să nu plec! Aș vrea să știu și eu. Eu con-duc mult mai bine decât tine și sunt și mai rezistentă,'. Tu arăți exact ca o fotografie a lui Barney Glasgow, dar pe

dinăuntru eu semăn mult mai de aproape cu el.

— Vorbești ca și când tu ai știi cum a arătat el.

— Sigur că știu. Mi-a spus Tom și Karie, și am întrebat despre cl și pe mama – deși ei nu-i place să -vorbească despre el. Nici tata nu vorbește prea nvult despre el. Cred că din pricina accidentului cu barca,

.— Bătrânul Barney pare c'a fost om adevărat, ce zici? Un tip dintre aceia care umblau încinși cu două[1] revolvere, despre care cetești în romanele americane. Gusto! Ca să-ți spun adevărul, eu aș prefera să fiu ca el, în loc să fiu ca tata.

— Cred că după ce vei termina cu studiile, îți vor cerc să intri în fabrică.

Bard stete câteva clipe îngândurat, apoi declară cu glasul solemn:

— Nu știu nici eu dacă voi intra sau nu. Dacă nu-mi va face plăcere, atunci fii sigură că nu voi intra.

— Sunt gata să fac prinsoare pe orice sumă, că nu vei reuși să te sustragi dela această obligație. Vor stărui și va trebui să te supui. Să-ți spun ceva; știi că mi-ar face plăcere să pot conduce cu întreprinderile Glasgow, Sunt convinsă c'aș reuși. Femeile dc astăzi se pricep și la afaceri.

‘ — Probabil în ziua când va veni vorba dc așa ceva, nu va mai exista nici firma Glasgow Pulp and Paper Company. Gândeștc-te la ce s'a întâmplat în Rusia.

I'[1] – Mofturi! În America nu se poate pune o astfel do problemă.

— Cc te determină să-ți închipui că nu se poate pune?

— Pentnică știu. Poate ți se pare temerar, dar trcbue să știi că din cauza aceasta —care este expresia pe care o întrebuința Tom...

— Carbonul.

— Exact. Mie nu-mi tremură carbonul din pricina asta.

În ziua când *Bcrengaria* intră în docuri, Bernard Glasgow nu veni să-și întâmpine familia la debarcader. Dar trimise un grup

de experţi care se zăpăciră numaidecât, în faţa enormei cantităţi de bagaje descărcate pe cheiu. Karie respiră adânc aerul aspru şi pişcăcios al lunii Decembrie şi se repezi să înfrunte în luptă făţişă inspectorii vamali care se îngrămădiseră împrejurul lor. Aveau cinzcci şi trei de geamantane şi cufere, în afară de câini şi de căţei, fără să mai ţii seamă şi de pekineMul Chink care era cu cava mai mult decât un om obişnuit. Cilink nu mai era atât de tânăr, cum fusese odinioară, şi trecerea Oceanului îl speriase, aşa că sta nemişcnt sub haina de blană a stăpânei sale. Trupul lui minuscul tremura în haina de postav verde cu care-l îmbrăcaseră,

Lotta se simţea alarmată din pricina lui şi tot atât de nlartaată se simţea şi din pricina lui Bernié.

— Spuncţi-mi, e bolnav? Trebue să fie bolnav. Spu- ncţi-mi adevărul.

' Un secretar se strădui s'o linişteaască:

— De fapt, doamnă Glasgow, nu este bolnav. Evident, anul trecut a desfăşurat o activitate neobişnuit de intensă, cum este de altfel firesc, şi acum se simte epuizat. Toată lumea a fost consternată din cauza evenimentelor. Tot aşa şi dumnealui. După un astfel de efort nu e

de mirare că – mai bine să vorbim limpede – nu >o de mirare că s'a prăbuşit.

— Mofturi... cum să se prăbuşească! Bărbaţii din familia Glasgow nu se prăbuşesc niciodată.

Gemenii rămaseră fascinaţi de tot ce avură ocazie să vadă în lungul drumului dela New York până la Butte des Morts, inclusiv transbordarea din gara Chicago, iot timpul nu făceau altceva decât discutau în gura marc.

— Ooo, ia vezi, palisadele! liudsonul este mult mai frumos decât Rhinul despre care toată lumea vorbeşte entusiasmată... Mamă, noi am vrea să mâncăm în vagonul restaurant; ne dai voie să comandăm bucate americane, cum este de pildă tocana de puiu, cu cartofi dulci, şi stridii albastre? Ce este asta: compot de mere â la mode?

— Nu sc poate să comandaţi aşa ceva.

— Lottic, te rog, lasă copiii să facă ce vor. Nu le poate strica de loc, dacă vor mânca odată americăneşte. Compotul nu este altceva decât un compot de mere şi pe deasupra cu o felie de îngheţată de vanilie.

— Pe deasupra compotului, bunico? Nu ştiu dacă nouă ne va plăcea aşa ceva... Bard, ce zici de o budincă cu cremă â la Boston? Asta trebue să fie americană sadea... Am fost în vagonul panoramă. Călătorii stau pe doua rânduri, faţă în faţă, şi se uită pe furiş unul la altul, pe deasupra revistelor pe care le ţin în mâni şi sc prefac că cetesc. Vagonul are şi o cameristă, o negresă; e foarte frumoasă şi spune că este din Ilarlem. I-am spus c'am auzit şi am cetit tot ce s'a scris despre cartierul acesta şi că mi-ar face plăcere să-l vizitez, mai mult decât orice regiune din America, afară de Hollywood. Am întrebat-o dacă de fapt acolo se petrec orgiile despre care ani auzit vorbindu-se, dar mi-a răspuns că mi-am făcut idei greşite despre locuitorii acestui cartier şi că ea face parte dintr'o familie foarte onorabilă...

Drum de o mie cinsute de kilometri. Poate chiar mai mult. Trebuiau să treacă prin Statele New York, Pennsylvanie, Ohio, Indiana, Illinois, Wisconsin. Amândoi erau nemișcați de lângă ferestile vagonului.

—. Sfinte Doamne, ce țară mare!

— Sigur că e mare, încuviință Karie care începuse să tricoteze o flanelă pentru bătrânul Swan. Acele pe care le ținea în mână țăcăneau și descriau semicercuri grăbite prin aer. Trecuseră de Milwaukee și apucaseră spre Butte des Morts.

Vagonul lor pu mai era un vagon dc lux ca cel cu care veniseră delà New York până la Chicago. Această ultimă porțiune de drum care dura cinci ore, o făceau într'un vagon salon, cu Bard și Dina așezați *vis-à-vis* în fotoliile dela fereastră. Karie se așezase alături de Dina, iar Lotta se întinsese pe canapea și-și pusese sub cap pernița ei specială de mătasă parfumată și-și învelise genunchii într'un plaid de mătasă. Urmărea peisajul trist de iarnă din Wisconsin cum sboară pe sub fereastră și închise ochii.

— Sigur că e mare, repetă Karie. Nu ca în Europa unde pleci să faci o plimbare, dar abia'te-ai urnit la drum și te pomenești c'ai ajuns în altă țară.

Dina întoarse capul peste -umăr, ca să se uite la maică-sa...

— Nu s'ar putea ca sărbătorile Crăciunului să ni le petrecem cu toții în cantonament? Ar fi mult mai plăcut decât în Elveția, căci un Crăciun în codru este ceva mult mai aproape dc adevăr. Îți mai aduci aminte de fotografia aceea care reprezintă pe sora tatei, cea care* -a murit – mi se pare mătușa Evvy, așa o cliema – 1 pe care au dus-o acolo în cantonament. Tata îmi sjmnea I că pe vremea când a fost de vârsta mea, pleca în I •codru la vânătoare de cerbi, împreună cu bunicul I Glasgow. Tot el mi-a spus că semăn cu ca. Ce zici, 1 Bard, nu-i așa ^c'ar fi plăcut să facem Crăciunul în I cantonament?

— Eu nu vreau să vânez cerbi. Mă îngrozește gân-

dul acesta. Gândeşte-te la ochii blajini ai căprioarelor... I

— O, Bard, nu fi atât de sentimental.

— Tu eşti destul de tiranã, chiar dacă eu sunt sentimental.

— Liniştiţi-vă, copii! Chiar în această clipă când înj cerca să-i certe, Lotta se uită într'un fel ciudat la copiii ci gemeni, ca şi când i-ar fi văzut pentru prima dată. Dina, fata îndrăsneaţă şi cu voinţă fermă, cu temperamentul mai mult masculin; Bard tânărul svelt, liniştit şi elegant. Semăna foarte bine cu Bamey. Asemănarea aceasta i se părea chinuitoare. Între sprâncenele frumoase i se săpă o cută adâncă.

— Ridge nu mai este ce a fost odinioară, declară Karie. Ultima dată când am fost să văd pe tăticul, îmi spunea că tăietorii sunt nişte vagabonzi care intră în codru, lucrează vreme de o săptămână, apoi coboară în oraş unde se îmbată şi nu se mai întorc. Cât despre căprioare, ceea ce se întâmplă acum este ne mai auzit. Pleacă noaptea cu automobilele în lungul drumurilor din codru şi întorc farurile aprinse spre desişuri, uncie surprind câte o căprioară. Biata de ca rămâne zăpăcită de lumina care o orbeşte şi nu mai este în stare să se mişte.^Cât ai clipi o iau la ochi şi o împuşcă, cum ai împuşca cutiile de conserve înşirate pe streaşină unui gard. Acesta este felul de vânătoare de cerbi care se organizează în ziua de azi acolo pe Ridge.

— În viaţa mea n'am mai pomenit o astfel de ticăloşie, ripostă Dina indignată.

— În ultima scrisoare ce mi-a trimis-o, tăticul îmi spune că au început lucrările pentru instalarea unui far pe Ridge, exact în dosul casei lui, pentru avioanele care trec în partea aceea. Drumurile pe care le făcea cl împreună cu Barney, ca să meargă la pescuit, şi care durau două zile dus şi două întors, se vor putea face de aci înainte în jumătate ceas, cu plecarea din Mihvaukee, în linie dreaptă peste Ridge.

— Tata stăpânește milioane de hectare în împrejurimile localității Iron Ridge, declară Bard, întorcându-se spre maică-sa. îmi aduc aminte că pe vremea când eram copil, îmi închipuiam despre el că este un fel de rege al regilor – unul dintre aceia despre care cetești în cărțile de istorie – care împarte supușilor săi teritorii.

— Astăzi nu s'ar mai putea spune că averea tatălui tău este un fel de regat, declară Karic, în timp ce Lotta rămase cu ochii închiși. Majoritatea pământului a fost pierdută.

— Nu vorbi copilării, mamă! ripostă Lotta și deschise ochii. Ce vrei să spui când afirmi că majoritatea pământului a fost pierdută.

— Evident, pământul e tot acolo... nu vreau să spun că l-ar fi înghițit cineva și nici ceva asemănător. Dar anul trecut când am fost la Ridge ca să văd pe tăticul, l-am găsit speriat și-mi spunea că partea cea mai maro a teritoriilor a fost cedată.

— Cedată! se miră Bard.

Explicațiile făceau lui Karie cea mai marc plăcere. Se smâci din șolduri, ca să se așeze mai bine în fotoliu. Acum se simțea în elementul ei și era mulțumită.

— Bunicul tău Glasgow și străbunicul tău Hcwitt au obținut teritoriile acestea împădurite dela Guvern, fie într'un fel fie într'altul, în schimbul liniilor ferate po care le-au construit, al loturilor de colonizare și mai șliu eu ce. Pădurile de pe aceste teritorii au fost tăiate, așa că pământul nu merită să fie păstrat, căci nu c bun de nimica; prin urmare bunicul tău Gusto și tatăl tău l-au cedat din nou guvernului, bucată cu bucată, în contul impozitelor restante.

— Afacerea asta nu miroase de loc plăcut, zise Dino cu glasul destul de ridicat.

Lotta se îndreptă pe canapea și se răsti la fiică-sa:

— Bernardina Glasgow, te poftesc să nu

întrebuinţezi astfel de expresii!

— îmi pare rău! răspunse Dina, fără prea multă convingere în glas.

— De, mi se pare că Dina are dreptate, interveni Bard în favoarea sorei sale. Oamenii aceştia nu s'au sinchisit din cale afară de proprietăţile pe care le-au avut şi nici de generaţia care va veni după ce ei vor fi morţi., Au fost oameni meschini, deşi par atât de amabili şi de pitoreşti, când îi judeci în perspectiva depărtării,

Karie îşi adună lucrul şi înfipse acele într'ânsul.

— Din pricina asta să nu te doară capul. Aceasta este tinereţea. Nu-ţi place situaţia de acuma, prin urmare n'ai decât să intervii ca s'o schimbi în felul în carc-ţi va face ţie plăcere, zise ca şi se plecă spre fereastră, ca să se uite în tulbureala luminei de afară. Mi se pare c'am ajuns acasă. Iată şi comisionarul. Dina, du-te de cheamă pe domnişoara Mcridew. Haide, Lotta, ridică-te în picioare. Am ajuns acasă.

Ultimele raze de soare, galbene ca lămâia, tremurau în largul câmpiilor acoperite de zăpadă. Razele acestea ale soarelui din Wisconsin păreau că nu dau nicio căldură. Când trenul sc apropie de Butte des Morts, sclipirea de lumină palidă se stinse şi noaptea de iarnă se închise împrejurul lor, ca nişte perdele uriaşe. Troienii înalţi se vedeau pe amândouă părţile terasamentului liniei.

— Zăpada aceasta nu este plăcută la vedere, ca cea din Elveţia, declară Dina. Nu este o zăpadă care să te invite să te joci cu ca. Este o zăpadă pe care trebue s'o înfrunţi.

— Asta e adevărat, copii, încuviinţă Ivarie. Cei caro încearcă să înfrunte rigorile unei ierni din Wisconsin, înseamnă că au făcut ceva, puteţi să mă credeţi. Mi se pare că de astă dată tot aşa vom face şi noi, căci am ajuns cu căţel cu purcel.

Lotta se înfioră în haina ei luxoasă de blană.

Doamna Whccdon le ieşi în cale şi-i luă în primire. Părea femeie extrem de sveltă, de tânără şi de pricepută. Alături de ea secretara Meridew semăna puţin cu Jane Austin.

— Dar el unde este? întrebă Lotta. Nu cumva domnul Glaşgow este atât de bolnav încât n'a putut să vină până la gară!

— Nu pentrucă ar fi bolnav, doamnă Glasgow, dar nu mai are energia necesară. Doctorul i-a ordonat re- paos complet.

— Energie! Omul acesta are energic cât un gigant; nu l-ai auzit când vorbeşte că.... Era gata să sjpună că mugeşte ca un taur.

Doamna Whccdon păru că încearcă să termine pro- .poziţia întreruptă. *-

— Astăzi nu mai este în. stare. Stă foarte liniştit. Aceasta este roacţiunea. Aproape nu mai vorbeşte de loc.

îşi încleştă mâna pe braţul doamnei Wheedon.

— Spune-mi adevărul; este grav bolnav! Dumneata îmi ascunzi ceva...

— Nu, vă vorbesc foarte sincer şi vă rog să mă credeţi. Se va face din nou bine. Medicii spun că boala lui de acum nu este altceva decât rezultatul şocului prin care a trecut şi al efortului prea îndelungat. Doinitul Glasgow a avut foarte multe de îndurat. Cred că dumneata şi gemenii veţi reuşi – numai cu simpla dumneavoastră prezenţă în casă...

Bagajele fură descărcate pe peron şi acum erau o movilă care ajungea până în streaşină gării. Un bărbat se apropie de ei, în mână cu un felinar aprins. Era încălţat în şoşoni şi purta o scurteică de postav; şapca îi era trasă până peste oclii şi în vârful nasului i se legăna un picur transparent pe care şi-l şterse cu dosul mânii. Ridică felinarul în sus şi se uită la cei din apropierea lui.

— Bună seara, doamnă Glasgow, zise omul. Aproape să nu te mai cunosc. Lotta se uită la el şi nu ştia ce să-i răspundă, dar doamna Wheedon îi sări într'ajutor,

— Hello, Frcd... Este Fred llowkcr, şeful staţiei.

— Da, sigur; îmi aduc aminte. Bună seara! Ce mai faci Fred!

— Fac foarte bine. Cu slujba asta nici nu s'ar putea altfel. Cred că şeful se va pune din nou pe picioare, acuma după ce dumneata şi copii v'aţi întors acasă, îndreptă felinarul spre copii şi în orbita de lumină 6e văzură obrazele lor tinere, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a peronului.

— Asta este exact ceea ce am vrut eu! declară Dina, i

ca şi când ar fi continuat o conversaţie începută cu Bard.

Apucară cu toţii în lungul străzii Butte, îngrămădiţi în două automobile uriaşe care se luptau cu nămeţii do zăpadă, şi pe urma lor cu un camion al gării în care îngrămădiseră bagajele. Trecură prin faţa caselor din Aleea Milionarilor, cu Fox River pe o parte şi pe cealaltă cu apele lacului Winnebago. Dincolo de livezile- acoperite de zăpadă se vedea tremurul opac al apei- Se făcuse noapte neagră şi la fcreştilc caselor clipea lumina caldă şi chihlimbarie a lămpilor aprinse. Karie se uită pe fereastra automobilului.

— Indiferent de ce aţi spune voi, eu totuş sunt convinsă că oraşul acesta are un farmec specific şi-ţi dă o sensaţie de siguranţă pe care n'o poţi găsi în altă parte.. Nu sensaţia de siguranţă a oraşelor din Europa care-ţi fac impresia că zidurile lor au fost ridicate de o veşnicie; ci o siguranţă calmă, ca atunci când cineva se opreşte în popas şi se uită împrejurul său, apoi exclamă: „Locul acesta mi se pare destul de plăcut şi cred că mă voi statornici aci; la să desliam caii şi să le dau ceva de mâncare". -După acest prim popas oamenii au început să asude din greu în largul ţarinei şi şi-au clădit casele în care să se adăpostească.

. – Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, încetează, căci. îm plesneşte capul.

— Mămică dragă! zise Bard în şoaptă şi-şi puse mâna pe braţul ei, ca s'o îmbuneze.

Dar Dina, ca şi bunica ei, încerca să sfredelească în tu ac re oul cu ochii. Maşinile intrară pe aleea din curtea casei Glasgow şi se opriră în faţa intrării. Toate fe- rcştile casei erau luminate, din temelie până sub strear- linâ. Apoi cu totul pe neaşteptate Dina întinse mâna şi ţipă miratâ:

— Ia te uită; vezi ce e colo!

Dincolo de Fox River, proectat pe cerul cu sclipiri de pară se vedea un stâlp de lumină. Acum patru ani Bemie învelise coşul

de aspirație al fabricei Glasgow I cu un așternut de văpsca de aluminiu și spre coștul I acesta erau îndreptate luminile câtorva reflectoare. Co- 1 loana aceasta luminoasă se putea vedea la mari depărtări I în largul regiunei cultivate din Wisconsin, străpungând 1 întunerecul întocmai ca un deget amenințător.

— Ei comedie! Ce este asta? întrebă Bard.

Karie coborâ din automobil înainte ca cineva să o fi putut ajuta.

— Arată ca și când am fi instalat Campanilla în fundul curții noastre.

— E coșul dela fabrică. [1]

— Da, și cred că atâta vreme cât Bernie își mai poato oferi o astfel de iluminație, asta dovedește că America încă nu s'a prăbușit. Haide, Lottie! Ce stai și căști , ochii în felul acesta? Cotorosește-te de plaiduri și co- boară.

Ușa dela intrare se deschise larg. În lumina caldă ce năpădi din interiorul casei apărură două fete îngrijit » îmbrăcate și una dintre ele mai întârzia încă, nran- jându-și șorțul.

Poartă uniforme prea scurte, își zise Lotta. Și sunt pieptănate cu bucle; o, Doamne! Cred că în toată casa sunt numai cameriste și niciun valet. Respiră adânc și-și repezi umerii în sus, gata să le impresioneze chiar dela intrare. Dar unde o fi Bernie?

— Băgați de seamă, copii! Tatăl vostru nu se simto tocmai bine, prin urmare feriți-vă să faceți ceva...

Dar Bcmie nu apăru în cadrul ușii, nu era nici în hali, nu ieși din bibliotecă și nici nu coborâ scara. Nu se arătă niciun bărbat lat în umeri și sgomotos. În locul lui apăru o infirmieră tânără, cu o bonetă albă prinsă pe ceafă, încălțată în pantofi cu tălpi de cauciuc, cu ochii albaștri liniștiți și înfățișare de autoritate recunoscută. Se uită repede la cei care intraseră, apoi se îndreptă spre Lotta.

— Doamna Glasgow? Eu sunt infirmiera Nason caro

face serviciu în timpul zilei. Am întârziat anume pentru a vă putea vorbi.

— Ai întârziat... Şi Lotta se uită mirată la ea.

— Am vrut să vă urez bună venire. Pacientul nostru este ţităt de neräbdător să vă vadă. Nu l-am mai putut împăca toată ziua. Sper că trecerea peste Ocean a fost...

— Săriţi, că leşină! strigă una dintre cameristele caro ajutau Lottei să-şi desbraee haina de blană.

Gemenii, domnişoara Nason şi Karie se repeziră spre ea, dar Lotta îi feri din cale şi încercă să se rcculeagă:

— Nu fi caraghioasă, fato şi nu striga niciodată în felul acesta.

— Sigur că nu. Noi nu suntem oameni care să leşine, adăugă Karie, adresându-se domnişoarei Nason. Lottie, aşează-te pe un scaun şi odihneşte-te câteva clipe. Bard, deschide o fereastră, căci în odaia aceasta atmosfera este mai fierbinte decât dragostea olandeză.

Bard şi Dina se repeziră mulţumiţi la ferești. Dina declară:

L —Este o căldură plăcută. Toată lumea mi-a spus că aşa este pe aici. Ia uită-te, fereastra este dublă şi nu se deschide.

— Acum mă simt destul de bine, anunţă Lotta. Mă voi urca la etaj. Haideţi copii. Să vedem pe tatăl vostru.

Cu totul pe neaşteptate se gândi, că nu i-ar şedea rău să se complacă în rolul de matroană romană.

— Nu se poate, doamnă Glasgow, declară domnișoara Nason categorică. Nu se poate să intrați toți trei din- tr'odală. Nu trebue să pricinuim bolnavului niciun fel de emoție; cred că sunteți și dumneavoastră de acord cu această dispoziție? Și cred că nici câinele nu va...

Lotta trecu pe Chink în brațele lui Karie.

Când se îndreptă spre scara elegantă și largă și începu să-i urce treptele, își zise că aci trebue să iie ceva serios; prin urmare iată-te doamnă Lotta Lindbeck din nou în Butte des Morts unde te așteaptă un soț bolnav și probabil curățat, așa că aceasta este viața ce o vei duce de aci înainte; tapetul acesta nu este urât; oare cele două paturi de alamă le mai păstrează; erau oribile; partea cea mai mare a mobilierului este în stil Victorian și stilul acesta este tocmai acum la modă; voi fi condamnâtă să-mi petrec toată viața în vizuina aceasta, așa că s'a terminat cu mine; par'că aș fi într'o piesă de teatru; probabil va fi supărat pe mine, dar puțin interesează; voi fi amabilă față de el, dar demnă...

Ușa dormitorului era închisă. Domnișoara Nason venea pe urma ei. Cu mâna pe clanța de bronz a ușii, Lotta se opri o clipă, ca să se rcculcagă. întoarse capul spre infirmieră și ridică fruntea:

— Așteaptă aci.

— Bine, dar...

— Așteaptă aci.

Deschise ușa și o închise ușor pe urma ci. Camera era luminată foarte puțin de o singură lampă cu umbrar. Primul ei gând fu că Bernie arată grozav de puțin sub învclitorilc patului, deși este un bărbat atât de voinic. Ochii lui erau îndreptați spre ușă, când o văzu că se deschide, și se opriră asupra ei, când se închise. Pe pernă se vedea un obraz pământiu, un bărbat eu părul

cărunt și rărit la tâmple și două pete ciudate de umbră pe

iiecare obraz, ca şi când cineva i-ar fi trecut un deget tăciunii peste proeminenţa maxilarelor.

— Bernie!

Nu zise nimica, dar se ridică în capul oaselor, cu amândouă braţele întinse în calea ei. Se apropie încet de el, se plecă asupra patului şi-l cuprinse din toate puterile. Il auzi că respiră adânc şi chinuitor, apoi se lăsă din nou pe perne şi ea odată cu el, simţindu-i obrazul slăbit pe obrazul ci catifelat şi aprins. Obrazul lui era umed. Se uită la el speriată. -Pe obrazul lui Bernie, pc obrazul acestui bărbat voinic şi îndrăsneţ, se vedea dâra lacrimelor, întocmai ca pe obrazul unui copil.

— Am crezut că nu vei mai veni. Mi-am închipuit că m'ai părăsit.

— Bernie, cum se poate să te gândeşti la aşa ceva!

— Au reuşit să mă răpună, dragă Lotta. Şi-au în-

l fipt ghiarele în trupul meu. Am pierdut milioane.

— Le vei câştiga din nou, pe toate.

l – Sigur că le voi câştiga. Dc asta simt convins. Situaţia aceasta nu poate să mai dureze. Voi câştiga tot ce am pierdut; dar va trebui să stai mereu lângă mine! şi o strânse aproape de el.

l Bumh-bumh-bumli-bumh. Ce o fi asta? Nu cumva sunt bătăile inimii lui?

— Bernie, ce este asta?

— Ce anume?

— N'auzi? Bumh-bumh...

începu să râdă, un râs slab şi stins, întocmai ca fantoma unui râs adevărat, ca şi când n'ar mai fi râs de lungă, foarte lungă vreme.

— Dragă, este fabrica; este maşina de pisat buştenii

în fabrica de dincolo do Fox River. Slavă Domnului cu nceasta ne-a mai rămas.

Bumh-bumh-bumli-bumh. Bătăile se auzeau venind do dincolo de albia largă a fluviului şi răsunau stinse dar regulate, întocmai ca bătăile unei inimi credincioase.

În ziua de Anul Nou zăpada era aproape până în brâu. Dar uriaşa maşină de curăţit şi tăiat zăpada limpezi străzile din Butte des Morts atât de repede, încât ar ii fost imposibil să faci o plimbare prin oraş cu o sanie de modă veche. Străzile şi drumurile trebuiau păstrate în bună stare pentru circulaţia automobilelor. De altfel o sanie pe străzile din Butte des Morts ar fi făcut aceeaş sensaţie ca şi un automobil cu douăzeci de ani în urmă. Pe marginea trotuarului se adunase un grup de lucrători din fabrică şi se uitau la ingenioasa maşină de curăţit zăpada. Stăteau fascinaţi şi scuipau împrejurul lor, ne ştiind ce să facă în această zi de sărbătoare când fabrica îşi suspendase lucrul. Braţele uriaşe ale maşinii şi lopeţile se înfigeau în nămeţii de zăpadă, îi înghiţeau şi-i spulberau în şanţul din marginea drumurilor. înainte de a cumpăra această maşină, Consiliul Comunal al oraşului ar fi avut nevoie de cel puţin o sută de oameni ca să îndeplinească sarcina pe care acest gigantic mecanism o îndeplinea într'un singur ceas.

— Dar înghite nu glumă!

— Cred şi eu că înghite.

Oamenii de pe marginea trotuarului se uitau la maşină şi în privirile lor de admiraţie începea să tremure o urmă de îndoială. Erau în vacanţă de Anul Nou. înainte de asta, în vremurile bune, echipele de noapte şi cele de zi ieşeau şi intrau în fabrică cu aceeaş regularitate cu care soarele schimba luna de pe cer, indiferent dacă era sau nu era sărbătoare. Dar acum nu era niciun motiv pentru ca lucrătorii să stea acasă. Aproape involuntar grupul de oameni îşi examină manile care trândăveau. Bang-drang-poc se auzea robotul metalic caro trecea sfidător şi

sdrângănind pe lângă ei.

— Dincolo în colonie sunt nrulți cărora le-ar prinde bine doi-troi dollari pe care înainte de asta îi câștigau la curățitul zăpezii.

— Așa este!

— Am cetit mai zilele trecute într'un ziar, că foarte curând vor pune la punct o mașină care va fi în stare să facă tot ce face omul.

— Când se va întâmpla și asta, voi înțelege că pentru mine a sosit momentul ca să mă reped în ci.

Se întoarseră spre mașină și se uitară la ca cu totul alți ochi. De astă dată dincolo de sdrângănitul ci se auzea ceva melodic și cu totul nou. Un fel de cling-cling din partea Alcei Milionarilor. Clincăt de zurgălăi de sanie care apăru în vedere; era o sanie încăpătoare și veche de prin anii 1910. Sania era plină de plaiduri de blană și trasă de doi cai țărănești pe ale căror trupuri greoaie hamurile luxoase păreau ne la locul lor. Călărămilc și zurgălăii luceau ca argintul și de fapt erau de argint. Sania era o relicvie din vremea lui Bamey Glasgow, când tot ce avea el și părea de argint, era argint adevărat. Exact cum odinioară cci din Buttc des Morts se uitaseră după docarul înalt al lui Bamey, după Victoria doamnei Emma Louisa și după Electricul Lotlei, tot așa se uitară și de astă dată la apariția

neobişnuită a săniei lui Glasgow care părea jucăria unui. om bogat care-şi permisese să iasă cu ea pe străzile năpădite de automobilele din oraş.

— Ce zici de o plimbare cu sania de colo!

— Mi se pare că sunt gemenii lui Bcrnie Glasgow.

— Da, am .cetit despre ei într'un ziar că s'au întors. A venit şi bătrâna cu ei.

— Cum se poate? Au dat gata toate capetele încoronate din Europa!

Oamenii începură să râdă şi scuipară din nou în zăpadă.

— Ascultă Schwerke, asta e foarte bună. Au dat gala toate capelele încoronate...

Tânărul Schwerke, un băiat slăbuţ şi cinic îşi permise să zâmbească de propria sa glumă.

— Bătrânul o tot bolnav, ai?

— Bolnav! Poate bolnav în pungă. Cei din Wall Street l-nu jumulit de nu a mai rămas pe el niciun fulg care să-l încălzească.

— Bine i-au făcut!

— Nu cred să se simtă tocmai bine. Probabil i-au mai rămas cel mult opt-nouă milioane din tot ce a avut.

— În orice caz n'au reuşit să-l dea gata. I-au mai rămas fabriccle de hârtie şi tot ce are pus de o parte.

— Pentru el şi . pentru blonda aceea înaltă pe care o are, fabriccle nu sunt altceva decât un mczclic.

— Ascultaţi ce vă spun eu; fabriccle au fost foarte bune pentru bătrânul Barney şi pentru Ilewitt care a Jost înainte de .el. Vor fi tot atât de bune pentru Bemie şi copii săi; poate chiar prea bune, dacă m'ascultaţi pe mine.

— Ia vezi, mi se parc că se opresc. Sania se opri în apropierea maşinii şi se auzi clincăţul. zurgălăilor

care se opriră şi ei. – Băiatul arată exact ca una dintre fotografiile bătrânului Barney, pe care le-am văzut şi eu.

— Fata nu arată în niciun fel, căci este urâtă. i

— Cine este tipul care stă alături de ei în sanie?

— Melcndy – Tom Melcndy, *profesor* la Mlshikco College. Este cel care a vorbit în oraş, mai acum două săptămâni; Schwerke a avut o discuţie cu el; când s'a ridicat în picioare şi a început să-l contrazică, l-a încurcat în tot felul de întrebări şi l-a făcut de râsul oamenilor din sală! Ce zici Schwerke!

— Mai pune şi tu o vorbă bună!

Cei trei din sanie se uitau la maşină tot atât de fascinaţi, cum fuseseră şi lucrătorii adineaori. Caii se uitau la maşina care pufăia şi sdrângănca în faţa lor, ca şi când ar fi fost într'un spectacol de pantomimă.

După toate probabilităţile Melcndy începuse să explice gemenilor Glasgow felul în care era făcută maşina, căci făcea gesturi cu singurul braţ pe care-l avea. Fata ţinea hăţurile cu o uşurinţă care dovedea că este o- bişnuită cu caii. Obrazul oi şi al lui Bai'd erau trandafirii şi ochii le străluceau. Obrazul lui Melcndy era mai puţin îmbujorat, dar toţi trei păreau animaţi, veseli şi mulţumiţi. Lucrătorii de pe marginea trotuarului so uitau la ei curioşi şi pe furiş. Schwerke se opri şi se plecă, apoi luă o mână de zăpadă şi începu s'o strângă în palme şi s'o facă bulgăr.

Melcndy îşi desprinse privirea do pe maşină şi văzu oamenii adunaţi în marginea trotuarului, apoi se întoarse şi spuse fetei ceva. Dina strânse hăţurile şi îndreptă sania spre marginea drumului îngheţat caro tocmai fusese curăţit de zăpada adunată în rigolă.

— Ce faci Schwerke! strigă Melcndy. Ilello, Marty. Noroc, Gus!

— Noroc!

K – Prietenii aceştia ai mei n'au văzut încă o curăţi- toare de zăpadă. Am ieşit la plimbare, ca să le arăt ceea ce merită să fie văzut în oraşul Butte des Morts.

— Cred că e tocmai timpul, ripostă Schwerke.

Băiatul care semăna atât de bine cu Barncy Glasgow începu să rădă, când auzi vorbele lui şi răspunse:

— Mi se pare că ai dreptate.

Fata zâmbi şi ea. Oamenii constatară că atunci când zâmbeşte, nu este atât de urâtă.

— Haideţi, băieţi, să faceţi cunoştinţă cu gemenii Glasgow – Bernardina şi Bernard. Mai scurt, Dina şi Bard, ca să nu le confundaţi numele.

Atitudinea lui Mclendy dovedea că această cunoştinţă la întâmplare şi într'un colţ de stradă nu este nimic neobişnuit. .Oamenii îşi duseră mâna la şepci, se frământară pe picioare şi părură că se simt sfioşi.

— Toţi lucraţi în fabrică? întrebă Bard.

. Deteră din cap. Unul dintre ei îşi drese glasul şi reuşi să dea drumul monosilabei:

— Uhium!

— Sora mea şi cu mine, am vizitat fabrica, însoţiţi de Tom şi am văzut toate secţiunile.

***—JYca!* Şi cum vă place!**

— Cum ne place! Ne-a făcut aceeaş impresie ca şi când am fi văzut pe cineva care începe să se trezească.

Dina se plecă peste marginea săniei, cu intenţia să stea de vorbă:

— Dacă aş fi şi cu în stare să trec fâşia de hârtie peste tamburul maşinii, aşa cum ai trecut-o dumneata ieri, cred că mi-ar face mai multă plăcere, decât mi-a făcut ziua când am pilotat pentru prima dată un aeroplan.

— Cum adecă, dumneata ai pilotat un aeroplan?

se miră Scliwerke.

— Sigur că da. De nenumărate ori. întreabă pe Bard!

Scliwerke lăsă bulgărul de zăpadă să-i cadă din mână şi dete să plece.

— Stai frate, unde pleci? strigă Melendy după el,

— Ce tc interesează pe dumneata?

— Nu de altceva, dar mă gândeam că dacă te întorci acasă, am putea să te luăm cu noi.

Tânărul se aprinse la obraz şi-şi repezi bărbia înainte. Te pomeneşti că aceştia vor să-şi bată joc de el, fire-ar afurisiţi să fie. Dar fata adăugă numaidecât:

— Da, domnule Scliwerke, urcă-te în sanie. la vezi cât loc liber este! Voi sta împreună cu dumneata, în partea din urmă, căci aş vrea să te întreb o mulţime de lucruri. În orice caz acum c rândul lui Bard să mâie caii.

— Nu vreau...

— Ilaide, Scliwerke! Ce tc-a apucat?

Ceilalţi lucrători puseseră mâna pe el şi acum îl ridicaseră în sanie. Aci se petrecea ceva despre caro vor avea ce povesti femeilor de acasă.

— Ilaide, urcă-Lc, când te poftește o doamnă; nu ştii nici cum trebue să te porţi.

Scliwerke, cu obrazul ca o flacără, se pomeni cu genunchii înveliţi în plaidurile de blană; simţi caii smâcin- du-sc în hamuri şi sania care plecă. Auzi glasul plăcut al fetei cu inflexiuni englezeşti care i se păreau căutate şi stăruiau în mintea lui de american din miazănoapte, când începu să-i spuie:

— Am descoperit sania aceasta într'un colţ al garajului care înainte de asta fusese grajdul; de ani întregi n'a mai întrebuinţat-o nimenea, dar n'am găsit niciun

cal la îndemână, așa că am fost obligați să trimitem la fermă, să ne aducă acești doi cai pânteoși... la spune-mi, câtă vreme ți-a trebuit ca să înveți să treci fâșia de hârtie peste valțul mașinii, așa cum ai trecut-o ieri. Nu ți-e frică niciodată c'ar putea să-ți apuce mâna între valțuri? Bunicul și tatăl dumitale au lucrat și ei în fabrică... cam câtă vreme crezi c'au lucrat? Mi-ar face plăcere să pot obține o slujbă în fabrică și să învăț în toate amănuntele felul în care se fabrică hârtia... Pe dealurile și în lungul acestor râpe nu so gândește nimenea să facă sky în timpul iernii? Cred că ar fi o plăcere fără pereche... Aceasta este casa în care locuești dumneata? Doamna care este la fereastră este mama dumitale? la te uită, ne face semne... La revedere! Probabil ne vom mai întâlni la fabrică.

Schwerke se simțea chinuit, se simțea speriat, nemulțumit, se simțea sfios, dar era mândru. întră în casa cu atmosfera îmbâcsită și caldă și deveni violent în răspunsurile cu care încerca să explice părinților purtarea lui:

— Au fost gemenii Glasgovv... Da, am venit împreună cu ei, doar adineaori v'am spus... Pentru Dumnezeu, de ce să nu vin! Cu ce sunt ei mai buni decât mine!

Tatăl său se uită la el într'un fel cu totul neobișnuit până acuma.

— Să nu cutezi să-ți faci de lucru cu oamenii aceștia!

— De ce nu?

— Asta nu te interesează pe tine. Cred c'ai auzit ce ți-am spus.

Când plecară din fața casei, cei trei din sanie rămaseră tăcuți. Fata cu obrazul trandafiriu, îngrămădită între plaiduriIc din fundul săniei, fu cea dintâi care începu vorba.

— Este un tânăr ciudat. M'am informat și am aflat câteva lucruri în legătură cu el. Ar fi vrut să se înscrie la Polytehnica din Madison, dar în timpul acesta tatăl său s'a

îmbolnăvit de reumatism şi a fost obligat să renunţe la slujba ce o avea la fabrică, iar tânărul a trebuit să lucreze în locul lui, ca să întreţină familia.

— Ce ruşine! declară Bard. Tata ştie de afacerea asta?

— Este un tânăr neobişnuit de frumos, declară Dina, dar într'un fel din care se vede nemulţumirea ce-i clocește în suflet.

— Ce ziceţi, copii, să mergem până la capătul peninsulei şi de acolo înapoi? Tocmai bine ajungem acasă pe la orele patru. La patru jumătate tatăl vostru va coborâ în sufragerie, să-şi ia ceaiul.

— Ceaiul acesta va fi una dintre obişnuitele conclave familiare, murmură Bard. Prevăd dinainte ce se va întâmpla. Tata va pune o mulţime de întrebări şi ne va da tot felul de sfaturi. Mama va fi rigidă şi plictisită, dar va încerca să se poarte extrem de amabilă. Bunica va fi ca întotdeauna, cea care-ţi spune dela obraz, când are ceva de spus.

— Tăticul c preocupat de ceva. Se gândeşte tot timpul. Arată foarte rău. M'am întrebat de nenumărate ori, de ce nu încearcă să se odihnească şi să se mai distreze puţin, zise Dina şi plecându-şi trupul, puse mâna pe umărul lui Melendy. Ascultă Tom, dumneato vei fi de partea noastră, nu-i aşa? înţeleg, în privinţa şcoalei, vara viitoare şi vom refuza să ne întoarcem în Europa. Vrei să ţii cu noi?

— Voi ţine.

Din dosul ferestilor încadrate în iederă cei din Butto des Morts văzură sania şi auziră clincătul de zurgălăi.

— Simt gemenii Glasgoiv. De aci înainte va trebui să se obişnuiască şi ca cu altfel de viaţă... această doamnă Glasgow.

Căsuţa pe care Bamey Glasgow o dăruise odinioară lui Swan, părea acum pierdută în mijlocul terenului acoperit de

zăpadă, iar împrejurul ei se ridicau tot felul de castele franțuzești, case în stil colonial, reședințe în stil Queen Anne și viile italiene care fuseseră clădite în ultimii zece ani, din ziua când peninsula de pe marginea lacului Winnebago devenise cartierul la modă pentru lumea bună.

— Aceasta este casa în care mi-ar face plăcere să-mi petrec viața, declară Dina și întinse mâna. Numai singură, fata cea bătrână și ncmăritată a lui Glasgow, cu doi câței scoțieni, cu o singură servitoare credincioasă și ca tovarăș sufletul îndoliat de o dragoste nenorocită și neștiută.

— Bunica spune că aci i-ar face și ei plăcere să trăiască.

— Inchipue-ți ce mutre vor face vecinii, când lc va trimite câte un castron cu bucate suedeze, pregătite de ea!

Când intrară în casa lor de pe Butte, exclamară toți dintr'odată: „Tii!" Atmosfera li se părea insuportabil de încălzită și grea, după aerul aspru și limpede de afară. În capul scării se despărțiră; Tom apucă spre camera invitaților, Bard spre camera care odinioară fusese a tânărului Bemie, Dina spre dormitorul complet schimbat în care altădată fusese mobila de frasin a lui Evvy și tapetul cu trandafiri pe pereți. În timpul cât urcară scara, Karie strigă după ei.

— Zoriți-vă copii; tatăl vostru vă așteaptă în bibliotecă. Vă așteaptă cozonacul proaspăt. Mișcați repede!

În odaie se simțea mirosul de cafea suedeză proaspătă.

EDNA FERBEFI

Bernie era aşezat în fotoliul uriaş de piele din apropiereacăminului; un elegant semi invalid, îmbrăcat iɔ halatul cafeniu de mătasă Cliarvet pe care Lotta i-l adusese dcla Paris, cu şalul foarte fin dcla Sulka împrejurul gâtului, cu ciorapi franţuzeşti şi papucii eleganţi şi moi. Şalul îi era legat sub bărbie, aşa că nu i se mai vedeau tendoanele gâtului scofâlcit ca atunci când sta întins între perne. Obrazul lui nu mai era atât de tras şi cele două pete întunecate de sub umerii obrazului dispăruseră şi ele. N'avea încă cinzcci do ani, dar părea cel puţin cu cinsprezece ani mai bătrân decât Barney Glasgow, care coborâse scara cu pasul atât de uşor, în ajunul plecării spre Iron Ridgc, în dimineaţa aceea de acum douăzeci de ani şi mai bine.

Lotta lucra la o cusătură. Când voia şi era bine dispusă, broda foarte frumos, căci pe vremuri Karie avusese grijă s'o înveţe. împrejurul ci erau valuri întregi de tafta lucitoare din care voia să facă perdele noi la dormitor.

— De ce nu le dai să ţi le facă un decorator clin Chicago sau New York? întrebă Bernie.

— Cred că aş înebuni în oraşul acesta, dacă nu mi-aş găsi ceva de lucru.

Lotta era îmbrăcată într'o rochie de după amiază, dc catifea albastră închisă, pe un umăr cu un bucheţel dc orhidee pe care Bernie le comandase pentru Anul Nou dcla o florărie din Milwaukoe. Karie era în fruntea mesei dc ceaiu. De fapt era o masă simplă, rotundă, acoperită cu o faţă de dantelă şi împrejurul ei cu toate mirodeniile care caracterizau ceaiul de după a- miază, imaginat de ca. Pe masă era filtrul, ceainicul, cozonac, sandwicliuri, prăjituri, magiun, cornuri calde şi prăjituri suedeze pe care le pregătise Karie însaş

la bucătărie.

ii— Nu sunt tocmai în apele mele, declară ea exact în clipa când copiii apărură în cameră. Tata ar fi putut să vină, ca să ne petrecem Anul Nou împreună, mai ales că eu am fost la el de Crăciun. Era un ger cumplit, dar cu îmi închipuiam că m'am obişnuit demult cu iernile din Iron Ridge; de astă dată însă frigul aproape m'a dat gata. Despre tata am constatat că devine din zi în zi tot mai încăpăţânat.

— El se simte bine şi c mulţumit, răspunse Bemie. i – Cred că din acest punct de vedere s'ar putea să ai dreptate. Ce să vă dau, copii? Ceaiu sau .cafea, Tom? Se găseşte tot ce doriţi; cozonacul l-am pregătit cu mâna mea.

Prezenţa lui Bard, Dina şi Tom părea că mai înviorează interiorul sumbru în care se găseau. Obrajii le ardeau, părul le era proaspăt pieptănat şi ochii limpezi le străluceau. Bemie se uită la ei, tot aşa Lotta şi pe urmă Karic. Atmosfera odăii păru că se mai limpezeşte şi o clipa toţi trei se simţiră mai înviorați şi sufletele lor lâncede de oameni mai în vârstă, părură că-şi întind antenele nevăzute, ca să soarbă forţe noi din organismele pline de vigoare şi tinereţe, ale celor doi.

Pe sub haina de tvveed Bard îmbrăcase un pull-ovei* albastru, de aceeaş nuanţă ca şi ochii săi. Pull-overul Dinei şi fusta pe care o îmbrăcase, era de coloare albă- fuiguită. Părul blond şi-l strânsese cu o panglică de coloare neagră. Tom Mclendy care era cu optsprezece ani mai mare decât gemenii, mai păstra şi astăzi în expresia obrazului o neobişnuită lăcomie care putea să fie aşteptatare, nădejde, nerăbdare sau curiozitate de a afla cât mai curând ceea ce trebuia să se întâmple în mod inevitabil. Un fel de expresie, indiferent de natura

■ei, pe care nu o poţi vedea decât pe obrazul oamenilor foarte tineri, foarte bătrâni sau extrem do înţelepţi.

Dina se apropie de Bemie şi-l sărută pe creştetul ■capului:

— Tată, eşti atât de elegant. Tc-ai gătit în mod special.

Bemie se uită lung la fiică-sa:

— Dina, nu mi-am dat seamă niciodată până acuma, cât de mult semeni cu Ewy... cu soră-mea Evvy.

Lotta ridică ochii de pe cusătura cu care era ocupată,

— Ce tot vorbeşti, Bemie. Soră-ta avea părul negru şi ochii albaştri.

— Eu nu m'am gândit la coloarea părului sau a ochilor. E vorba – nu ştiu cum să mă exprim – despre expresia obrazului în general, despre felul în care vorbeşte sau...

— Cât despre Bard, începu Karie aranjând ceştilo pe masă, el este imaginea fidelă a lui Bamey Glasgow, Când te uiţi la el, îţi vine să tresari.

Cu un gest de neräbdare care făcu valurile de tafta să foşnească împrejurul ei, Lotta se ridică în picioare.

— Mamă, vrei să torni ceaiul, sau preferi să-l torn eu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, n'ai auzit că i-am întrebat adineaori ce doresc să le dau?

— Eu prefer cafea, răspunse Tom Melendy. Două linguriţe de frişcă şi tot felul de prăjituri şi cozonacul ce se găseşte. Dragă Karic, eşti o femeie fără pereche! Ascultă, crezi c'ai putea să te căsătoreşti cu un tânăr care a reuşit să-şi facă un rost în viaţă, dar nu arc nimic altceva, decât o inimă de aur?

— îmi închipuisem că logodnica dumitalc sunt eu, faţă de care ai anumite obligaţii, protestă Dina.

— Te-ai înşelat, răspunse Tom. Cel mult logodnica mea uitată. Adu-ţi aminte că abia adineaori m'ai *lăsat mască,* de drăgul acelui tânăr lucrător de fabrică, r – Care lucrător de fabrică? întrebă Lotta răstită, p» – Spune Tom, cum îl chema, căci eu am uitat.

— Schwcrke. Tânărul Tony Schwerkic.

Bernie Glasgow se ridică în picioare. Maxilarul inferior i se repezi înainte şi obrazul i se aprinse ca o flacără.

— .Ia ascultaţi, amândoi, la ce vă spun eu acum. Nu admit să vă amestecaţi între netrebnicii aceştia do instigatori...

— Instigatori? Ce vrei să spui, tată? întrebă Bard.

— Provocători de tulburări. Indivizi care întreţin nemulţumirile şi-şi închipuie că sunt mult mai buni decât •să-şi îndeplinească însărcinările ce li s'au încredinţat.

Lotta se apropie repede de ci şi-l sili să se aşeze din nou în fotoliu.

— Stai liniştit, Bernie, şi nu te mai enerva. Ştii foarte bin<e că doctorul ţi-a ordonat să stai liniştit şi să nu to emoţionezi, căci altfel va fi obligat să te rejină din nou în cameră şi culcat.

Dina îşi linse un deget pe carc-l băgase în unt şi se uită la ei nemulţumită.

— S'a întâmplat să-l întâlnim în drumul nostru, aşa că ,1-am luat în sanie. Dar dacă vrei să asculţi şi părerea unei fete, atunci află că este un băiat foarte drăguţ.

— Cu toate acestea te mai împotriveşti şi astăzi intenţiilor melc, declară Lotta pe un ton destul de categoric, când încerc să te conving, că Europa este singurul loc unde se poate da copiilor o educaţie sănătoasă. Mitocanii! Auzi, să se plimbe prin oraş cu mitocanii dela fabrică.

Feri valurile de tafta din calc şi se încruntă. Bernie îşi încleşta manile pe braţele fotoliului. Fără să se tulbure, Tom Melendy lăsă din mână ceaşca de cafea. Gemenii se uitară unul la altul. Până şi Karie care mesteca liniştită, dincolo de filtrul de cafea, înţelese că a început conclava familiei.

— Ia să vedem, începu Bcrnie pe un ton tot atât de solemn, ca atunci când se adresa membrilor unui Consiliu de Administraţie întruniţi într'o şedinţă importantă. Mă

adresez vouă, şi întinse arătătorul spre Bard. Ieri ai vizitat fabrica, dela depozitele de buşteni până la sălile unde este hârtia gata fabricată. Spune-mi '— dar înainte de a-mi răspunde, gândeşte-te bine – ce ţi s'a părut mai interesant din ceea ce ai văzut acolo?

•— O, eu ştiu ce i s'a părut mai interesant, începu Dina. Ni s'a părut...

— Lasă vorba, Dina. Cauţi întotdeauna să vorbeşti în numele fratelui tău. Ai tendinţa să devii una dintre femeile acelea care încearcă întotdeauna să-şi spună ele cuvântul.

— Este acelaş lucru, ca şi când ar răspunde el, declară Dina cu inocenţă şi se uită la fratele ei.

— Bard?

Tânărul îşi întinse picioarele sub maasă, îşi propti bărbia în piept şi zâmbi. Pe obrazul său tremura o expresie de şiretenie fermecătoare. Acelaş farmec ca şi în expresia lui Bamey Glasgow, îşi zise Bernie şi în suflet i se ridică un suflu îngheţat care nu se domolise încă în timpul celor douăzeci şi cinci de ani care trecuseră.

— Tată ştii foarte bine, că eu nu mă pricep să răspund la întrebări formulate în felul acesta – cc ţi s'a părut după părerea ta c'ar fi cutare sau cutare. la să văd. Iluihm... mi se pare că faptul cel mai în-

teresant a fost când am văzutrc» pe valţurile maşinii se înfăşură două fâşii de hârtie care merg paralel. Presupun că una a fost de o dălifate şi cealaltă de alta. Prin urmare am întrebat pe cel jcqfre supraveghia maşina, unde merge un sul, şi unde merge celălalt. Lucrătorul mi-a răspuns că unul dintre! 3r|luri va fi expediat la *Monitorul Ştiinţei Creştineşti,"Har* celălalt unei reviste umoristice.

Urmă o scurtă tăcere. Tom Melendy îşi scosese luleaua şi începu să pufăie dintr'ânsa. Atât şi nimic mai mult. Într'un. târziu se auzi glasul lui Bernie.

— Nu înţeleg ce ai găsit atât de interesant în procedeul acesta. Spune-mi ce ţi s'a părut atât de neobişnuit?

— Nu ştiu.

— Nu ştii! tună Bernie fără să ţină socoteală de cuvintele Lottei care încerca să-l liniştească. Nu ştii!

jur ar trebui să ştii.

În plivirile tânărului tremură o clipire fugară.

— Probabil ştiu, dar în mod tulbure. Aşa că n'ar nvea niciun rost să încerc să-ţi explic. M'am gândit înainte de toate la anii care au trecut, la copacii din codru

! pe care lucrătorii i-au tăiat, i-au transportat şi pe urmă irou tăiat bucăţi, i-au băgat în zăcători şi i-au pisat I lacându-i pastă pe care au trecut-o prin întregul proces de tratare cu acizi, i-au întins, i-au înfăşurat împrejurul I valţurilor, până când au ajuns la maşina de tamburat – toată operaţia aceasta, inclusiv - *Monitorul Ştiinţei* I *Creştinesti* şi revistele umoristice, sunt unul şi acelaş lucru.

|·În viaţa mea n'am auzit o astfel de aiureală.

— Ţi-am spus dela început, că dacă voi încerca să-ţi explic, va fi imposibil să mă poţi înţelege.

În fotoliul său de piele Bernie luă o atitudine solemnă şi abătută, apoi sc uită la ei şi începu:

— Bard, cred că nu c cazul să ezit să-ţi spun, sau

poate ar fi mai aproape de adevăr dacă ți-aș spune, că sunt desamăgit. Sunt desamăgit ·de răspunsul tău. Fabricele Glasgow nu sunt simple fabrici. Sunt un fel de instituție. Când totul împrejurul nostru s'a prăbușit, datorită zăpăcelii generale,^întreprinderile Glasgow Pulp and Paper Mills continuă ·să existe, și să "lucreze ca și înainte do asta.

— Slavă Domnului, .'oftă Kai'ie. cu- toată' pietatea, dar fără ca cineva• să-j dea atenție/ Apoi întinse mâna și mușcă odată.. sdravăn din- bucata de: cozonac.

— întrebarea de-adineaori'ți-.ara pus-o, pentru a vedea ce reacțiune-a provocsit în sufletul'*-tău-:această vizită la fabrică. InCr'o bună zi vei moșteni '-întreprinderile Glasgow, vei învăța; procedeele de a fabrica hârtia și vei lucra tu însuți în fabrică,jjentru a'duce înainte torța; de acolo de unde am lăsat-o eu. Prin urmare...

— hîu știu dacă voi fi sau nu voi fi de acord cu ceea ce spui tu, îl întrerupse Bard.

— Nu știi – ce vrei să spuicând afirmi că nu știi dacă .vei fide acord sau nu!

Bard păru o clipă speriat, dar în acelaș timp ferm hotărât, ca atunci când începi ceva neobișnuit deîndrăsneț și vrei să mergi până la capăt.

— Eu cred... începu Tom Mclcndy.

— Un moment, Tom. Bard trebue să se explice. Dacă va fi în stare, adăugă Bernie cu amărăciune.

— Explicația mea ți sc va părea tot atât de încurcată ca și cea de adineaori. Ui-le ce. Eu sunt nepotul și strănepotul a doi bătrâni pirați care au acaparat pământul, și l-au exploatat; doi bandiți care ți,sc par romantici când te gândești la ei, dar în realitate sufletește au fost tot atât de puțin cinstiți ca și hoții de cai. f – Pentru Dumnezeu!

— Bemie, cum se poate să admiți ca Bard...

— Voi m'ați întrebat, protestă băiatul. Trebuia să mă lăsați să termin. Nu vreau să fiu lipsit de respect și nici altceva, în ceea ce v'am spus adineaori. Nu fac altceva...

— Toate acestea sunt luate din cartea lui Tom Mclendy, țipă Lotta care numai rareori își pierdea cumpătul. De astă dată însă ochii îi scăpărau scântei.

— Nu este adevărat, mamă. N'ai dreptate. Astăzi situația este cu totul altfel. îmi cereți să intru în fabrică, pentrueă fabrica este a tatălui meu, și să devin fabricant de llârtic, numai pentrueă și tatăl meu a fost fabricant de hârtie; aceasta este o pretenție care astăzi nu mai poate fi formulată. Vouă vă aparține numai viața voastră... căci altfel probabil ați avea dreptul să decideți și de felul în care se va desfășura propria mea viață de aci înainte. În orice caz pe mine mă cheamă Bemard Glasgovv, din cauză că pe tine te-a chemat sau te cheamă Bemard Glasgovv, pentrueă tot Bernard Glasgovv l-a chemat și pe bunicul. Cum aș putea eu să vă răspund însă acum, dacă voi fi sau nu voi fi dispus să intru în fabrică! Probabil firea și temperamentul meu mă îndeamnă să devin ventrilog, sau aviator sau poet sau arhitect sau un vagabond. Vrei să mă determini să continuul tradiția familiei de acolo de unde ai lăsat-o tu. Ui-tă-te la Tom...

— Poftim! strigă Lotta cu glasul triumfător.

Karie începu să sdrăngăneaseă farfuriile de porțelan, ca să le atragă atenția.

j— Pentru numele lui Dumnezeu, lăsați discuția a- ccasla. E ziua de Anul Nou și avem atâtea motive să ne

simțim mulțumiți. Să stăm liniștiți și să ne...

Dar nimenea nu-i dete atenție. Tom Melendy începu să vorbească liniștit, dar cu un tremur în glas și o Convingere care atrase numaidecât atenția bărbatului revoltat, a femeii supărate și a celor doi tineri rebeli și speriați.

— Ascultă, Bernic, m'ai invitat să vin astăzi la voi și ți-am ascultat chemarea. Știi foarte bine că eu țin enorm la acești doi copii. îmi face impresia că în conștiința mea ei doi se amestecă și reprezintă un tot, împreună cu teoriile mele, cu tradițiile în care am fost crescut, cu părinții și înaintașii mei și ai lor... Cred că înțelegi ce vreau să spun, declară el și ridicându-se în picioare, își scutură luleaua într'una dintre cele mai frumoaso farfurioare ale lui Karie.

— Ce urmărește băiatul acesta? întrebă Bernic abătut Stai liniștită, Lotta. Timp de șaptesprezece ani ai crescut copii aceștia așa cum ai vrut. Acum e rândul meu... Continuă, Melendy.

— Știi foarte bine că ceva s'a întâmplat. Mai știi că aci nu poate fi vorba numai de războiul care a trecut, sau de depresiunea economică și de Europa. În ultimul deceniu peste capetele noastre au trecut vârtej anii unui secol întreg. Este aceaș situație ca și când ai fi încălecat pe o cometă și ai fi fost aruncat pe altă planetă. Când am căzut, am stat nemișcați și gâfâind, ca să putem respira din nou. Deceniul acesta a fost ceea mai îngrozitoare perioadă pe care a cunoscut-o lumea și cel care va veni de aci înainte va fi tot atât de tragic, dar cu totul din alt punct de vedere.

Se întoarse spre cei doi copii și ridică în aer brațul pe care-l avea:

— Vrei ca la prefacerile ce vor veni, să participe și copiii dumitale, sau vrei ca acestea să treacă pui' și simplu peste capetele lor? Spune-mi limptede!

— Vrem să participăm și noi Ir. ele! țipară Bard și

Dina într'un singur glas.

— Sigur. Sigur că veţi participa. Ascultă, Bemie; ascultă, Lotta. Copiii aceştia nu cunosc nimic din America. Cunosc în mod superficial puţină istoric... dar nici din asta nu prea mult. înaintaşii aceia despre care Bard vorbea adineaori atât de nemulţumit, n'au fost singurii – au fost mii de inşi din aceeaş categorie. Oamenii aceştia mergeau orbeşte şi nu se gândeau la nimica, dar cu toate acestea trebue să recunoaştem că nu lc-a lipsit îndrăsneala. Astăzi este la modă să vorbeşti despre ci cu dispreţ şi mulţi dintre înaintaşii noştri, trebue să recunoaştem, sunt vrednici de acest dispreţ. Dar viaţa pe care au trăit-o ei, ne-ar face pe noi cei de astăzi care suntem moleşiţi, să ne prăbuşim. Cei mai de seamă dintre aceştia au trăit la ţară, în codrii sau pe ape şi au combătut elementele naturei cu mâna goală. După ei a venit o generaţie mai bine pregătită pentru lupta împotriva vieţii, iar după aceştia au venit cei şmecheri care şi-au dat seamă de ocazia ce li se oferea şi au încercat să profite de pe urma ci. Este acelaş spectacol pe care-l poţi vedea într'un cantonament de tăietori, în timpul prânzului; cel care este mai îndrăsneţ şi are braţele mai lungi, înfulică porţia cea mai mare. Foarte curând după aceea'cei care au avut braţele lungi, au împărţit între ei bogăţiile acestei ţări. Realitatea este, că aşa ceva n'ar fi trebuit să se întâmple niciodată; cel puţin nu aci în America. Aceasta es.te ţara cea mai plină de viaţă, cea mai neaşteptată, cea mai energică, cea mai bogată şi cea mai emoţionantă din toată lumea, şi pe mine mă interesează din-

lr'un punct de vedere superior, astfel c'aş dori să-i intereseze şi pe copiii aceştia tot aşa. Viaţa lor dcla început a fost greşită, sau poate e mai bine c'au început-o în felul acesta, deoarece nu ştiu aproape nimic din trecutul patriei lor şi astfel vor putea începe totul dela început.

— Cum vor putea începe? întrebă Bcrnie.

— De - probabil, Lotta, dumitale nu-ți va place ceea ce voi spune ou acuma, dar mi-ar face plăcere ca - în cazul când copiii vor fi de acord - să vină la Mishikee pentru restul acestui an- școlar. Ai răbdare o singură clipă. Știu; știu ce vrei să spui. Este o școală fără tradiție din' Middle-West, și este o instituție fără tradiție; elevii umblă îmbrăcați în ghebe de piele de oaio și în scurteici de postav și când ies cu mașina, întrebuințează automobile Ford care par anume făcute să servească drept cenușernițe sau să arate ca niște galoși hăbuciți de pe gunoiu; dar la școala aceasta avem obiceiul să încurajăm discuțiile între elevi asupra subiectelor științifice și facem foarte puțină teorie. Clasele colegiului nostru ți se vor pă,rea tot atât dc simple ca și o excursie din ziua de patru Iulie, 'dar ceea ce facem noi acolo este cu toate acestea complet nou, plin de viață și constructiv. Dă-le voie să încerce un semestru, din Ianuarie până în Iunie. Îi voi înscrie eu.

— Mishikee, ripostă Lotta cu glasul ca de gliiață, Mishikee, pentru doi tineri care și-au făcut educația în cele mai selecte școale din Europa!

— Dc, Lotta, se întâmplă de multe ori ca oamenii mai în vârstă să nu știe întotdeauna cum ar trebui să procedeze. îmi aduc aminic că pe vremea când erai dc vârsta gemenilor dumitale, țineai morțiș să te înscrii la Liceul Comercial din Ashland, iar cu mă împotriveam din toate puterile. Pe urmă ai vrut să cobori aci în Butte des Morts, împreună cu Barney, și cu am fost și împotriva acestei intenții. Dar ui-te ce, dacă s'ar fi întâmplat...

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu vorbele acestea!

Tom Melcndy se apropie de ea și o sărută pe un obraz, apoi pe celălalt, exact deasupra cerculețului de roșu tras cu creionul, care nu putea amăgi pe nimenea.

— Karie, ești o femeie neprețuită, o femeie fără

pereche, eşti regina visurilor mele. Ascultă, dragă Lotta, Lotta; aci nu se discută ce vor putea învăţa la această instituţie, ci ceea ce vor putea vedea, ce vor putea simţi şi auzi. Copii, iertaţi-mă că-mi permit să vorbesc despr.e voi, ca şi când n'aţi fi de faţă. Dar ui-tc ee; este datoria voastră, a tinerilor de vârsta voastră, să hotărască cum va fi lumea ce va urma să fie de astăzi în douăzeci de ani. Voi nu înţelegeţi? întrebă el şi- se întoarse spre Bernie: Ne vom sătura de ceea ce vedem împrejurul nostru. Suntem sătui, sau aproape sătui, chiar acum. Din punct dc vedere fizic copiii aceştia şi oei din generaţia lor sunt cele mai desăvârşite specimene omeneşti ce s'au putut vedea dela începuturile Eladei. Din punct de vedere spiritual au fost pocniţi în moalele capului, cu măciuca ultimului deceniu. Acum încep să se desmeteceaască. Daţi-le o mână de ajutor... Ce este democraţia! Ştim cu toţii că nimenea nu va fi în stare să pregătească drumul democraţiei în această lume şi nici lumea nu poate fi salvată de democraţie. Lumea aceasta nu poate fi salvată de nimic, şi nimic nu poate fi mai puţin sigur decât lumea în care trăim. Prima încercare o faci chiar din clipa când intri în lume... Singurul lucru durabil în viaţă este partea dc contri-

buțic spirituală pentru propășirea ei... Cuvintele acestea le-a spus altul, cu mult înainte de mine... Iată ce aș vrea eu să fac. Vara viitoare, dacă-mi dați voie, îi voi lua pe amândoi și vom cutreera continentul, mergând unde ne duc ochii. Asta este ceea ce numesc cu educație. Vom vizita partea de răsărit, Middle-\Vest-ul, regiunea Rokies, deșertul Arizonei. Vom vedea nu numai peisaje, dar vom cunoaște și oamenii; orașe ca Detroit, Chicago, Kansas City; fabricele și atelierele; regiunile cultivate de agricultori. Aduceți-vă aminte că generația mea a fost îmbâcsită de măreția morții și a războiului, că a trimis milioane de tineri, ca să trăiască în noroiul tranșeelor, în apă și ger, pentru a ucide alți tineri pe care ci nu îi văzuseră niciodată și cu toate acestea lumea întreagă părea vrăjită de această idee. Astăzi nu •cred c'ai mai fi în stare să crezi că așa ceva a fost posibil. Totuș femeile au renunțat la hrană, la îmbrăcăminte și la toate înlesnirile ce le putea oferi civilizația. Gândește-le la discursurile de pe vremea aceea. Dacă astăzi s'ar mai găsi cineva care să țină astfel de ■discursuri, auditorii s'ar strica de râs – sau ar muri de jale. Dar în orice caz trebue să admiți că procedeul acesta, prostesc sau inteligent, greșit sau justificat, mișcarea maselor nc-a entusiasmat și nc-a pus în mișcare. Oamenii aceia au crezut! Da, au crezut. Unde este astăzi această credință! În sufletul acestor tineri din zilele noastre, care umblă ca prin somn. Eu, dumneata și toți ceilalți dimprejurul nostru, am fost crescuți în condamnabila convingere că nimic nu are importanță. Că nu trebue să ne emoționăm; că trebue să fim cu suflet de piatră; să nu ne lăsăm influențați de sentimente creștinești. Sentimentalismul este zeamă de prunc. Prostie; un moft. Uneori sunt sătul până în gât de tot ce văd și de tot ce aud, dar imediat după aceea se vântură chestiunea Sacco și Vanzetti sau a fraților Scottsboro, și vezi mii de bărbați și de femei care sunt gata să sacrifice timp, energie și bani și chiar

viața... pentru ce! Ca să obțină dreptate pentru doi bandiți sau un grup de tineri negri care au fost niște descreerați. Nu... oamenii aceștia luptă pentru a păstra intact oeva mult mai prețios decât însaș viața oamenilor. Luptă pentru păstrarea spiritului de dreptate, pentru tradițiile americane, pentru...

Lotta se ridică în picioare, în mijlocul unui foșnet de mătăsuri, și glasul ei plăcut și ușor se auzi scandând cuvintele, în timpul cât Tom Melendy nu-și terminase încă fraza.

— îmi pare rău Tom, că trebue să te întrerup. Dar constat că Bernie este obosit. Ceea ce spui dumneata, este foarte interesant. Probabil cu altă ocazie... Haide, Bernie.

De fapt înfățișarea de acum a lui Bernie părea neobișnuită. Părea obosit, speriat, îmbătrânit. Lotta se apropie de el cu pași întinși, îi puse o mână pe umăr și-l mângâie pe obraz. Bernie clătină din cap.

— N'am nimica. Mă simt foarte bine. Ce să-ți spun, Tom... poate nu sunt în întregime de acord cu ccca ce spui dumneata. Dar avem foarte mult...

— Nu mai continua, dragul meu. Haide să ne urcăm la etaj. Pentru ziua do astăzi cred că am discutat tocmai deajuns subiecte comuniste.

Tom râse cu îngăduință.

— Comuniste! Ei bine, Lotta, dacă-ți închipui că eu um vorbit despre comunism, atunci voi fi obligat să-ți fac și dumitale educația, odată cu a gemenilor.

— Mi-e indiferent despre ce ai vorbit, țipă ea și-l fulgeră cu ochii, dar vorbele duniitale nu mi-au făcut nicio plăcere. M'ai înțeles! Nici dumneata și nici teoriile dumitale ticăloase. Ferește-te de copiii mei și ferește-te să mai intri în casa aceasta.. Să nu te mai amesteci în treburile mele... dar simți că trupul lui Bemie începe să apese greu pe brațul ei și când se uită la el, îl văzu că se frânge încet. În aceeaș clipă se auzi țipătul de desnădejde al lui Karie, o ceașcă de porțelan

care se sparse şi cei doi copii împreună cu Tom Melendy săriră să-l prindă în braţe, exact în momentul când se prăbuşi.

Toată lumea era de acord, că doamnei Bernard Glasgow îi şade bine rochia de doliu. Din etola de vulpi argintii sau mantaua de braitschwantz, părul ci galben ca mierea şi obrazul transparent şi proaspăt ca o petală de floare, apăreau ca nişte adevărate minuni. În casă umbla îmbrăcată în rochii de catifea neagră sau crepc de Chine şi mai târziu în rochii albe. În cele din urmă;, acum când amănuntul acesta nu mai avea importanţă nici pentru .ea, nici pentru ele, doamnele din Bulte des Morts veniră la ea în vizită. La început Lotta nici nu le văzu; veniră toate şi lăsară cărţi de vizită, ale lor şi ale soţilor lor, dar mai târziu le primi şi le oferi câte un ceaiu pe care de obiceiu îl refuzau spunând: „Eu nu mănânc niciodată între mese, căci îmi stric pofta de mâncare".

Lotta şi doamnele din Butte des Morts aveau foarte puţine subiecte de discutat împreună, deşi toate făcuseră călătorii în Europa şi văzuseră accleaş oraşe pe care le văzuse ca. Lotta le spunea câte odată:

„— În anul când am fost la vânătoare de tigri, în calitate de invitată a Maliaradjalci de Lahore..."

„— Prinţul mi-a spus, „Lotta, draga mea..."

„— Asta s'a întâmplat în ziua când am luat masa în societatea regelui Spaniei..."

Femeile din Butte des Morts a căror siguranţă era întemeiată pe banii încasaţi din fabricarea hârtiei şi pe copacii din codri, se uitau la ea cu un fel de îngăduitor dispreţ: * '

„— Bieţii de ei, fără îndoială în vremurile de astăzi regii aceştia trebue s'o ducă foarte greu. Cred că nimenea n'ar mai da nici zece cenţi pentru toate capetele încoronate din Europa; nu-i aşa dragă?"

Bard şi Dina ar fi preferat ca mama lor să nu se dea în spectacol. Se uitau la ea cu dragoste şi nu se mişcau de lângă

ea, dar Dina, cu obiceiul ei de a spune lucrurilor pe nume, nu ezită să spună lui Bard:

„—Drăguța de mama; se poartă ca un Rolls ieșit din fabrică în anul 1918”.

Bard și Dina împliniseră optsprezece ani, intrară în al nouăsprezecelea. Păreau că de cei șaisprezece ani din viața lor precedentă s'au despărțit întocmai ca șarpele de pielea pe care a lepădat-o. Erau americani din 1932. Ca tot restul celor din generația lor, erau obișnuiți să întrebuințeze soarele, cum întrebuințau pâinea, apa și aerul. La prima ocazie ce li se oferea, își desbrăcau hainele și se simțeau tot atât de bine fără ele, ca și un copil căruia încă nu i-au tăiat buricul. Atât ei cât și ceilalți tineri din generația lor erau îngăduitori față de orice, afară de murdărie, de subterfugii, minciuni și obiceiul de a vorbi bombastic. Lotta, dar mai ales Karie, constatară îngrozite că față de orice mâncare copiii aceștia preferă aperitivele pe care și le puteau procura la câte o băcănie din colțul străzii sau în hanurile de pe marginea drumurilor. Niciun fel de mâncare ispititoare pregătită de Karie nu mai putea să concureze cu nenumăratele feluri de cocaola, de pește tuna prăjit în unt de lemn, de câmați proaspeți și de patriciani, sau cu crema de nucă de cocos (din cutia de conserve).

— Dina, gândește-te la obrazul tău! țipa Lotta speriată.

— Dragă, mamă, felul în care arată obrazul meu, este ceva căruia nimic nu-i mai poate strica. Eu nu voi reuși niciodată să am obrazul ca petalele de floare, pe care-l ai tu și bunica. Mi se pare că pe obrazul acesta al meu picătura de sânge de origine portugheză începe să-și facă efectul.

*** Acest prim an părea că le-a șters definitiv din minte amintirea primei tinereți petrecute în Europa, cum ar fi șters o imagine tulbure a copilăriei, căci la urma urmei tot reușiseră să cutreerc continentul, în tovărășia lui Tom Mclcndy, deși**

Lotta combătuse acest proect din toate puterile şi cu toată energia de care dispunea.

K – Singur gândul acesta a fost dcajuns ca să ucidă pe tatăl tău, în ziua de Anul Lou. Cum se poate să vă mai gândiţi la această plecare!

— Nu este adevărat; gândul acesta nu l-a ucis. Mai bine să fim sinceri. Tata avea inima slăbită şi tensiune arterială şi a fost ucis de Wall Street 1929.

— Cum se poate să fiţi atât de indiferenţi şi de brutali!

— Dragă mămică, nu suntem de loc brutali. Dar ar fi caraghios să încerci să ne convingi, că noi am fi. asasinat pe tatăl nostru.

Lotta încercă să devină dramatică şi începu să plângă, ca să-i impresioneze:

— Ticălosul acela de Tom Mclcndy! Cred că într'o împrejurare ca aceasta, locul vostru or fi lângă mine.

-- Ce ai vrea tu anume să facem, eu şi Dina?

— Să vă îmbarcaţi împreună cu mine în luna lunie. Aici totul mi se pare îngrozitor. Vom merge la Londra, şi probabil vom sta câteva săptămâni la Cannes, iar do acolo În Salzburg, şi cu îmi voi face cura la Baden-

Baden, în timp ce tu şi Dina veţi juca tennis la... 1

— Bine mamă, eu cred că s'a terminat cu toate acestea, j Acest capitol a fost definitiv închis. Totul este *haput;* fhît; uite aşa, şi pocni din degete.

— Nu fi caraghios. Cum adecă, s'a terminat cu Europa! [1]

—: În orice caz noi nu suntem de acord să pierdem o vară plimbându-ne prin cimitirul acela. Preferăm să stăm aci acasă.

— Aci nu există nimic. Absolut nimic ce ne-ar putea interesa.

— Aci este viaţă. O viaţă de oameni nebuni, cu susul în jos şi tot ce vrei să spui, dar în orice caz este viaţă adevărată.

— Nu vă dau voie să faceţi acest drum îngrozitor pe continent, în tovărăşia lui Tom Melendy. Tocmai tu, Dina. O fată! Este desgustător, numai să te gân- deşti la aşa ceva.

Gemenii încleştară din fălci. De obiceiu nu semănau unul cu altul, dar erau şi momente când rămâneai mirat cât de mult seamănă. Tot aşa se întâmplă şi în cazul de faţă. Bard arăta ca Dina şi Dina arăta exact ca Bard, şi în această clipă amândoi semănau foarte de aproape cu Swan Bostrom cel încăpăţânat, cu Bamey Glasgow disperatul şi cu propria lor mamă adorabilă şi în- drăsneaţă.

— Cu toate acestea vom pleca.

În lunie plecară toţi trei cu maşina, drept înainte. Mergeau nici încet nici repede. Treceau prin oraşe, metropole, în largul câmpurilor, prin deşerturi, în lunga[1] prnirilor şi peste coame de munţi. Trenurile, orariilc vagoanele restaurante şi locurile dinainte reţinute nu erau pentru ci. În drumul lor întâlneau fermele din Iowa şi Ivunsas, clădiri spaţioase de formă pătrată, cu

porţile largi şi şurile uriaşe în. care aveau loc câte două maşini

dintr'odată. Crânguri de plopi, de ulmi sau- de frasini apărau aceste aşezări împotriva arşiţelor verii şi a vânturilor aspre din timpul iernilor. În faţa lor se aşternea peisajul specific american – cu casele frumoase şi durabile, cu şurile încărcate de recoltă, cu hambarele pline, cu drumurile largi şi cirezile de vito care păşteau în lunci al căror hotar fugea până dincolo de zări.

— Ce o fi asta? se întrebau gemenii; Pe deasupra acestui spectacol li se părea că pluteşte o vrajă prevestitoare de rele.

— Aci sunt prea multe sămănături, prea mult grâu, din toate cele prea mult.

— Prin urmare ce se va întâmplă?

— Prin urmare milioane de oameni vor suferi de foame.

— Nu prea văd ce legătură ar putea avea una cu alta,

— Aşa este.

.Mâncau în marginea drumurilor, la crâşme şi în restaurantele din marginea oraşelor. Bucatele erau calde, proaspăt pregătite şi destul de bune la gust. Văzură oţelăriile din Gary care răsăriseră peste noapte, ca la un gest magic, din dunele de năsip. Expoziţia din Chicago, oţelăriile din Pcnnsylvania ale căror coşuri înec-au în fum cartierele unde odinioară fuseseră fermclo şi grădinile de fructe. Vizitară filaturile de bumbac. Minele de cărbuni. Ilarlcm, Cleveland, Detroit. În toate părţile vedeau bărbaţi în micile pieţe publice, prin parcuri, stând pe vine sau cu spatele proptit în pereţi. Mânile acestor oameni – mâni sănătoase de meseriaşi – mâni de coloare cafenie stăteau proptite în genunelii, fără să facă nimic. Lâncezeau incapabile să facă ceva.

Plugurile rugineau în lungul brazdelor, maşinile rugineau în fabrici, lucrătorii şomeri se prăjeau toläniţi pe bănci sub

bătaia soarelui de vară.

În Septembrie când se întoarseră la Butte des Morts, gemenii erau obosiţi, slăbiţi şi aveau o stranie înfăţişare de maturitate. În timpul celor trei luni care trecuseră, Bard devenise bărbat, Dina femeie în toată firea. Şi „O, ce plăcere divină! Ce sensaţie dumnezeiască!" exclamară ei când se întinseră în putinile băli cu apa caldă şi parfumată, ca apoi să treacă în paturile de puf, cu înve'itorile de mătasă din casa lor cea mare de pe Butte. Oraşul Butte des Morts trecea şi el prin timpuri grele, dar în orice caz aci era o industrie care mergea înainte, fie că timpurile erau bune, fie că erau rele. E\ iclent nu eu toată presiunea. Dar până şi lucrătorii serioşi şi mândri din industria de hârtie nu mai erau acum atât de prietenoşi ca înainte de asta. Mulţi dintre ci rămăseseră fără adăpost şi ţineau întruniri la care vorbeau despre asigurarea împotriva şomajului, despro pensiunile pentru cazuri de invaliditate .şi bătrâneţe, despre orele de lucru şi despre simbrie. Pe cei mai în vârstă îi vedeai aşezaţi pe băncile din parcul ITcwilv sau de pe terenurile Bibliotecii Publice B. Glasgow, care coborau până în marginea apei, stând cu manile încrucişate pe genunchi şi uitându-sc speriaţi spre clădirile fabricci care erau pe celălalt ţărm al fluviului Fox. Mânile acestor oameni erau şi ele proptite în genunchi, imobilizate. Uneori vedeai bărbaţi mai tineri care lucrau numai o jumătate zi, plimbându-se cu cărucioarele de copii. Bărbaţi tineri, ca obrazul întunecat carc-şi plimbau copii născuţi în anul 1932 prin parcurile şi în lungul străzilor acestui cochet orăşel din \Visconski. împingeau cărucioarele uşoare ca o forţă inutilă, ca şi

când ar fi vrut să-şi cheltuiască energia ce o aveau de prisos. În ochii acestor copii se vedea plăcerea vitezei şi când mamele lor veneau să-i ridice din cărucioare, după ce se întorceau dela plimbare, îi auzeau că încep să ţipe din cauză că mergeau prea încet, pentru- nişte copii ca ei care se obişnuiseră cu cm ritm mult mai accelerat.

— Arătaţi îngrozitor, declară Lotta după ce se întoarse din străinătate. Dina, părul tău este uscat ca nişte paie. Bard, luleaua pe care o ţii în gură, miroase prost. Nu vreau să te văd fumând prin casă. Purtările voastre mi se par îngrozitoare. Cc-aţi făcut pe unde aţi umblat vara aceasta?

Lotta vorbea foarte puţin despre călătoria pe care o făcuse ea însaş. În lumea ei se întâmplase ceva cu totul neaşteptat – lumea până la care se ridicase cu atâta greutate, cu atâta risipă de energie, de tinereţe şi bani. Lumea elegantă şi la modă, începuse să nu mai fie la modă. La Vichy, împreună eu Knrie, întâlnise po Rachcl Penny care avea acum peste optzeci de ani şi era uscată ca o surcea din cauza artritismului, dar qu toate acestea era tot atât de otrăvită ca şi înaine de asta. Ochii albaştri ca mărgelele examinaseră înfăţişarea mândră ca de regină a Lottei şi o cântăriseră cu aceeaş rece şi fixă indiferenţă cu care se uitase la ca şi în după amiaza aceea, atât de depărtată din timpul războiului, când fusese la ca în casa din Gramercy Square.

— Huim, dumneata eşti Glasgow, nu-i aşa?

— Eu sunt doamna Bernard Glasgow.

— Ţi-ai păstrat admirabil înfăţişarea. Se vede cât de colo că descinzi dintr'o familie sănătoasă de ţărani. Nimic nu se poate compara cu originea. Tot aşa şi mama dumitale. Maseusa. Sau mi se pare nici n'a fost
maseuză, nu-i aşa? Ce păcat! Tot aşa e păcat şi de toată osteneala dumitale – deşi trebue să recunosc c'ai reuşit foarte bine. Ţi-am urmărit tribulaţiile în ziare şi reviste. Păcat! Mare

păcat! Mai ales pentru o femeie care s'a sbătut atât de greu ca dumneata.

— Despre ce 'vorbeşti dumneata acuma? întrebă Lotta revoltată, dar în acclaş timp curioasă. De ce spui că c păcat?

— Ui-tc despre ce este vorba: tc-ai sbătut toată viaţa şi ţi-ai risipit tinereţea, ca să poţi intra în societatea bună, şi exact când ai ajuns pe treapta cea mai de sus, ţi-ai dat seamă că nu există aşa ceva. Societatea este întocmai ca scările acelea de frânghie pe care vrăjitorii din India le aruncă în aer, în faţa grupurilor de turişti. Scara stă dreaptă —• probabil ai auzit şi dumneata despre astrel de trucuri – şi cineva începe să se urce pe ca, sau îţi închipui că se urcă, iar în clipa următoare atât scara cât şi cel care se urcă încep să se destrame ca un fum. Spectacolul este impresionant. Păcat şi de banii pe care i-ai cheltuit. În interesul reputaţiei dumitale, ar fi mai bine să nu ai bani de loc. Astăzi nu mai c la modă să fii bogat. Fac prinsoare că iarna viitoare va fi considerat drept o situaţie ruşinoasă ca cineva să fie milionar; o situaţie asemănătoare cu cea când ai avea în familie un unchiu penare l-au spânzurat pentru o faptă ruşinoasă. Prin urmare, draga mea, va fi mult mai bine să scapi de banii pe carc-i ai sau să spui tuturor că nu ai nimica. În ce este plasată averea dumitale – în fabrici de hârtie sau ceva asemănător, mi se parc? Păcat; marc păcat!

Lotta zâmbi cu bunăvoinţă şi compătimire şi se uită la această relicvie din trecut, care odinioară fusese atât de puternică în lumea ci.

[1] – O, dragă; dragă domnişoară Penny, eu cred că dumneata exagerezi.

Dar Karie dete încet din cap, în semn că este de acord cu părerile acestei femei care odinioară fusese arbitrul societăţii elegante.

— Nu ştiu ce să zic, domnişoară Penny, dar mi se parc că dumneata ai dreptate. Abia ieri am stat de vorbă cu Lottic – care vrea să dea o serată la Ritz, înainte de a ne îmbarca în luna Octombrie şi i-ara spus să' nu se mai amestece în aşa ceva. Dar dacă totuş ţii să dai o serată, atunci încearcă să fie ceva cât se poate de simplu şi spune reporterilor dcla ziare că este o simplă întrunire intimă. Supeul, florile şi bacşişurile costă cel puţin cinci mii de dollari, indiferent ce mâncare şi băutură simplă le-ai servi-o. Dar chiar în felul acesta, aşa cum se prezintă lucrurile astăzi, ştirea va fi ventilată în ziare, oamenii vor începe să vorbească şi să discute, aşa că la urmă de tot va ieşi că a fost o serată somptuoasă şi neobişnuit de costisitoare. Lotta şi-a cumpărat o blană nouă de chinchilla – anul viitor va purta rochii cenuşii şi albe, mai mult decât până acuma —• i;ir eu îi spun mereu să procedeze cât mai discret, căci procedând în felul acesta însemnează că a contractat a poliţă de asigurare împotriva revoluţiei.

Dar amănunt ciudat, partea aceea din societatea pari- sianã şi londoneză despre care Lotta îşi închipuia că reprezintă înalta societate, mai continua să se agito şi astăzi, întocmai ca nişte păpuşi pe tăblia unei cutii de muzică al .cărei mecanism nu s'a destins încă în întregime. Cei al căror nume apărea în fiecare zi în coloana mondenă a ziarului *Herald* din Paris, îi spuneau: Draga mea, în iarna aceasta ne vom revedea la New York. Toată lumea se întoarce acasă. Gândeşte-te la lumina de soare .şi la cerul albastru care ne aşteaptă. Anul trecut Sybill s'a întors şi a adus o mulţime do rochii adorabile care n'au costat-o decât treizeci do dollari bucata. O, în luna Nocmbrie

eu voi fi instalată la New York în mod daplinitiv".

Aşa cu oricât do necrezut ar fi părut, după ce se întoarse la Butte des Morts, ceti despre ca în ziarele care ajungeau până aci, în această regiune de miazănoapte, numai cu douăzeci şi patru de ceasuri întârziere. Fără parale, dar îmbrăcate în blănuri şi la gât cel puţin cu un şirag destul de frumos de perle, cunoştinţele acestea continuau să trăiască – fără să-ţi poţi explica în ce fel – în mijlocul jerbelor de flori proaspete, – cu sticlele de Scotch, a mobilierului tapiţat cu mătasă, a aparatelor de radio şi chemărilor[1] la telefon, când dela Waldorf Towers, când dela Picrre's, Piaza, Shcrry Nctherlands sau Savoy Piaza. Dădeau şi astăzi acclcaş impunătoare serate lipsite de seriozitate, şi vedeai ace- leaş nume apărând în coloana mondenă a ziarelor din New York, care odinioară apăruseră în acceaş coloană, dar în ziarele din Paris şi Londra: Domnişoara Effie Bothwell a organizat în sala cea marc de bal dela YValdorf o serată la care au participat trei sute de persoane; serata s'a terminat cu un spectacol dat de o trupă de circ...

Te simţeai stânjenit când le vedeai fotografiile cum se uită la tine dintre paginile revistelor ilustrate. Unelo erau îmbrăcate în costume; cele mai slabe purtau tricouri sau pantaloni scurţi, iar cele grase îmbrăcaseră rochii în stil Ludovic al XV-lca.

Lot tei îl scriau:

Dragă Lotta, când ai de gând să vii? Prezenţa ta ne lipseşte foarte mult. Când ne vei da una dintre impu-

ţiu Coarde dumitale serata care ne-au fermecat întotdeauna? Te rog, vino cât mai curând".

Lotta stete şi se gândi, apoi declară:

— După sărbătoarea Zilei de Graţie vom închide casa şi vom pleca. Probabil până atunci voi mai fi în stare să suport această atmosferă. Luna Decembrie o vom petrece la New York. Trebue să ne gândim la serata ce trebue organizată cu ocazia prezentării în societate a Dinei. Pc urmă vom pleca la Palm Beach. Dacă voi copii aveţi de gând să plecaţi în Arizona, ca să faceţi călărie timp de o lună de zile...

— Eu nu mă voi mişca de aci, declarară Bard şi Dina în mod simultan.

— Vă rog, copii, nu-mi începeţi din nou aceeaş poveste plicticoasă.

— îmi pare rău, mamă, adăugă Bard foarte liniştit, dar eu mă voi face fabricant de hârtie. Şi dacă mă voi face, sunt obligat să învăţ cum se face hârtia.

Lotta se întoarse spre liică-sa şi o întrebă, subliniind fiecare cuvânt:

— Presupun că şi tu ai intenţia să te faci fabricantă de hârtie?

Dar în clipa aceasta se produse intervenţia lui Kario care căzu ca o bombă din senin:

— Lottie Lindbeck, află că nu vei pune piciorul în New York înainte de ziua onomastică a tatei, deoarece eu nici nu vreau să aud de aşa ceva. La sfârşitul lunii acesteia tata va împlini optzeci şi cinci de ani, aşa că vom pleca de aici cu toţii, ca să-l sărbătorim, şi va trebui să vii şi tu cu noi, chiar dacă ar fi ca acesta să fie ultimul pas pe carc-l vei mai face în toată Viaţa ta.

— Iron Ridge în luna Noembrie! Mamă, pentru Dumnezeu, n'ar ii mai bine să-l aducem aci la noi!

— Aşa ceva nu se va întâmpla. Cei din Ridge ştiu

că este ziua naşterii lui; este cel mai -bătrân tăietor din codrii dela miazănoapte care continuă să lucrez© şi este în stare să lucreze o zi întreagă la rând cu cei mai buni dintre ei. În ziarul din Iron Ridge se va publica un articol festiv şi toată lumea din oraş va participa la serbare.

Gemenii rămaseră încântaţi. Lotta, deşi revoltată, n'avu totuş curajul necesar, ca să se împotrivească stăruinţelor mamei sale care părea neînduplecată:

— În toată viaţa ta n'ai mişcat un deget pentru nimenea. Ai făcut numai ce tc-a tăiat capul. De astă dată însă va trebui să faci aşa cum îţi spun cu, fie că-ţi place, fie că nu-ţi place. Dar fiindcă am început, c mai bine să-ţi spun limpede ce am pe suflet. Nu voi încerca să afirm că nu sunt dispusă să plec împreună cu tine la New York, pentru două săptămâni, ca să văd spectacolele de teatru şi toate celelalte. Dar după aceste două săptămâni, eu* sunt hotărâtă ca iarna aceasta să nu mă mişc de aci din Butte des Morts, unde voi face gospodăria casei şi voi avea grijă de copii. Nimic din tot ce-mi vei spune tu, nu va putea să-mi schimbe această hotărâre care este definitivă.

La cantonamentul Glasgow începură pregătirile în vederea sosirii lor. Buşteni întregi ardeau vâlvătăi© în' vetrele căminurilor. Totuş încăperile care acum douăzeci de ani păruseră atât de bogate şi de luxoase, păreau acum aproape sărăcăcioase. Scaunele şi fotoliile tapi- ţate cu marochin roşu erau scofâlcitc şi scorojite, covoarele tocite şi perdelele dela ferești ieşite de soare. Gemenii caro coborau pe Silver Street împreună ou

Tom Melcndy, nici nu băgară de seamă câfc de puţin, s'a schimbat oraşul acesta în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Pc ambele părţi ale străzii erau aceleaş prăvălii cu unul sau două etaje, aceleaş baruri cu aceleaş firme atât de cunoscute lui Swan Bostrom şi tovarăşilor săL Bătrânul Tom Melendy

mUrise, tot aşa Jess Choutcau şi Pete Devine. Dar Moosc Tavern, Gaiety Parlour, Marble llall mai persistau şi acum – deşi splendoarea lor de altădată dispăruse – tot aşa Swedisli Home şi Jack's Place. Iron Ridge suportase rigorile Prohibiţiei, Unele dintre aceste localuri îşi înlocuiseră fereştile mici cu perdele la stradă, cu vitrine lărgi de cristal, iar în interior în locul pianului electric se auzea sbârnâitul unui difuzor de radio.

În căsuţa veche a lui Swan de pe Ridge veselia era în toiu. Oamenii din oraş şi vecinii din împrejurimi veneau şi plecau fără încetare. Aduceau daruri conforme obiceiurilor acestui orăşel: torturi enorme de ciocolată, ¡damigene de cidru, jerseuri de lână şi şaluri, obiecta lucrate de lemn sau o cravată de coloare veselă.

Swan se -aşezase în salonaşul cât o cutie, şi sta zâmbind şi cu obrazul îmbujorat, iar mânile lui uriaşe păreau că trădează emoţia prin care trece. Cum sta cu palmele proptite în genunchi, arătătoarele mânilor descriau cerculeţe invizibile, unul după altul. Afară pământul era troienit de nămeţii zăpezilor. Cei care veneau, bătătoriseră zăpada ca o podişcă, în drumul do sosire şi întoarcere. Câte o ciosvârtă de zăpadă îngheţată le rămânea lipită de şoşoni şi începea să se to-peascâ pe duşumele, în timpul cât stăteau de vorbă.

— Hello, Swan! Ce mai faci, tinere! strigau oamenii când intrau. Cum te simţi acuma când ai devenit major! Ce mai încoace şi în colo; acum eşti băiat marc!.

Swan nu prea vorbea. Strângea mâna bărbaţilor îmbrăcaţi în scurteici, şi a femeilor îmbrăcate în paltoane groase şi galoşi, care veneau cu copiii ele mână, îmbrăcaţi şi ei în haine de piele, cu şaluri la gât şi cu şepcile trase până peste urechi. Toată înainte de a- miaza oamenii veniră şi plecară fără întrerupere. Swan zâmbea, da din cap şi întindea mânile, ca imediat după aceea să şi-le propteasca din nou în genunchi şi să înceapă să descrie cerculeţc cu arătătoarele. Era şi astăzi acelaş gigant impunător cum fusese altădată, dar obrazul i se bătucise în timpul anilor care trecuseră şi fluidul vital nu mai circula cu atâta violenţă. Pielea obrazului părea un fel de păinjeniş întins peste structura lui masivă facială.

În ziua sosirii lor, care era ajunul sărbătorii, Karic foarte stânjenită se apropie de fiică-su.

— Spune că nu vrea să-şi prăznuiască ziua naşterii aci în cantonament şi că masa o va organiza în casa lui. A invitat peste o sută de oameni cărora va trebui să le dea de mâncare pe rând.

— Va fi imposibil să întinzi mesele în căsuţa aceea mică. Cum crezi că vei putea face faţă acestei situaţii?

— Voi fi obligată să fac ce se va putea. Voi merge să gătesc chiar cu bucatele. Voi întinde mese în toate camerele şi le voi da de mâncare în mai multe echipe, de câte trcizeei-patru/.eci de oaincni. Pisica aceea otrăvită pe care ui adus-o cu tine, va trebui să vină ip vale şi să-mi ajute la bucătărie. Probabil va avea un atac de dambla când îi vei spune. Ascultă, probabil îţi mai aduci aminte de moliftul uriaş caro este în dosul casei noastre do pe liidgo. Acesta va fi tăiat, ca să facă loc farului ce se va instala pentru avioane, iar cei din oraş au hotărât ca moliftul să fio tăiat de lălieu
şi spectacolul acesta va face parte clin serbarea zilei de mâine.

— Mamă, trebue să fii nebună. Bunicul este prea bătrân pentru aşa ceva.

— Nu cumva să îndrăsneşti să spui astfel de vorbe

de faţă cu el, căci să ştii că te pocneşte. În orioe caz totul a fost aranjat. Toată populaţia oraşului va veni să-l vadă. S'a publicat un articol şi în ziarul din Mihvaulcee şi au trimis un fotograf ca să facă instantanee. Ia ghiceşte cine îi va ajuta să taie copacul? Bard!

Scoase ziarul şi-i arătă titlul articolului.

Cel mai în vârstă tăietor din codrii Statelor Wisconsin—Michigan.

Swan Boslrom, în vârstă de optzeci şi cinci de ani Va tăia un molift a cărui vârstă a trecut de o sută.

Strănepotul său, Bcrnard Glasgow, va participa şi el la tăiere.

Masa era anunţată pentru orele douăsprezece jumătate. Copacul trebuia tăiat exact la orele douăsprezece. Pe la unsprezece populaţia din Graş începu să apară la capătul străzii şi de dincolo de Ridge oamenii se scurgeau cu sutele şi cu miile. .Grupul acestora forma o ine să compactă şi neagră în mijlocul câmpului aşternut cu-zăpada care strălucea sub bătaia razelor soarelui de Noembric. Uriaşul molift aştepta resemnat soarta cc-i fusese hărăzită.

— Nu c tocmai rău, zise Tom Melendy. Peste câţiva ani s'ar fi prăbuşit în orice caz. Timpul l-a măcinat încet şi pe dinăuntru trebue să fie putred. Ia ui taţi-vă. Privirile lui Bard şi ale Dinei urmăriră degetul lui arătător care le indica ramurile fără frunză din vârful copacului: După acestea se/poate vedea. Copacii mor începând din vârf, nu din rădăcină.

Dina se uită la Bard, Bard se uită la Dina. Când se uitau unul la altul în felul acesta, Karie spunea că au plivirile gemene:

— Tc simţi emoţionat, Bard?

Arată foarte elegant, îşi zise fata, aşa cum este îmbrăcat în scurteica de postav vărgat, cu bocanci şi pantaloni groşi de lână.'

— Mai încape vorbă! răspunse tânărul şi se uită la

copac. Joagărul şi topoarele erau proptite de tulpina copacului. Se uită la grupul de oameni îngrămădiţi în curtea casei, pe coasta colinei şi în lungul drumului celui nou care fusese tăiat de curând de lucrători. Swan, îmbrăcat în costumul pe carc-l purta când intra în codru, apăru la capătul cărării şi se îndreptă spre copac. Din mijlocul mulţimei se ridică un chiot uriaş:

— Swan! Hei, Swan Bostrom! De trei ori *ura,* pentru bătrânul Swan.

Câţiva dintre ei începură să cânte. Ceilalţi se aso- ciară şi ci:

Când chiuind În codru intrăm,
Nc oprim printre trunchiuri şt cercetăm,
Iar cupa...

Bard se întoarse spre Dina. Obrajii îi ardeau şi ochii adânci luceau mierii, ca ochii bunicului său pe care el n'avusese parte să-l vadă niciodată'.

— Dina, ceea ce vezi aici este viaţă adevărată. Toate

acestea – ia uită-te! Uită-te la bătrânul Swan. Aceasta este Americă cea adevărată.

— Sigur că este. Haide Bard, căci te caută. Du-te, căci a sosit timpul să începeţi.

Tânărul o rupse la fugă. Fata începu să alerge de colo până colo şi să care lui Tom Mclendy câţiva pumni în spate.

— Astâmpără-te,. Dina! strigă Lotta. Peste costumul de sport dela Chanel, Lotta îmbrăcase o manta de brait- scliwanz şi se uita emoţionată la spectacolul ce se des- făşura în faţa ochilor ei. Karie ieşise din bucătărie şi în goană smulsese o şapcă veche a lui Swan care era spânzurată într'un cuiu după uşă. Şapca aceasta îm- perechiată cu haina ei de vizon îi da o înfăţişare pe- bănuit de grosolană. Anul trecut Karie luase hotărârea să nu-şi mai văpsească părul ci să-l lase să albească. Dar părul ei nu deveni alb, aşa cum ar fi dorit ea din tot sufletul, ci un fel de clădărie de şuviţe cărunte, vârgate cu şuviţe galbene verzulii. Rezultatul era un fel de triumf al femeii reale care trăia într'ânsa; tocmai de aceea Karie reuşea să pară prezentabilă şi chiar impresionantă.

Se simţea grozav de emoţionată. Degetele mânilor • i se încleştau şi i se întindeau necontenit. Dacă cineva s'ar fi uitat la ele mai cu atenţie, ar fi constatat că ea şi Dina seamănă foarte de aproape una cu alta şi că au aceoaş atitudine. Probabil Tom Mclendy făcuse a- ceastă constatare, căci se apropie şi se postă între ele, apoi .privirile îi fugiră – fără ca cineva să bage de seamă – în josul propriului său trup şi rămase sfios, ca şi când abia acum şi-ar fi dat seamă că nu are decât un singur braţ şi nu poate să le cuprindă pe amândouă.

— Acum încep. Ui-tc colo este tata. Hai să ne apro- picm puţin. În ce parte va trebui să cadă copacul?

— În partea aceea, răspunse Tom şi întinse braţul în direcţia indicată.

— Haide, Gusto! strigă Swan, adresându-se strănepotului său.

Cu multă băgare de scamă Swan începe să se învârtească împrejurul moliftului gigantic. Vrea să se convingă în ce parte este înclinat trunchiul copacului, dliv ce parte bate vântul şi care ar fi cel mai bun loc deschis unde ar putea să se prăbuşească. În partea aceea se postează cl, cu mâna încleştată pe codorâştea toporului, iar lângă el, faţă în faţă, se opreşte Bard. Toporul lui Swan face prima crestăturii pe tr: în chiu, al lui Bard pe a doua. Aparatele de cinematografiat intră! în funcţiune.

Topoarele cad ritmic; poc-poc-poc-poc şi răsunetul lor trezeşte ecouri adânci în atmosfera aspră, a acestei regiuni din miazănoapte. Dincolo de scoarţa vânjoasă o copacului, apare lemnul alb, inima copacului secular.

— Pune mâna pe joagăr, Gusto! zice Swan.

— Ştiu, ştiu, răspunde Bard şi respiră şuerător. Tm- preună cu Swan apucă unul de un capăt celălalt de celălalt capăt al joagărului care putea să aibă peste trei metri lungime. Cu mişcări grave Bard scoate din buzunarul dela spate al pantalonilor o sticluţă cu petrol pe care o adusese cu el, şi toarnă câteva picături pcT pânza de oţel a joagărului. Swan încleştează mânile cu putere pe un capăt al joagărului şi Bard ţine de celălalt capăt. începe mişcarea ritmică şi dinţii ascuţiţi îşi fac loc, cam la patra palme dela suprafaţa pământului şi una deasupra crestăturii făcute de topoare în ,a unchiul copaculuij pe partea opusă. Joagărul intră tot mai adânc în trunchiul moale. Bard ştie că trebue să sc opintească din toate puterile când trebue să tragă joagărul spre el, tocmai contrar procedeului obişnuit la tăiatul cu feresträul. Toate acestea le aflase dela Tom Melendy. înainte-înapoi, înainte-înapoi; acum pânza joagărului a pătruns adânc şi a dispărut în trunchiul- copacului care începe să apese din toate puterile pe ea, ca şi când ar fi încercat să împiedece progresul acestui instrument de torturä care-i smulgea măruntaiele. Dar în clipa aceasta Swan şi Bard potrivesc o

pană de oțel în tăietură și o bat cu un ciocan greu, așa că tăietura făcută de joagăr se lărgește.

Sc aude un pârâit. Primul țipăt de spaimă al copacului. Bard ridică ochii și se uită spre vârful copacului, dar Swan rămâne nemișcat. Crengile încep să tremure aproape imperceptibil. Copacul își adună toate puterilo că să rămână în picioare. Joagărul începe din nou să se miște ritmic, înainte-înapoi, înainte-iînapoi. O noua pârâitură.

— Păzea! strigătul de alarmă tremură departe peste capetele mulțimei. Swan, Bard și fotografii din apropierea lor o rup la fugă spre adăpost. Este un spectacol • înfiorător să urmărești copacul cum începe să tremure, cum se înclină și cum se prăbușește, ca să se aștearnă mort pe pământ. Se aude mai întâi un scâncet, apoi un țipăt ca de durere, un gemăt și pârâitul care răscolește până departe liniștea râpilor. Copacul stă acum întins și nemișcat, fără putere și mort.

Nu le trebuise mai mult de cinsprezcce minute pentru a distruge ceea ce natura făcuse în timp de o sută de ani.

Bard respira repede și de po frunte și bărbie i se scurgeau picăturile de sudoare. Bătrânul Swan stă drept, ochii puțin oblici scapără în mijlocul obrazului vește-

jit, întocmai ca un măr răscopt în timp de 5}vrnă.\Zâm- bește și ridică brațul, ca să facă semna'color din.' vale. Apoi se întoarce în loc și se îndreptă spre^<;ăimța lui. Cei care stau mai aproape, bagă de seamă că mânilo uriașe au început să-i tremure.

— Vă rog, opriți-vă un singur moment, zic fotografii,

— Tot așa și dumneavoastră, domnule Glasgow. Un singur minut... gata!

Lumea începe să se împrăştie. Femeile îl aşteaptă acasă demult. Nu mai rămâne decât familia şi invitaţii care se îndreaptă şi ei spre casa lui Swan. În frunte merge Swan, Dina, Bard, Lotta, Melcndy.

Lotta se uită la băiatul ci şi la moşneagul care merge în frunte.

— Amândoi sunteţi sleiţi de puteri. Bunicule, ai în-ceput să trcmilri. Va trebui să te întinzi câteva clipe, înainte do a te aşeza la masă. Obrazul ţi-c leoarcă de sudoare. Dă-mi voie... îşi scoate batista fină şi parfumată, ca să şteargă obrazul sbârcit al bătrânului.

Dar cu un gest fulgerător dc nemulţumire Swan ridică mâna uriaşă şi fereşte cu violenţă mâna nepoatei... mâna pe care o sărutaseră atâţia prinţi.

— Nu-i adevărat! protestă el. Mă simt foarte bine. Pe cinstea mea, nu m'am mai simţit atât de bine do pe vremea când eram amândoi tineri tăietori în codru, lîci, Gusto!

— Sigur că da, răspunse Bard şi bătu cu palma pe umăr pe bătrânul gigant. Mai încape vorbă!

După ce se mai apropiară dc căsuţe cu pereţii bătuţi de vânturi şi zăpezi, Karie apăru în pragul bucătăriei, cu mânilo în şolduri şi cu obrazul aprins:

— Ei, oamohffJHfuf'." AMSjâ 'dâ'.'TTa 'riTaslV întinsă!